

ПОДГОТОВКА ЗА МИСИОНЕРИ

НАРЪЧНИК НА
ИЗУЧАВАЩИЯ

Религия 130

“Идете по целия свят”.

Учение и Завети 84:62

ПОДГОТОВКА ЗА МИСИОНЕРИ

НАРЪЧНИК НА ИЗУЧАВАЩИЯ

Религия 130

Публикувано от
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

Изпращайте коментари и поправки, включително печатни грешки на:
CES Curriculum, 50 E. North Temple Street, Room 820, Salt Lake City, UT 84150-2720 USA.
Е-мейл: ces-manuals@ldschurch.org

© 2005 г. на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени.

Отпечатано в САЩ

Одобрено на английски: 8/03

Одобрено за превод: 8/03

Превод на *Missionary Preparation Student Manual*

Bulgarian

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение към наръчника	iv
Глава 1: Призовани да служат	1
Глава 2: Лично достойнство.	14
Глава 3: Спътничеството на Светия Дух	22
Глава 4: Преподаване чрез Духа	33
Глава 5: Научаваме се да преподаваме “чрез учение, също и чрез вяра”, част 1	41
Глава 6: Научаваме се да преподаваме “чрез учение, също и чрез вяра”, част 2	51
Глава 7: Планът на Небесния Отец	58
Глава 8: Пророци и вероотстъпничество.	68
Глава 9: Възстановяването и разкриването на нови Писания	78
Глава 10: Вяра и обръщане във вярата	87
Глава 11: Физическа и емоционална подготовка	96
Глава 12: Разумно използване на времето за довеждане на хора в Христа	105
Глава 13: Подготовка на проучвателите за кръщение и потвърждаване	113
Глава 14: Христови качества	123

ВЪВЕДЕНИЕ КЪМ НАРЪЧНИКА НА ИЗУЧАВАЩИЯ

Президент Гордън Б. Хинкли учи, че “мисията на Църквата е да спасява души. Тя се състои в това да бъдат намерени и учени на Евангелието онези, които желаят да слушат, където и да се намират те... Няма по-велико дело. Няма по-важно дело. Няма по-наложителна работа от тази, която Бог в небесата ни е дал отговорността да изпълняваме. (“Missionary Service”, *First Worldwide Leadership Training Meeting*, ян. 2003 г., стр. 21).

Вие се подготвяте да поемете тази дадена от Бог отговорност. Усилията ви като мисионери ще изпълняват следната заповед на Спасителя, “научете всички народи” (Матей 28:19). Вашата цел като мисионер е да “каните другите да дойдат в Христа, като им помагате да приемат възстановеното Евангелие чрез вяра в Исус Христос и Неговото Единение, покаяние, кръщение, получаване на дара на Светия Дух и устояване до края” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., стр. 1).

Всяка глава в този наръчник е съставена така, че да помогне на вас, бъдещия мисионер, да развиете Христови качества и да преподавате ученията и принципите на възстановеното Евангелие със сила и власт от Бог (вж. Алма 17:3). Някои глави също така ще ви помогнат да се запознаете с изискванията за поведението ви като мисионер и начина, по който се организират мисиите. Главите са организирани, следвайки следните основни раздели:

- **Въведение.** Този раздел накратко представя темата на всяка глава.
- **Учения и принципи за разбиране.** Този списък от учения и принципи излага онова, което изучаващите следва да разберат, приемат и приложат в живота си.
- **Подкрепящи стихове и заявления.** Този раздел предлага конкретни напътствия върху ученията и принципите, изброени под “Учения и принципи за разбиране”. Докато ги изучавате, можете да отбелязвате своите Писания и да водите записки, които да ви помагат да запомните наученото. Препоръчва се да започнете да водите дневник за изучаване, в който да записвате евангелски проникновения, дошли в резултат на изучаването ви. В много мисии мисионерите се насърчават да водят такъв

дневник, така че по този начин ще започнете с този полезен мисионерски похват. Вашият дневник за изучаване е отделен от раздела “Бележки и впечатления”, въпреки че бихте могли да предпочетете да прехвърлите някои от бележките си от този раздел във вашия дневник.

- **Теми за размисъл.** Отделяйте по няколко минути да размишлявате над отговорите на въпросите в този раздел. Може да записвате проникновенията си във вашия дневник за изучаване.
- **Задачи.** Тези задачи предлагат възможности да приложите наученото и така да затвърдите своята подготовка с реален опит.
- **Препоръки за допълнително четене.** Предложените пасажии, главно от *Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник* (2004 г.), ще задълбочат разбирането ви и ще затвърдят принципите, разгледани или споменати във всяка глава.
- **Бележки и впечатления.** Използвайте този раздел, даден в края на всяка глава в наръчника, за да записвате информацията и впечатленията, получени по време на урока. Записването на вашите мисли и чувства ще спомогне за научаването и запомнянето на важни принципи и изживявания. Може да предпочетете по-късно да запишете някои от тези бележки и впечатления във вашия дневник за изучаване.

Ако сте се записали в курс за подготовка на мисионери, носете този наръчник и своите Писания на всеки урок. Препоръчва се да си набавите екземпляр на *Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник* (номер 26863 112), за да изпълнявате препоръките за допълнително четене. Публикувана от Църквата и препоръчана от Първото Президентство, тази книжка съдържа списък от евангелски теми, подредени по азбучен ред.

Като допълнителен източник се дава ръководството за мисионерска служба, *Проповядвайте Моето Евангелие* (2004 г., номер 36617 112), който се използва от мисионерите по света. *Подготовка за мисионери: Наръчник на изучаващия*

съответства с *Проповядвайте Моето Евангелие* по принципи и философия. Той е бил внимателно написан, за да ви даде разбиране на ученията и принципите, върху които е съсредоточена мисионерската програма и *Проповядвайте Моето Евангелие*. Използването на този наръчник и участието в курс за подготовка на мисионери ще ви помогне да се подготвите за пълновременна мисионерска служба, където *Проповядвайте Моето Евангелие* е основният източник за обучение.

Теми, които са засегнати както в този наръчник, така и в *Проповядвайте Моето Евангелие*, включват: разбиране на призованието за мисионерска служба; придобиване на умения за изучаване и преподаване на Евангелието; преподаване за вероотстъпничеството, за Възстановяването и важната роля на Писанията от последните дни; разбиране, разпознаване и преподаване със Светия Дух; развиване на Христови качества и рационално използване на времето. Теми в *Проповядвайте Моето Евангелие*, които не са засегнати

в този наръчник включват: научаване на чужд език, помагане на хората да сключват и спазват завети, подготовка на хората за кръщение и работа с членовете. Уменията за готвене и поддържане на дома, подробното представяне на начина на организация на мисията и изготвяне на бюджет също не са засегнати в този наръчник.

Вашата подготовка ще ви помогне да се справите със задачата да станете духовно силен мисионер, според думите на старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли: “Това, от което се нуждаем сега, е най-великото поколение мисионери в историята на Църквата. Нуждаем се от достойни, подготвени, духовно стимулирани мисионери, които, както 2000-те млади воители на Еламан, са “извънредно храбри и сърцати, силни и жизнерадостни” и които са “винаги предани на всичко, което им е поверено” (Алма 53:20) (в Conference Report, окт. 2002 г., стр. 50–51; или *Лиакхона*, ноем. 2002 г., стр. 47).

ПРИЗОВАНИ ДА СЛУЖАТ

ВЪВЕДЕНИЕ

Един от най-вълнуващите моменти в живота на един млад човек е когато той или тя отваря писмо от Първото Президентство и четете думите: “Вие сте призвани да служите...” Мисионерите от Църквата на Исус Христос на светилите от последните дни се призовават чрез вдъхновение,

за да представляват Господ. Чест е да станеш част от тази голяма мисионерска сила от последните дни. Вълнуващо е да участваш в изпълнението на пророчество от последните дни, като това пророкуващо как Евангелието ще се “затъркаля към краищата на земята” (У. и З. 65:2) в подготовка за Второто пришествие на Исус Христос.

Пълновременните мисионери са упълномощени да действат от името на Бог и да канят хората да дойдат в Христа, като приемат принципите и обредите на Неговото възстановено Евангелие и с вяност устоят до края.

В допълнение на това всички членове на Църквата имат привилегията и задължението да помагат с мисионерската работа през целия си живот (вж. У. и З. 88:81).

“Вие сте призвани да служите...”

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Членовете на Църквата имат привилегията и задължението да споделят Евангелието.
- Господ е казал, “нивата е вече бяла за жътва” (У. и З. 4:4).
- Мисионерите помагат в събирането на Израил.
- Фокусът на мисионерската работа е да се канят хората да дойдат в Христа.
- Призованието за пълновременна мисия идва от Господ чрез Неговите упълномощени служители.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Членовете на Църквата имат привилегията и задължението да споделят Евангелието.

■ Малко преди Своето Възнесение Господ дава на апостолите Си божествената заповед, “научете всички народи” (Матей 28:19). От ранните дни на Възстановяването тази свещена заповед е дадена наново чрез Неговите пророци и апостоли в последните дни. В Учение и Завети Господ казва, “И аз ви давам заповед... ще поучавате всички човеци на тях, защото на тях ще бъдат учени всички народи, племена, езици и люде” (У. и З. 42:58). По-късно Той казва, “Защото наистина, гласът трябва да тръгне от

това място по целия свят и до най-далечните части на земята: че Евангелието трябва да се проповядва на всяко създание, със знамения, следващи онези, които вярват” (У. и З. 58:64). Евангелието, което споделяме, е “планът за щастие на нашия Небесен Отец. Основното учение на Евангелието е Единението на Исус Христос” (*Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник*, 2004 г., стр. 45). От най-първите дни на Църквата мнозина членове са жертвали много, за да отнесат посланието на възстановеното Евангелие по света. Като потомство на Авраам членовете на Църквата имат възможността и отговорността да споделят Евангелието в изпълнение на завета на Авраам (вж. Авраам 2:9–11). Привилегия е да се изпълнява това свято поръчение.

Стихове за изучаване и размишление

- Марка 16:15
- Римляните 1:16–17
- 3 Нефи 27:13–22
- Учение и Завети 88:81

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли казва: “Нека въздействаме на света чрез своята мисионерска служба, учейки всички, които биха чули, за възстановяването на Евангелието, като говорим без страх, но също и без самодоволство, за Първото видение, свидетелствайки за Книгата на Мормон и за възстановяването на свещеничеството. Братя и сестри, нека коленичим и се молим за възможността да дадем на околните радостта на Евангелието” (в Conference Report, апр. 2000 г., стр. 110–11; или *Ensign*, май 2000 г., стр. 87).

■ Какво представлява Евангелието, което следва да споделяме с околните? В *Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник*, евангелието се определя като “планът за щастие на нашия Небесен Отец. Основното учение на Евангелието е Единението на Исус Христос” (2004 г., стр. 46). Bible Dictionary учи: “Думата *Евангелие* означава блага вест. Благата вест е, че Исус Христос е извършил едно съвършено Единение за човечеството, което цялостно ще го изкупи от гроба и ще награди

всеки човек според делата му. Това Единение започнало чрез назначението на Исус Христос в доземния живот, но то било изпълнено от Него по време на земния Му път” (“Gospels”, стр. 682).

От *Проповядвайте Моето Евангелие*, ръководство за мисионерска служба, научаваме: “Евангелието на Исус Христос определя както посланието ви, така и целта ви; което значи, че обяснява както “какво е”, така и “защо се извършва” мисионерската работа. Спасителят определил Неговото Евангелие да включва някои много ценни и основни учения. Той дошъл на света, за да изпълни волята на Своя Отец, а Неговият Отец Го изпратил на света, за да бъде издигнат на кръста. Чрез Неговото Единение и Възкресение всички хора ще бъдат вдигнати, за да застанат пред Христос и да бъдат съдени за техните дела, били те добри или зли. Онези, които упражняват вяра в Исус Христос, покаяват се за греховете си и се кръстят в името на Христос, могат да бъдат очистени от Светия Дух. Ако издържат до края, те ще застанат неопетнени пред Христос в последния ден и ще влязат в покоя на Господ. Христос ще ги объяви за невинни пред Отца. Той ще бъде техният Посредник и Ходатай” ([2004], стр. 6).

■ Като потомство на Авраам и на дома Израилев членовете на Църквата имат отговорността да споделят Евангелието. Старейшина Ръсел М. Нелсън от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява: “Вие от Израил ли сте? Абсолютно. Вие сте “надеждата Израилева, армията на Сион, чедата на обещания ден” (*Hymns*, 1985 г., по. 259)...

Повечето от нас са потомци на Иосиф чрез Ефраим или Манасия. Това е потеклото, което е избрано, за да събере Израил, потомството, което да е начело на изливването на благословии над всички народи по земята.

Мисионерската работа е само началото на тези благословии” (“Thanks for the Covenant,” в *Brigham Young University 1988–89 Devotional and Fireside Speeches*, 1989 г., стр. 58–59).

■ Старейшина Нелсън допълнително набляга, че мисионерската работа е част от Господния завет с Авраам: “Получили сме, точно както в стари времена, свещеничеството и вечното Евангелие. Авраам, Исаак и Яков са наши предци. Ние сме потомци на Израил. Имаме правото да получим

“Основното учение на Евангелието е Единението на Исус Христос”.

Евангелието, благословиите на свещеничеството и вечния живот. *Народите по земята ще бъдат благословени от нашите усилия и от усилията на нашите потомци.* Същинското потомство на Авраам и онези, които са събрани в неговото семейство чрез осиновяване, получават тези обещани благословии – въз основа на приемане на Господ и подчинение на Неговите заповеди” (в Conference Report, апр. 1995 г., стр. 42–43; или *Ensign*, май 1995 г., стр. 33, курсив добавен).

■ Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява, че Господната повеля да се “науч(ат) всички народи” е все още в сила днес: “Към края на Своето земно служение възкръсналият Исус дава заповед на учениците Си със следните думи: “Идете, прочее, научете всичките народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал” (Матей 28:19–20). Тази повеля е в сила днес и висшите ръководители (и) мисионерите имат задължението... да пътуват по четирите краища на земята, проповядвайки Евангелието” (в Conference Report, окт. 1988 г., стр. 34; или *Ensign*, ноем. 1988 г., стр. 28).

Ловци на човеци. © Кларк Кели Прайс. Не копирайте

■ Старейшина Хенри Б. Айринг от Кворума на дванадесетте апостоли говори за задължението на всеки член на Църквата да споделя възстановеното Евангелие:

“Нашата способност да докоснем сърцата на хората около нас с предупредителния си глас е нещо важно за всички сключили завет последователи на Исус Христос. Ето я повелята, дадена на всеки член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни: “Ето, аз ви изпратих да свидетелствате и да предупреждавате людете, и подобава на всеки човек, който е бил

предупреден, да предупреди ближния си” (У. и З. 88:81).

Заповедта и предупреждението за опасност е дадено на онези, които са призовани за мисионери в началото на Възстановяването. Но задължението да предупредим ближните си е дадено на всички, които са приели кръщелния завет. Ние следва да говорим за Евангелието с приятели нечленове и роднини. Целта ни е да ги поканим да бъдат учени от пълновременните мисионери, които са били призовани и отделени да проповядват” (в Conference Report, окт. 1998 г., стр. 40–41; или *Ensign*, ноем. 1998 г., стр. 32–33).

■ Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли говори за това колко важна за него е неговата мисия: “Насърчавам ви по всеки възможен ми начин да се молите да отидете на пълновременна мисия заради удовлетворението, което тя ще даде на живота ви, когато благославяте други хора с истината и те получават обредите на спасението. Всичко, което ценя в живота си днес, започна да съзрява по време на моите свети преживявания като пълновременен мисионер” (в Conference Report, окт. 1997 г., стр. 48; или *Ensign*, ноем. 1997 г., стр. 36).

Господ е казал, “нивата е вече бяла за жътва” (У. и З. 4:4).

■ Образът в израза “нивата е вече бяла за жътва” идва от начина, по който изглежда поле с узряло жито, огряно от яркото слънце. Господ често използва този израз, когато заявява, че земята е готова за събирането на души (вж. У. и З. 4:4; 6:3; 11:3; 12:3; 14:3; 33:3, 7). Много от децата на Небесния Отец са подготвени да чуят и приемат възстановеното Евангелие. Те са готови да бъдат доведени в Господната Църква като част от жътвата в последните дни.

Златната жътва. © 1993 Мерилин Кемпбъл. Не копирайте

През февруари 1829 г., когато Господ казва “нивата е вече бяла за жътва” (У. и З. 4:4), Той започва да отваря врати за мисионерската работа по света. Въпреки че членовете на Църквата в момента представляват малка част световното население, с течение на времето тя ще бъде установена сред всички народи. Понякога хората идват в Църквата “един от град, а двама от род” (Еремия 3:14). В други случаи хората са довеждани в Църквата с хиляди. Уилфърд Уудръф например кръщава във Великобритания над 2 000 члена за по-малко от година. За 14-те години, през които Пророкът Джозеф Смит ръководи Църквата – от 6 април 1830 г. до 27 юни 1844 г. – членството нараства от 6 до 26 000 члена. От скромното си начало Църквата се е разраснала до световна организация и заявлението на Господ, дадено през 1829 г., все още се осъществява.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 11:3
- Учение и Завети 33:3
- Учение и Завети 123:12

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Л. Том Пери от Кворума на дванадесетте апостоли дава следното обещание на бъдещите мисионери: “На вас, които ще приемете призованието да възлезете и да служите, мога да обещая, че доброто ви име никога няма да бъде забравено на този свят или през предстоящата вечност. Така че отново извисяваме призоваващ глас и се молим Господарят на жътвата да изпраща все повече жътвари, защото нивата е бяла, изцяло готова за изобилна жътва (вж. У. и З. 4:4)” (в Conference Report, апр. 1992 г., стр. 33–34; или *Ensign*, май 1992 г., стр. 25).

■ Президент Гордън Б. Хинкли учи: “От първоначалните шестима члена на Църквата е израснало огромно семейство... поклонници. Нито една друга църква, възникнала на американска земя, не е нараствала така бързо, нито се е простирала толкова нашироко. В нейните огромни обятия има членове от много нации, които говорят много

езици. Това е феномен без прецедент. С разгъването на гоблена на нейното минало пред погледа ми се разкрива прекрасна картина. Тя намира израз в живота на едни щастливи и чудесни хора. И предвещава чудни дела, които все още предстоят” (в Conference Report, апр. 2002 г., стр. 3; или *Лиахона*, май 2002 г., стр. 4).

Мисионерите помагат при събирането на Израил.

■ Делото на довеждане на хора в мрежата на Евангелието чрез вяра в Исус Христос, покаяние, кръщение и дара на Светия Дух е част от събирането на Израил. Президент Джозеф Фийлдинг Смит учи: “Всеки човек, който прегърне Евангелието, бива приобщен към дома Израилев. Тоест те стават част от избраното потекло или Авраамово потомство чрез Исаак и Яков, към които са отправени обещанията” (*Doctrines of Salvation*, избр. Брус Р. Маконки, 3 т., 1954–1956 г., 3:246).

Стихове за изучаване и размишление

- Еремия 16:14–17
- 1 Нефи 22:4, 11–12
- Учение и Завети 29:7
- Учение и Завети 110:11

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Спенсър У. Кимбъл учи за събирането на Израил: “Събирането на Израил се състои в присъединяване към истинската Църква и в получаване на знание за истинския Бог. Следователно всеки човек, който приеме възстановеното Евангелие и който се стреми да се покланя на Господ на своя собствен език и със светиите в народа, в която живее, е спазил закона за събирането на Израил и е наследник на всички благословии, обещани на светиите в тези дни” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Едуард Л. Кимбъл, 1982 г., стр. 439).

■ Старейшина М. Ръсел Нелсън учи, че “мисионерската работа е само началото” на събирането на Израил: “Изпълнението, връхната

“На вас, които ще приемете призованието да възлезете и да служите, мога да обещая, че доброто ви име никога няма да бъде забравено на този свят или през предстоящата вечност”.

точка на тези благословии идва, когато онези, които са влезли във водите на кръщението, усъвършенстват живота си до такава степен, че да могат да влязат в светия храм. Получаването на надаряването там запечатва членовете на Църквата към завета на Авраам” (*Perfection Pending, and Other Favorite Discourses*, 1998 г., стр. 207).

Фокусът на мисионерската работа е да се канят хората да дойдат в Христа.

■ Когато Господната Църква била възстановена на земята, хората отново могли да получат кръщението, дара на Светия Дух и други принципи и обреди на Евангелието, така както са открити от Господ. Приемането на Господните учения и обреди ни поставя на пътеката, която води до вечен живот с Него и с нашия Небесен Отец. Пророк Мороний учи: “Да, елате в Христа и станете съвършени в Него, и отречете се от всякакво безбожие; и ако се отречете от всякакво безбожие и заобичате Бога с цялата си мощ, ум и сила, тогава Неговата благодат е достатъчна за вас и ще може да бъдете съвършени в Христа, чрез Неговата благодат; и ако чрез благодатта Божия сте съвършени в Христа, вие не можете по никакъв начин да отречете силата Божия” (Мороний 10:32).

Мисионерите и членовете на Църквата могат да изпитват радост и мир, когато споделят посланието на възстановеното Евангелие, което довежда хората при Христос.

Стихове за изучаване и размишление

- 1 Нефи 6:4
- 2 Нефи 25:26
- Яков 1:7
- Учение и Завети 133:37–39

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли дава свидетелство за Христос и централната Му роля в Църквата: “Обичаме Господ Исус Христос. Той е наш Месия, наш Спасител и наш Изкупител. Неговото име е единственото, чрез което можем да бъдем спасени (вж. Мосия 3:17, 5:8; У. и З. 18:23). Стремим се да Му служим. Принадлежим към Неговата църква, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Нашите мисионери и членове свидетелстват за Исус Христос сред множество народи по света” (в Conference Report, окт. 1987 г., стр. 78; или *Ensign*, ноем. 1987 г., стр. 65).

■ Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли говори за живота си като свидетел за истината:

“Най-голямото ми вълнение и най-радостната ми мисъл е че имам възможността, според думите на Нефи, да говоря за Христа, ... да се радвам в Христа, ... да проповядвам за Христа и да пропрокувам за Христа (вж. 2 Нефи 25:26), където и да се намирам и в чиято и компания да се окажа, докато и последният дъх на живота ми си отиде...

Но от същата тази задача произлиза и най-голямата моя тревога. Един стих от Писанията ни напомня с едно твърде меко твърдение, че “проповедниците на благовестието (трябва да) да живеят... (според) благовестието” (1 Коринтяните 9:14). Освен моите слова и учения и издигнат глас, животът ми трябва да бъде част от това свидетелство за Исус. Самата ми същност следва да отразява божествеността на това дело. Не бих понесъл, ако нещо, което някога кажа или направя, по какъвто и да било начин накърни вашата вяра в Христос” (в Conference Report, окт. 1994 г., стр. 39–40; или *Ensign*, ноем. 1994 г., стр. 31).

Призованието за пълновременна мисия идва от Господ чрез Неговите упълномощени служители.

■ Да бъдеш пълновременен мисионер е голяма възможност. Чрез Неговите упълномощени служители Господ призовава мисионери, които да канят хората да дойдат в Христа. Това е делото на Господ. Мисионерите имат властта да проповядват възстановеното Евангелие и чрез свещеничеството да отслужват основните обреди на спасението.

Стихове за изучаване и размишление

- Алма 42:31
- Учение и Завети 11:15
- Учение и Завети 64:29

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли призовава младите мъже на Църквата да гледат сериозно на възможността да служат на мисия: “Отправлям предизвикателство към всеки млад мъж в тази обширна конгрегация тази вечер. Подгответе се сега да бъдете достойни да служите на Господ като пълновременен мисионер. Той е казал, “Ако сте подготвени, вие няма да се боите” (У. и З. 38:30). Подгответе се да посветите две години от живота си на тази свята служба. Това всъщност ще представлява десятък на първите двадесет години от живота ви” (в Conference Report, септ.–окт. 1995 г., стр. 70; или *Ensign*, ноем. 1995 г., стр. 51–52).

■ Старейшина Монти Дж. Брау от Седемдесетте набляга, че призованието за мисия идва от Господ:

“Четири пъти сестра Брау и аз, заедно с цялото семейство, с вълнение сме отваряли плика,

който съдържа призованието за мисия и назначението на едно от децата ни. Всеки път развълнувано сме обмисляли различните места, където те могат да служат. Макар да давах израз на своите предпочитания, в момента, в който виждах думите, “Вие сте призовани да служите в еди-коя мисия”, без изключение едно чудесно чувство за добро и правилно обземаше всеки член на семейството. Всеки един от нас знаеше, че пророкът ръководеше един процес на божествен подбор, на който четири от децата ни с готовност откликнаха. Десетки хиляди завърнали се мисионери също могат да свидетелстват за този процес и че призованието им идва от Бог...

“Подгответе се сега да бъдете достойни да служите на Господ като пълновременен мисионер”.

Личното и пророческото откровение са основата, на която неотклонно се опира служението в нашата Църква” (в Conference Report, апр. 1997 г., стр. 37–38; или *Ensign*, май 1997 г., стр. 28).

■ Старейшина Ричард Г. Скот учи за отговорността на младия мъж да служи на мисия: “Ако сте физически годен и емоционално уравновесен млад мъж, молете се да осъзнаете възможността и отговорността, която имате пред Господ да се подготвите да бъдете пълновременен мисионер. Тази подготовка включва разбиране на Писанията, послушание, поддържане на чистота, непорочност и достойнство да бъдете надарени в храма. Когато достигнете необходимата възраст, приемоте призование от президента на Църквата да служите за две години като пратеник на Господ” (в Conference Report, окт. 1997 г., стр. 48; или *Ensign*, ноем. 1997 г., стр. 36).

ТЕМИ ЗА РАЗМИСЪЛ

- Какво означава за вас заявлението “нивата е вече бяла за жътва”?
- По какъв начин отиването на мисия е жертва? По какъв начин тя не е жертва?
- По какъв начин влияе знанието, че призованието ти идва от Спасителя, върху начина, по който прекарваш всеки ден от мисията си?

ЗАДАЧИ

- Започнете да пишете дневник за изучаване. Това е дневник, в който да записвате проникновения от Евангелието, дошли в резултат на изучаването ви. Много мисии ще ви дадат напътствие да водите такъв дневник, така че по този начин ще започнете с този полезен мисионерски похват.
- Научете наизуст Учение и Завети 4 и се подгответе да го рецитирате в бъдещо събрание на класа (или можете да го рецитирате заедно като клас по време на часа).
- Научете наизуст (може и повторно) Символа на вярата.
- Говорете с наскоро завърнал се мисионер за стойността на това да отслужиш мисия и дали гледа на мисията си като на жертва.

- Прочетете Учение и Завети 31:3–13 и размислете върху тези повеления и обещания на Господ към мисионерите.
- Носете Писанията и този наръчник на урока всяка седмица.

ПРЕПОРЪКИ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНО ЧЕТЕНЕ

Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник

- “Мисионерска дейност” (стр. 80–83)

РАЗКАЗИ ЗА МИСИОНЕРИ

Самуел Х. Смит

Старейшина Джозеф Б. Уъртлин от Кворума на дванадесетте апостоли пише за първия мисионер в тази диспенсация, Самуел Смит, един от братята на Пророка Джозеф Смит. Този ранен мисионер служи като важен пример за онези верни мисионери, които може да чувстват, че виждат незначителни резултати от своята работа, и за това как да се използва Книгата на Мормон в мисионерската работа.

“Ето един разказ за голяма вяра и смелост при обезсърчителни обстоятелства. Неслучайно той бил призован като първият мисионер. След като получава духовно потвърждение за истинността на онова, което неговият брат и пророк му казва, той става третия човек, кръстен в тази диспенсация – след Джозеф Смит и Оливър Каудъри.

Той започва своята мисия с пълното знание за истинността на святото дело, изпълнявано от Джозеф Смит, както и за истинността на Книгата на Мормон. Като един от осемте очевидци Самуел има привилегията Джозеф да му покаже плочите и имал възможността да ги държи в ръце и да разгледа древното писмо върху тях. Той също така е един от шестимата първоначални члена на Църквата в момента на организирането ѝ на 6 април 1830 г.

Малко преди да получи официалното си мисионерско призование, Самуел продава екземпляр на Книга на Мормон на Финиъс Йънг, един пътуващ проповедник. При първата им среща той държал в ръце книгата и я предложил на Финиъс.

“Ето, господине, една книга, която бих искал да прочетете”.

Финиъс се поколебал. “Моля кажете, господине, каква е тази книга?”

“Книгата на Мормон, или, както я наричат някои, Златната Библия”.

“Ясно, господине, значи претендира да бъде едно откровение?”

“Да. Тя е откровение от Бог”.

Младият мъж показал на Финиъс последните две страници на книгата и го накарал да прочете свидетелството на очевидците. Той продължил, “Ако прочетете тази книга с молитва в сърцето и помолите Бог да ви даде свидетелство за нея, вие ще узнаете истинността на това дело”.

Сериозното поведение и прямият маниер впечатлили Финиъс, който казал на младия мъж, че със сигурност щял да я прочете. Финиъс го попитал за името му; той казал, че е Самуел Х. Смит.

“Аха, вие сте един от очевидците”.

“Да, знам, че книгата е откровение от Бог, преведена чрез дарбата и силата на Светия Дух, и че моят брат, Джозеф Смит-младши, е пророк, гледач и откровител” (цитиран в S. Dilworth Young, *Brigham Young—His Life (First Half)*, Brigham Young University Speeches of the Year, 17 март 1964 г., стр. 3).

Когато Самуел тръгва на първата си мисия малко след организацията на Църквата, свидетелството му за истината е едно от малкото неща, с които е въоръжен. Но то се оказва достатъчно. Той разполага със свидетелство и с екземпляри на Книгата на Мормон – средството за обръщане във вярата. На гърба си носи раница, пълна с толкова екземпляри на тази книга, колкото може да носи. Вероятно носел една и в ръка.

Не забравяйте, че това никога не се е случвало по-рано. Той нямал колега, който да му покаже как да използва Книгата на Мормон. За този млад мъж нямало център за обучение на мисионери.

Така той тръгва от Палмира, за да пътува през района, търсейки хора, заинтересовани да бъдат обрънати във вярата и да купят екземпляр на Книгата на Мормон. Извървява 25 мили през този първи ден и, когато стига до една странно-приемница, пита съдържателя дали иска да купи една от книгите. Когато съдържателят научава повече за неговата мисия, Самуел бива принуден

да напусне и да прекара тази първа нощ под едно ябълково дърво.

© 2004 Робърт Баррет. Не копирайте

На следващия ден Самуел среща един методистски проповедник на име Джон П. Грийн. Господин Грийн не се интересува да прочете книгата, но казва, че ще я вземе, за да провери дали някой друг не би искал да я купи. Самуел не се отказва. Той отново се отбива при семейство Грийн и разбира, че неговата съпруга, Рода Йънг Грийн – сестра на Финиъс Йънг – е прочела книгата. Тя по-късно увещава своя съпруг също да я прочете. Самуел не кръстил нито един човек по време на първата си мисия, но онези два екземпляра на Книгата на Мормон, дадени на Финиъс Йънг и Джон П. Грийн, по-късно способстват за обръщането на цяло поселище, включително Бригъм Йънг със семейството му и Ибър Ч. Кимбъл със семейството му” (“The Book of Mormon: The Heart of Missionary Proselyting”, *Ensign*, септ. 2002 г., стр. 15–16).

Ибър Ч. Кимбъл

Старейшина Ибър Ч. Кимбъл, тогава член на Кворума на дванайсетте апостоли, през 1837 г. е призван като първия мисионер, който да проповядва възстановеното Евангелие в Англия. Той оставя семейството си в Къртлгънд, щата Охайо, за да служи отвъд Атлантическия океан в първата мисия отвъд океана на Църквата в последните дни. Той описва своето призоваване, отпътуването си от дома и пристигането си в Англия:

“Никога не ми беше идвало наум, че ще бъда един от първите, които имат за задача да проповядват вечното Евангелие по бреговете на Европа,

и уверявам всички мои приятели, че бях напълно изненадан, когато бях информиран от брат Хайръм Смит, член на президентството на Църквата, че съм бил посочен от Духа, и че на проведена конференция на ръководителите на Църквата съм бил назначен да поема ръководството на мисия в кралство Великобритания.

Ибър Ч. Кимбъл и Джозеф Фийлдиг в Чарлзтън, Англия © Пол Ман. Не копирайте

Мисълта да бъда назначен на такава важна длъжност и мисия бе едва ли не повече отколкото можех да понеса. Почувствах своята слабост и недостойност и за малко щях да потъна под тежестта на поставената ми задача, като не можех да се сдържа да възкликна: “О, Господи, аз съм “тежкоезичен” и изцяло неподходящ за такова начинание. Как мога да отида и да проповядвам в земя, която е толкова известна из християнския свят със своята светлина, знания и благочестие, люлката на религията, и да проповядвам на хора, чиято интелигентност е пословична?”

И пак, самата мисъл да напусна семейството си за толкова дълго време, което със сигурност бе нужно за мисия в тази страна – да бъда разделен от приятелите си, които обичам и с които се бях радвал на много благословии и щастливи моменти – да напусна родната си земя и да скитам сред непознати за мен хора в непозната земя, бе нещо почти съкрушително за мен.

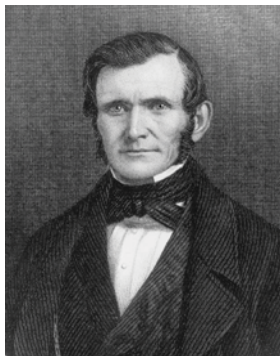
Всички тези съображения обаче не ме отклониха от изпълнението на моя дълг. Нито пък се допитах до плът и кръв, а в момента, в който осъзнах волята на моя Небесен Отец, почувствах една решителност да замина въпреки всичко, вярвайки, че Той щеше да ме поддържа със Своята всемогъща сила и да ме надари с всяко качество, от което бих имал нужда. И макар моето семейство да ми беше скъпо и ги оставях почти мизерстващи, чувствах, че каузата на истината, Евангелието на

Христос, беше по-важна от всяко друго съображение; и чувствах желанието да ги напусна, вярвайки, че за тях щеше да се погрижи онзи Бог, Който се “грижи за вработените” и “дава храна... на гарваните пилета, които писукат”....

След като за няколко дни се погрижих за делата си и уредих работата си, на тринадесетия ден на месец юни, 1837 година след Христа, аз се сбогувах със семейството си, своите приятели и град Къртланд, където се издигаше домът Господен”.

Почти месец по-късно, на 18 юли, старейшина Ибър Ч. Кимбъл и неговите спътници пристигат в Ливърпул, Англия. Той пише: “Веднага след като пуснахме котва, една малка лодка се приближи и част от пасажерите, включително братята Хайд, Ричардз, Гуудсън и аз се качихме на нея и отидохме на брега. Когато бяхме на около два метра от кея, аз скочих на него и за първи път в живота си стъпих на британска земя, сред непознати, чиито маниери и обичаи бяха различни от моите. В онзи момент изпитвах изключителни чувства, особено когато осъзнах целта, важността и обхвата на моята мисия и делото, в което бях назначен и с което скоро щях да се захвана” (*Journal of Heber C. Kimball*, избр. Р. Б. Томпсън, 1840 г., стр. 9–11, 15; пунктуация и главни букви осъвременени; абзаците променени).

Уилфърд Уудръф

Към края на лятото на 1839 г. старейшина Уилфърд Уудръф напуска своя дом и семейство при много трудни обстоятелства, за да започне мисия във Великобритания. Както той, така и съпругата му са много болни и бедни. Старейшина Уудръф

обаче е верен на призованието си и Господ го благославя с много успехи по време на усилията му като мисионер. Вследствие на подтик, който получава – да напусне един град, където имал значителен успех с проповядването и кръщението – се случва нещо забележително. Той пише:

“На сутринта се обърнах тайно към Господ и Го попитах каква бе волята Му относно мен.

Отговорът, който получих, бе че трябва да замина на юг, защото Господ имал едно голямо дело

за мен да свърша там, тъй като много души там чакали словото Му”.

След като пътува 80 км с карета и пеша, в район, където светия от последните дни никога не бил стъпвал, Уилфърд се запознава с Джон и Джейн Бенбоу. Те са богати фермери, членове на общност, която се “била отделила от методистите на Уеспи и приели името “Обединено братство”. Уилфърд Уудръф пише:

“Тази група Обединено братство търсеше светлина и истина, но бе стигнала дотам, докдето можеха, и постоянно призоваваха Господ да открие пътя пред тях и да им изпрати светлина и знание, та да могат да познаят верния път на спасението.

Щом чух тези неща, можах ясно да видя защо Господ ми бе заповядал, докато бях в Ханли, да напусна онова място на работа и да замина на юг; защото в Хиърфордшайър имаше голяма нива за прибиране на много светии в царството Божие”.

Докато е в този район той кръщава повече от 600 души! Едно удивително преживяване от неговия дневник, достойно да се спомене, описва колко “бяла” е нивата:

“В неделя, 8-ми, проповядвах във Фроумз Хил сутринта, в Стендли Хил следобед и във фермата Хил на Джон Бенбоу вечерта.

Енорийската църква, в чиито район беше фермата на брат Бенбоу, ръководена от пастора на цялата енория, през целия ден била посетена от само 15 човека, докато при мен се събра голяма публика, на брой около хиляда души, които бяха на събранията през деня и вечерта.

Когато вечерта станах да говоря в къщата на брат Бенбоу, влезе един мъж, който ми каза, че бил полицай, и че бил изпратен от пастора със заповед за арест.

Попитах го, “За какво престъпление?”

Той каза, “За проповядване на хората”.

Казах му че аз, както и пастора, имах право да проповядвам Евангелието на хората, и че ако седне, щях да му обърна внимание след събранието.

Той взе стола ми и седна до мен. Проповядвах първите принципи на вечното Евангелие за час и четвърт. Силата Божия слезе върху ми, Духът изпълни къщата и хората бяха убедени.

В края на събранието поканих хората да се кръстят и седмина се съгласиха. Сред тях бяха четирима проповедници и полицаят.

Той се изправи и каза, “Г-н Уудръф, бих искал да бъда кръстен”.

Казах му, че аз ще го кръстя. Слязох в басейна и кръстих седмината. След това се събрахме и потвърдих тринадесет души, разчупих хляба за светиите и всички се възрадвахме заедно.

Полицаят отишъл при пастора и му казал, че ако искал г-н Уудръф да бъде арестуван за проповядване на Евангелието, трябвало сам да отиде и да изпълни заповедта, защото го бил чул да проповядва единствената истинна проповед за Евангелието, която бил чувал през живота си.

Пасторът не знаел как да реагира на това, така че изпратил двама писари от англиканската църква, които да шпионират събранието ни и да разберат какво проповядваме.

Но те и двамата бяха “ужилени в сърцата си”, с радост приеха Господното слово и бяха кръстени и потвърдени за членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Пасторът се разтревожи и не посмя да изпрати никой друг” (*Leaves from My Journal*, 1881 г., стр. 93–97).

Дан Джоунз

Друг велик мисионер на Възстановяването е обърнат във вярата брат на име Дан Джоунз. Президент Гордън Б. Хинкли описва мисиите на Дан Джоунз в родния му Уелс:

“Дан Джоунз е роден на 4-ти август 1810 г. в Холкин, Флинтшайър, Уелс. На седемнадесет години започва да плава. Опознава корабите и моряците, жилото на солената вода, понесена от силен вятър, стенанието на кораб, блъскан от бушуваща буря. През 1840 г. пристига в Америка. Тук закупува малък кораб и става капитан, който кръстосва водите на река Мисисипи...

Докато прави своите курсове по реката, Дан научава за мормоните, които били изгонени от Мисури и намерили временен подслон в Куинси, Илинойс, след което установили “Наву, Красивият” на парцел земя, около който реката прави просторен завой, създавайки илюзията, че това е един полуостров, който навлиза във водата. Личи, че Дан Джоунз чел

някои от тогава преобладаващите антимормонски публикации. Всичко това го заинтригува. Желаете да научи повече за тези хора. Той се среща с тях, бива учен и приема истината. През януари 1843 г. той е кръстен в студените води на река Мисисипи...

Дан Джоунз събужда Уелс. © Кларк Кей Прайс. Не копирайте

Дан Джоунз е призван да замине (на мисия) за Уелс. Съпругата му, Джейн, го придружава. Те пътуват с Уилфърд Уудръф и други до Британските острови. Старейшина Джоунз бил определен да работи из Северен Уелс. Въпреки че има голямото предимство да говори както уелски, така и английски, той постига сравнително малко в обръщането на сърцата на хората в този район. Уилям Хеншоу обаче, който не говори уелски, се радва на значителен успех на юг.

При освобождаването на брат Хеншоу година по-късно старейшина Джоунз е призван да председателства над цялото дело в Уелс. Той се установява в Ментир Тидфил в югоизточен Уелс. Работейки с шепя мисионери, той става свидетел на забележителна жетва. От 1845 до 1848 г. се кръщават приблизително 3 600 души. Изчислено е, че като част от населението, един на всеки 278 човека в Уелс по онова време бил кръстен в Църквата.

Противниците му разполагат с вестници и други публикации, за да могат да атакуват мисионерите мормони. Но пресата не отваря страниците си за старейшина Джоунз. Затова той е решен да даде отговор със свои собствени публикации. Той осигурява подкрепата на своя брат, Джон Джоунз, протестантски свещеник, който притежава печатница. Говори се, че Джон печата материалите на Дан през седмицата, след което в неделя говори срещу него от амвона.

© Стив Трегидъл. Не копирайте

ЛИЧНО ДОСТОЙНСТВО

ВЪВЕДЕНИЕ

Една от върховните благословии на живота ви ще бъде да отидете в храма Господен и да получите своето храмово надаряване. Това надаряване ви дава духовно знание и сила, които ще ви помогнат по-добре да служите на Господ и в крайна сметка ще ви направят достойни да влезете в Неговото царство.

Поради знанието, силата и властта, които се придобиват в храма, като цяло на бъдещите мисионери им се дава възможността да посетят храма и да получат храмовото си надаряване преди своята мисионерска служба. За да се работи по Господното дело и да се влезе в светия храм е нужна висока степен на лично достойнство.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Личното достойнство е необходимо за изпълнение на мисионерската работа.
- Личното достойнство позволява на бъдещите мисионери да получат храмови благословии.
- Покаянието е пречистващ процес, който ни позволява да станем достойни.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Личното достойнство е необходимо за изпълнение на мисионерската работа.

■ Мисионерите трябва да бъдат неопетнени, така че да имат духа, нужен им да представляват Господ. Личната неопетненост включва чисти мисли, морална чистота, следване на евангелски принципи и спазване на заповедите. Условията на мисионерската служба изискват духовна сила. Свещеническите ръководители съдействат на бъдещите мисионери да се подготвят за това значително усилие, като им помагат да се покаяват и да станат достойни да служат като пълновременни мисионери.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 38:42 (вж. и У. и З. 133:5)
- Учение и Завети 88:74
- Учение и Завети 121:45

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Чарлз Дидие от Президентството на Седемдесетте говори за онова, което бъдещите мисионери следва да разбират за достойнството, така че да бъдат подготвени да служат на Господ: “Иска ми се да можехме да научим младежите как да избягват нуждата от значително

покаяние. По-добре е да предотвратиш греха, отколкото да бъдеш изкупен от него. Трябва да ги учим да имат дух на обич към Господ и Неговите заповеди. Ако го имат, няма да има нужда да поставяме граници и да им казваме, “Ако минеш от другата страна, няма да можеш да служиш” (в “Teaching from the Heart”, *Ensign*, юни 2004 г., стр. 10).

■ Когато го питат какви следва да се стремят да бъдат и да станат бъдещите мисионери, старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли отговаря: “Достойни – така че Духът да може да ги води”. Той също казва:

“Те трябва да стоят възможно най-далеч от пределите на греха. Това им дава най-голямото щастие, докато се готвят. Осигурява им най-висшата способност да бъдат водени от Духа и да бъдат примерите, които трябва да бъдат на мисионерското поле.

Почти всеки млад човек отлично знае и може да изреди кои са стъпките на покаянието. Но това, което трябва да се направи, е да се разбере с каква сериозност Господ гледа на някои прегрешения и те да не се допускат” (в “Teaching from the Heart”, *Ensign*, юни 2004 г., стр. 9–10).

■ Президент Гордън Б. Хинкли описва стандарта на достойнство, който мисионерите трябва да постигнат:

“Това е усилено дело... За него трябва чисти ръце и непорочни сърца...

Какво тържествено и сериозно начинание е това дело. То изисква онези, които служат като мисионери, да са достойни във всяко едно отношение. Просто не можем да позволим онези, които не са се показали достойни, да отидат в света и да говорят за благовестието на Евангелието.

Уверен съм, че вдигането на летвата за достойнство ще накара нашите млади хора, особено нашите млади мъже, да практикуват самодисциплина, да живеят над ниските стандарти на света, да избягват прегрешенията и да следват високите стандарти във всички свои действия. Няма съзнателно да изпращаме млади хора с цел да ги поправим. Ако животът им се нуждае от поправяне, това трябва да стане доста време преди да заминат...

... Ние имаме нужда от мисионери, но те трябва да бъдат способни да вършат работата. Те трябва да са духовно чувствителни към онова, което се очаква от тях, което в по-голямата си част е духовна работа. Те трябва да са морално достойни във всяко едно отношение, опазили се чисти от злините на света. Ако е имало простъпки, то трябва да има адекватно покаяние...

Ние не изискваме съвършенство. Делото на Господ се върши от обикновени хора, които работят по необикновен начин. Господ възвеличава онези, които полагат усилия. Никъде другаде това не е така очевидно, както в мисионерската служба... С малки средства Господ върши Своето удивително дело” (“Missionary Service”, *First Worldwide Leadership Training Meeting*, ян. 2003 г., стр. 17–18).

■ Президент Хинкли предупреждава за порнографията: “Около нас все по-силно випнее напастта, наречена порнография.

Производителите и разпространителите на тази зараза усърдно работват мина, която им носи печалби в милиони. Някои от техните продукти са изкусно примамливи. Те са изработени така, че да

възбуждат и стимулират най-ниските инстинкти. Мнозина мъже, вкусили от забранения плод, откриват, че са... изгубили... самоуважението си... и осъзнават, че следваната от тях пътека, осяяна с капани е започнала с четене или гледане на порнографски материал. Мъже, които не биха си помислили да помиришат алкохол или да изпуснат цигара, намират оправдания да се отдават на порнография. Те имат изкривени ценности, напълно непристойни за човек, ръкоположен в Божието свещеничество” (в *Conference Report*, окт. 1983 г., стр. 66; или *Ensign*, ноем. 1983 г., стр. 45).

■ Кои са стандартите за достойнство и свидетелство, които трябва да се достигнат от бъдещите мисионери?

- Да имат вяра и свидетелство за Небесния Отец, Неговия Син Исус Христос и Светия Дух.
- Да имат свидетелство за Единението на Христос и за Неговата роля като Спасител.
- Да имат свидетелство за Пророка Джозеф Смит и възстановяването на Евангелието.

“Това е усилено дело... За него трябва чисти ръце и непорочни сърца”.

- Да подкрепят църковните ръководители.
- Да спазват закона за целомъдрието. Това включва избягването на порнографията под всякаква форма.
- Да спазват заветите, сключени при кръщение и други обреди.
- Да посещава всички свои църковни събрания.
- Да бъдат честни в отношенията си с околните.
- Да плащат пълен десятък.
- Да спазват Словото на мъдростта.
- Да се покайват и да изповядват греховете си. Да изповядат сериозни грехове пред свещеническите си ръководители.

Личното достойнство позволява на бъдещите мисионери да получат храмовите благословии.

■ Президент Хауърд У. Хънтър учи за важноста на храмовите благословии във връзка с призоваването за мисия: “Нека подготвим всеки мисионер достойно да отиде в храма и да превърнем това изживяване в дори по-важен момент от получаването на призование за мисия” (в Conference Report, окт. 1994 г., стр. 118; или *Ensign*, ноем. 1994 г., стр. 88).

Защо изживяванията в храма са толкова важни за един мисионер? Храмовите благословии дават сила на достойните мисионери. Благословиите, получени в дома Господен, се дават на онези, които са достойни. Необходимият стандарт на достойнство ще увеличи духовността и ще повиши способността на всеки мисионер да преподава възстановеното Евангелие на другите.

Надареният в храма мисионер има право на допълнителна сила. Тази сила идва чрез по-задълбоченото разбиране на плана на Небесния Отец, заветите и благословиите, които се получават единствено в храма.

Стихове за изучаване и размишление

- Псалм 24:3–5
- Учение и Завети 95:8
- Учение и Завети 109:22–23
- Учение и Завети 110:7–9

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Джозеф Б. Уъртлин от Кворума на дванадесетте апостоли учи, че храмовата работа “може да бъде котва във всекидневния живот, източник на напътствие, защита, сигурност, мир и откровение” (в Conference Report, апр. 1992 г., стр. 123; или *Ensign*, май 1992 г., стр. 88).

■ Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява защо мисионерите имат нужда от храмовите обреди, за да могат с успех да проповядват възстановеното Евангелие:

“Толкова е важно за вас да разберете, че посещението на храма за вашето собствено надаряване... (е) неразделна част от подготовката за вашата мисия... (Вие следва) да разбирате важността на тези храмови завети (и) неизбежната връзка между вашето надаряване и успеха ви като мисионер. Действително, самата дума *надаряване* предава същността на тази важна връзка. Надаряването е дар.

Вие не можете сами да вършите това дело. Ние се нуждаем от небесна помощ, трябва да разполагаме с даровете на Бог... Това дело е толкова сериозно и противопоставянето на противника толкова голямо, че имаме нужда от всички божествени сили, които да укрепват усилията ни непоколебимо да придвижваме Църквата напред” (“Making and Keeping Covenants” (сателитно излъчване за мисионери, 25 апр. 1997 г.).

■ Старейшина Брус Р. Маконки, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, обяснява защо храмовите благословии дават право на някой да възлезе да проповядва възстановеното Евангелие: “Апостолите – или които и да било служители или мисионери в която и да е епоха – не са напълно подготвени да възлязат и да проповядват Евангелието и да изграждат Божието царство, освен ако не са получили дара на Светия Дух и не са били надарени със сила свише, което означава да са получили определено знание, сила и специални благословии, които обикновено се дават единствено в храма Господен” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 т., (1966–73 г.), 1:859).

■ Президент Джозеф Фийлдинг Смит обяснява защо храмовите благословии са необходими преди излизане на мисионерското поле: “Разбирате ли защо нашите мисионери посещават храма преди да бъдат отделени като мисионери? Това се иска от тях... (там, където има на разположение храм), защото Господ е казал то да бъде направено. Той призовава всички мисионери в Къртлгънд в първите години на Църквата, за да получат надарявания в храма, издигнат там. Той казва, че прави това, за да могат те да възлязат с по-голяма сила, дадена свише и разполагайки с по-голяма защита” (*Doctrines of Sal-*

vation, избр. Брус Р. Маконки, 3 т., 1954–1956 г., 2:255).

■ Старейшина Дейвид Б. Хейт, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, описва благословиите на храмовото надаряване: “Обстановката в храма има за цел да даде на достойния член на Църквата силата на знанието, свидетелството и разбирането. Храмовото надаряване дава знание, което, при действия в хармония с него, дава сила и убеденост за истината” (*A Light unto the World*, 1997 г., стр. 49).

■ Докато служи като член на Седемдесетте, старейшина Джак Х. Гоуслинд-младши говори за връзката между надаряването и мисионерската служба: “Като се подчиняваме на заповедите и изпълняваме тези завети, ние сме освещавани, очиствани и родени от Духа. Ставаме съсъди, достойни да получават спътничеството на Светия Дух и съпътстващите дарове на Духа, които трябва да участват в това дело, ако искаме да се радваме на успех” (в *Conference Report*, окт. 1983 г., стр. 47–48; или *Ensign*, ноем. 1983 г., стр. 33).

■ Старейшина Ричард Г. Скот говори за целта на интервюто за храмова препоръка: “Преди да влезете в храма, вие ще бъдете интервюирани от своя епископ и президент на кол, за да получите храмова препоръка. Бъдете честни и искрени с тях. Това интервю не е никакъв тест за вземане, а важна стъпка, която да потвърди, че имате зрелостта и духовността да получите небесните обреди и да сключите и спазвате поучителните завети, които се предлагат в дома на Господ. Личното достойнство е жизненоважно условие да се радвате на благословиите на храма. Всеки, който е толкова глупав, че да влезе недостоеен в храма, ще бъде осъден за това” (в *Conference Report*, апр. 1999 г., стр. 31; или *Ensign*, май 1999 г., стр. 25).

■ Старейшина Дейвид Б. Хейт учи, “Когато представим препоръката си на служителя в храма, ние потвърждаваме достойнството си да влезем в храма” (в *Conference Report*, апр. 1992 г., стр. 19; или *Ensign*, май 1992 г., стр. 15).

“Имаме нужда от всички божествени сили, които да укрепват усилията ни непоколебимо да придвижваме Църквата напред”.

Покаянието е пречистващ процес, който ни позволява да станем достойни.

■ Съществува тясна зависимост между личното достойнство и успеха по време на мисия. Бъдещите мисионери трябва истински да се покаят за минали грехове, преди да излязат на мисионерското поле.

Покаянието е принцип, благославящ живота на мисионери и проучватели, които упражняват вяра в Исус Христос, покаяват се за греховете си и приемат принципите и обредите на Евангелието.

Стихове за изучаване и размишление

- Исаия 1:18
- 1 Иоаново 1:5–10
- Мосия 26:29
- Еламан 14:13

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Джефри Р. Холанд пише за голямата нужда да разберем, че истинската вяра в Христос ни кара да се покаем за греховете си: “(От преживяванията на Алма-младши) най-вече научаваме, че Христос е силата зад всяко покаяние... Алма бил докоснат от ученията на своя баща, но е особено важно, че пророчеството, което си спомня, било “относно пришествието на един Исус Христос, Син Божий, за да извърши единение за греховете на света” (Алма 36:17). Това е името и това е посланието, което всеки човек трябва да чуе... Каквито и други молитви да казваме, каквито и други нужди да имаме, всичко някак зависи от следната молба: “О, Исусе, Ти, Сине Божий, помилуй мене”. Той е готов да даде тази милост. Той платил със собствения Си живот, за да я даде” (*However Long and Hard the Road*, 1985 г., стр. 85).

■ Старейшина Глен Л. Пейс от Седемдесетте се съсредоточава над това колко е важно да се изчистят неразрешени прегрешения преди да се отслужи мисия:

“Най-важният съвет, който бих могъл да дам на бъдещите мисионери, е: “Останете достойни”. Вторият по важност е: “Станете достойни преди да влезете в Центъра за обучение”. Бъдете честни със своите местни свещенически ръководители...

Сред младежите цари схващането, че единственото истинско неудобство и наказание за сериозно прегрешение е болката и срамът, съпътстващи неговото изповядване пред техния епископ. Това е само началото. Човек не може да има Светия Дух за постоянен спътник, като влезе в офиса на епископа, изповяда греха си и излезе оттам. Никой от нас не вярва в покаянието на смъртно легло. Защо тогава толкова много от нас приемат “покаяние на мисионерско легло”? Малко значение има дали бъдещия мисионер ще си учи добре (уроците)... дали ще спечели доверието на човека и дали ще владее останалите техники. Те са кухни без Духа... Без Духа вие няма да проповядвате” (“Why?”, обръщение в Ricks College, 24 септ., 1991 г., стр. 2–4).

■ Старейшина Ричард Г. Скот съветва онези, които са се покаjali, но продължават да се чувстват обременени от тези грехове:

“Ако сте се покаjali за сериозни прегрешения и погрешно вярвате, че винаги ще бъдете втора класа гражданин в царството Божие, разберете, това не е вярно. Спасителят казва:

“Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и аз, Господ, повече не ги помня.

“Най-важният съвет, който бих могъл да дам на бъдещите мисионери, е: “Останете достойни”.

По това може да познаете дали човек се е покаял от греховете си: Ето, той ще ги изповяда и ще ги изостави” (У. и З. 58:42–43)” (в Conference Report, окт. 2000 г., стр. 33; или *Ensign*, ноем. 2000 г., стр. 26).

■ Президент Бойд К. Пакър, действващ президент на Кворума на дванадесетте апостоли, описва пречистващата сила на покаянието: “Обезсърчаващата идея, че една грешка (или дори

цяла поредица от такива) прави нещата вечно непоправими, не идва от Господ. Той е казал, че ако се покаем, Той не само ще прости нашите прегрешения, но и ще ги забрави и няма повече да помни греховете ни (вж. Исаия 43:25; Евреите 8:12; 10:17; Алма 36:19; У. и З. 58:42). Покаянието е като сапун; то може да измива греховете. За влязлата надълбоко мръсотия може да е необходим силният препарат на дисциплината, но петната ще изчезнат със сигурност” (в Conference Report, апр. 1989 г., стр. 72; или *Ensign*, юли 1989 г., стр. 59).

■ Президент Н. Елдън Танър, който бил съветник в Първото Президентство, обяснява защо мисионерите трябва да бъдат достойни и чисти: “Бъдещите мисионери следва да осъзнаят, че Господ желае служители, на които да се довери напълно, които във всяко отношение са достойни да Го представят на мисионерското поле. Ако не сте достойни, не приемайте призованието, не лъжете, за да отидете, а чрез покаяние се подгответе да заминете. Толкова по-добре е да почакате за около година, отколкото да отидете недостойни. Имайте смелостта и мъжеството, силата и решителността да приемете фактите, да кажете истината и във всяко отношение да се подгответе да свършите онова, което Господ желае да изпълните” (в Conference Report, апр. 1976 г., стр. 67; или *Ensign*, май 1976 г., стр. 44).

ТЕМИ ЗА РАЗМИСЪЛ

- Защо мислите, че е важно да получите храмово надаряване преди да служите на мисия?

- Какво е неправилното в мисълта, че можем да извършваме грехове сега и да се покаяваме по-късно?
- Защо онези, които имат искрена вяра в Исус Христос, желаят да се покаят за греховете си?
- Защо мислите, че е важно сериозните грехове да се изповядват както пред свещеническите ръководители, така и пред Господ?

ЗАДАЧИ

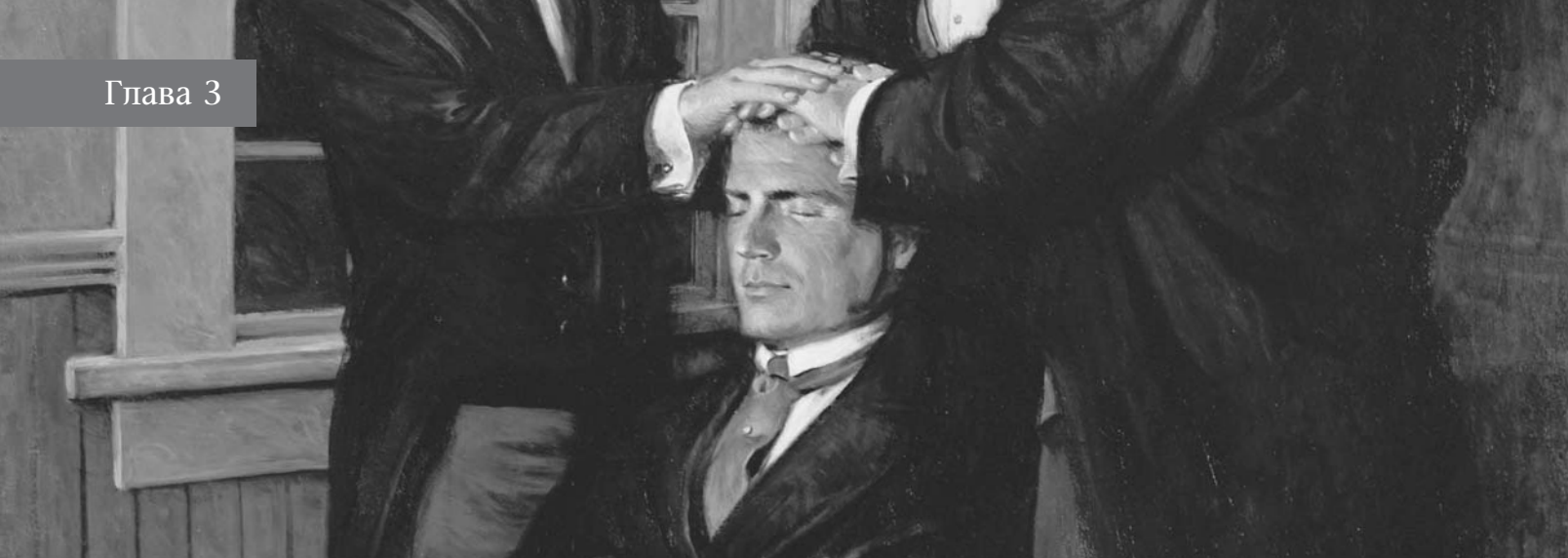
- Научете наизуст Учение и Завети 58:42–43 и 121:45–46.
- Преценете личното си достойнство да служите на мисия. Ако съществуват проблеми в дадена сфера, определете какво следва да се направи, след което го изпълнете.
- Опишете в дневника си за изучаване своето разбиране защо онези, които имат искрена вяра в Исус Христос, ще се покаят за греховете си, ще бъдат кръстени и ще получат дара на Светия Дух? Защо тази зависимост е нещо важно за разбиране в личния живот на мисионерите? Защо ще е необходимо те ясно да могат да преподават тази истина?

ПРЕПОРЪКИ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНО ЧЕТЕНЕ

Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник

- “Целомъдрие” (стр. 196–201)
- “Покаяние” (стр. 123–127)

БЕЛЕЖКИ И ВПЕЧАТЛЕНИЯ

СПЪТНИЧЕСТВОТО НА СВЕТИЯ ДУХ

ВЪВЕДЕНИЕ

Жизненоважна за успешната мисионерска дейност е готовността да се търсят и следват подтиците на Светия Дух. Затова мисионерите трябва да бъдат достойни да получават това божествено напътствие. Те трябва да бъдат чувствителни към Духа Божий, за да проповядват със сила и убедителност. Когато търсят, получават и следват напътствията на Светия Дух, те са подготвени да учат другите на ученията на Възстановяването с яснота, като в същото време Духът свидетелства за истинността на тяхното послание (вж. У. и З. 11:21; 50:13–14).

Светлината на Христос е източник на вдъхновение, който нашият Небесен Отец е дал на всички свои деца. Разбирането на действията на светлината на Христос и на Светия Дух ви помага да разпознавате влиянието на Бог в живота ви. Влиянието на светлината на Христос и на Светия Дух върху умовете и сърцата на всички търсещи истината хора са жизненоважни в процеса на обръщане във вярата.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Светлината на Христос е сила за добро в живота на всички хора.
- Светият Дух е член на Божеството.
- Има множество начини, по които Светият Дух има добро влияние в живота ни.

- Подчинението на Духа и чувствителността към Него са едни от най-големите източници на успех за един мисионер.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Светлината на Христос е сила за вършене на добро в живота на всички хора.

■ Президент Бойд К. Пакър, действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли, учи, че светлината на Христос: “Подхранва всичко, което е добро” (“Светлината на Христос”, *Лиакхона*, апр. 2005 г., стр. 10). Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли учи: “Светлината на Христос, която понякога се нарича Духа на Христос или Духа Божий, “дава светлина на всеки човек, който идва на света” (У. и З. 84:46). Това е светлината, “която е във всички неща, която дава живот на всички неща” (У. и З. 88:13). Пророк Мороний учи, че “Духът на Христа е даден на всеки човек, за да може да различава той доброто от злото” (Мороний 7:16; вж. и 19; 2 Нефи 2:5; Еламан 14:31)” (в *Conference Report*, окт. 1996 г., стр. 79; или *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 60).

Тъй като на всеки човек, когото срещате, му е дадена Светлината на Христос, важно е да разбирате ролята на това небесно влияние. Онези, които следват Светлината на Христос, ще бъдат отведени до Христос, ще развият вяра в Него, ще

се покаят за греховете си и ще приемат кръщението и дара на Светия Дух, като станат членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Стихове за изучаване и размишление

- Мороний 7:16–19
- Учение и Завети 84:46–47
- Учение и Завети 88:11–13

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ “Светлината на Христос не следва да бъде бъркана със Светия Дух. Тя не е личност, каквато е Светият Дух. Нейното влияние води хората да открият истинското Евангелие, да бъдат кръстени и да получат дара на Светия Дух (вж. Иоана 12:46; Алма 26:14–15)” (*Предани ще сме на вярта: Евангелски справочник*, 2004 г., стр. 153; вж. и Ръководство към Писанията, “Светлина, Светлината на Христос”, стр. 179).

■ Президент Бойд К. Пакър учи, че Светлината на Христос е “друг източник на вдъхновение, който всеки от нас притежава заедно с всички останали членове на човешкия род. Ако знаем за Светлината Христова, ще разберем, че във всеки от нас има нещо и можем да се обърнем към него в желанието си да споделим истината...”

Всеки мъж, жена и дете от всеки народ, вяра или раса – всеки, независимо къде живее, в какво вярва или какво работи – има в себе си нетленната Светлина Христова. В този смисъл всички хора са създадени равни. Светлината Христова у

всеки е свидетелство, че Бог не показва предпочитание (вж. У. и З. 1:35). Той се отнася еднакво към всеки при това надаряване със Светлината Христова” (*Лиахона*, апр. 2005 г., стр. 8, 10).

■ Старейшина Джозеф Б. Уъртлин от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява, че Светлината на Христос помага на хората да се подготвят за посланието на възстановеното Евангелие и неговите благословии: “Нейното влияние предшества и подготвя човека да получи Светия Дух. Светлината на Христос ще насочи честната душа към това да “се вслуша в гласа” (У. и З. 84:86) и да открие истинското Евангелие и истинската Църква и чрез тях да получи Светия Дух” (в *Conference Report*, апр. 2003 г., стр. 26; или *Лиахона*, май 2003 г., стр. 26).

■ Президент Бойд К. Пакър обяснява важноста на това да се разбере, че на всички Божии деца е дадена Светлината на Христос:

“Колкото повече знаем за Светлината Христова, толкова повече ще разбираме живота и обичаи към човешкия род ще бъде по-дълбока. Ще бъдем по-добри учители, мисионери и родители, по-добри мъже, жени и деца. Ще бъдем по-внимателни към своите братя и сестри в Църквата и към онези, които не вярват и още не са получили дара на Светия Дух...”

За един учител, мисионер или родител е важно да знае, че Светият Дух може да работи чрез Светлината Христова. Един учител на евангелски истини не посажда нещо чуждо или дори ново у възрастен или дете. По-скоро мисионерът или учителят осъществява контакт с Духа на Христос, който вече е там. Евангелието ще има за тях едно познато “повъняване” (*Лиахона*, апр. 2005 г., стр. 8, 10).

Светият Дух е член на Божеството.

■ Писанията учат за ролята на Светия Дух в Божеството. Като член на Божеството Светият Дух изпълнява задължения, които е важно да бъдат разбрани от мисионерите.

Стихове за изучаване и размишление

- Иоана 14:26
- 3 Нефи 28:11
- Учение и Завети 130:22

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли описва някои от задълженията на Светия Дух: “Светият Дух е третият член на Божеството, личност от дух. Той е Утешителят, Духът Божий, Светият Дух на

обещанието. Свидетелства за Исус Христос, за Неговото дело и за делото на служителите Му на земята. Той действа като пречистващ фактор, за да ни очисти и осветява от греха. Той ни утешава и носи мир на душите ни. Правото на постоянното Му спътничество е сред най-великите дарове, които можем да получим в смъртността, защото чрез светлината на подтиците Му и чрез очистващата Му сила можем да бъдем доведени обратно в Божието присъствие” (в Conference Report, апр. 2002 г., стр. 80; или *Лиахона*, май 2002 г., стр. 70).

■ Старейшина Далин Х. Оукс учи, че проявленията на Светия Дух се “дават, за да могат искрено търсещите да бъдат запознати с истината за Господ и Неговото Евангелие” и че “тези проявления са на разположение на всекиго (вж. 2 Нефи 26:13)”. След това той обяснява разликата между Светлината на Христос, проявленията на Светия Дух и дара на Светия Дух:

“Светлината на Христос е дадена на всички мъже и жени, за да могат те да различават доброто от злото; проявленията на Светия Дух са дадени, за да отведат искрено търсещите до евангелските истини, които ще ги убедят да се покаят и кръстят.

Дарът на Светия Дух е по-всеобхватен...

Дарът на Светия Дух включва правото на постоянно спътничество, та да можем “винаги да

има(ме) Неговия Дух да бъде с (нас)” (У. и З. 20:77)...

За верните членове на Църквата на Исус Христос спътничеството на Светия Дух следва да бъде толкова познато, че трябва да внимаваме да не го приемаме за даденост. Например доброто чувство, което сте имали по време на посланията и музиката на тази конференция, е потвърждаващо свидетелство на Духа, което постоянно е на разположение на верните членове. Един член веднъж ме попита защо се чувствал толкова добре по време на речите и музиката на събранието за причастие, а един гост, който той бил поканил, явно нямал такива чувства. Това е само един пример за разликата между човек, който има дара на Светия Дух и е в хармония с Неговите подтици и човек, който го няма или не е в хармония” (в Conference Report, окт. 1996 г., стр. 79–80; или *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 60).

■ Старейшина Брус Р. Маконки, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, пояснява разликата между влиянието на Светия Дух и дара на Светия Дух: “Преди кръщение (всички хора) могат да получат откровение от Светия Дух с цел да им се даде свидетелство за истинността и божествения характер на Господното дело на земята. След кръщение те получават дара на Светия Дух и тогава са в правото си да имат постоянното спътничество на този член на Божеството, ако спазват заповедите. Ако направим сравнение, свидетелството преди кръщение идва като светкавица в тъмна и бурна нощ; идва, за да освети пътеката, която странниците на земята, намиращи се далеч от небесния си дом, трябва да извървят, за да се завърнат в Божието присъствие. Спътничеството на Светия Дух след кръщението е като продължителното огряване от слънцето по обед, когато то пръска лъчите си над пътеката на живота и всичко, което я заобикаля” (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985 г., стр. 262).

Има множество начини, по които Светият Дух има добро влияние в живота ни.

■ Проявленията на Духа идват по множество начини. Писанията ни помагат по-добре да разбирате подтиците на Светия Дух. Бъдещите мисионери следва да са в състояние да разпознават влиянието на Светия Дух в живота си и да имат върата и смелостта да следват тези подтици.

Господ дава следната заповед: “Това, което Духът ви свидетелства, тъкмо това аз бих искал вие да вършите в пълна святост на сърцето” (У. и З. 46:7).

Бъдещите мисионери също следва да могат да обясняват на проучвателите естеството и основните задължения на Светия Дух.

Стихове за изучаване и размишление

- Иоана 14:26
- Иоана 15:26
- Иоана 16:13
- Галатяните 5:22–23
- 1 Нефи 4:6
- 2 Нефи 31:17–18
- 2 Нефи 32:5, 8
- 2 Нефи 33:1
- Алма 21:16
- Мороний 10:5

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ “Никой смъртен учител, без значение колко е добър или опитен, не е в състояние да даде свидетелство и обръщане във вярата на друг човек. Това е отговорността на Светия Дух, или Духа. Хората достигат до знанието, че Евангелието е истина чрез силата на Светия Дух” (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., стр. 41).

■ Следват някои важни принципи за влиянието на Светия Дух, които да бъдат разбрани:

1. Можем да получаваме духовни впечатления.

- Вж. Римляните 15:13.
- Вж. Алма 32:28.
- Вж. Учение и Завети 9:8–9.
- “Макар често да описваме предаването на информация от Духа като глас, този глас е нещо, което по-скоро чувстваме, отколкото чуваме. И докато говорим за “чуване” на гласа на Светия Дух, често описваме

“Личните откровения... идват в ума като мисли, а в сърцето като чувства”.

някой духовен подтик, казвайки “Имах чувството...” Съветът на Господ към Оливър Каудъри в раздел 9 на Учение и Завети... учи на този принцип. Този съвет обаче понякога е неправилно разбиран. След като прочетат този пасаж, някои членове на Църквата биват обърквани, страхувайки се, че никога няма да получат подтик от Светия Дух, защото никога не са чувствали горене в гърдите си. Отбележете заключителните слова на Господ в Учение и Завети 9:8: “ето защо ще почувстваш, че е правилно”. Горенето, описано в този пасаж на Писанията, означава чувство на утеха и спокойствие, не задължително усещане на топлина. Като продължавате да търсите и следвате Господната воля в живота ви, ще разберете как Светият Дух влияе лично на вас” (*Предани ще сме на вярата*, стр. 107).

- Докато служи като член на Седемдесетте, старейшина Л. Лайгънъл Кендрик описва по какъв начин Духът влияе както на ума, така и на сърцето: “Личните откровения се получават и в ума, и в сърцето. Тези впечатления идват в ума като мисли, а в сърцето като чувства. Старейшина Бойд К. Пакър обяснява, “Това напътствие идва под формата на мисли, чувства, чрез впечатления и подтици” (“Revelation in a Changing World”, *Ensign*, ноем. 1989 г., стр. 14). Понякога Духът въздейства едновременно на ума и сърцето. Обикновено когато умът и сърцето получават едно и също впечатление, разбирате, че получавате лично откровение. Спасителят напътства Хайръм Смит, “Аз ще ти дам от Моя Дух, Който ще просветли ума ти и Който ще изпълни душата ти с радост” (У. и З. 11:13)” (“Personal Revelation”, *Brigham Young University 1996–97 Speeches*, 1997 г., стр. 256).
- Президент Бойд К. Пакър обяснява как умовете ни получават откровение от божествени източници: “Светият Дух общува с духа по-скоро чрез ума, отколкото чрез физическите сетива. Това напътствие идва под формата на мисли, чувства, чрез впечатления и подтици. Невинаги вдъхновението е лесно да се опише. Писанията ни учат, че по-скоро можем да почувстваме словата на духовното общуване, отколкото да ги чуем, и по-скоро да виждаме с

духовните очи, отколкото със смъртните (вж. 1 Нефи 17:45)” (В Conference Report, септ.–окт. 1989 г., стр. 16; или *Ensign*, ноем. 1989 г., стр. 14).

2. Можем да получаваме чувство на покой.

- Вж. Битие 41:16.
- Вж. Учение и Завети 6:22–23.
- “Светият Дух често е наричан “Утешителят” (вж. Иоана 14:26; У. и З. 39:6). Когато Той ви открива Господната воля, “говори мир на ума (ви)” (У. и З. 6:23). Покоят, който ви дава Той, не може да бъде наподобен от светски влияния и пълживи учения. Това е мирът, обещан от Спасителя, когато Той обещал на учениците Си, че ще изпрати Утешителя: “Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам, както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои” (Иоана 14:27)” (*Предани ще сме на вярата*, стр. 108).
- Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли описва чувствата, свързани с горенето в недрата: “Какво означава “горене в недрата”? Трябва ли да бъде чувство на топлинна енергия, като горенето, получено при запалване? Ако това е значението, аз никога не съм имал горене в недрата. Със сигурност думата “горене” в Писанията означава чувство на утеха и спокойствие. Това е свидетелството, което получават мнозина. Този е начинът, по който действа откровението” (“Teaching and Learning by the Spirit”, *Ensign*, март 1997 г., стр. 13).
- Старейшина Робърт К. Деленбах от Седемдесетте учи как покойт може да благослови живота ни: “Когато искрено се молим на Господ и разчитаме на божествените Му нашепвания, онзи тих и тънък глас ще дойде до нас (Еламан 5:30). Ще получим мир, знаейки, че Господ е дал отговор на молитвите ни. Помнете мира, който получил Оливър (вж. У. и З. 6:23). Тези живи духовни възгледи могат да се разпалят в пламък от свидетелство (вж. Еламан 5:45)” (в Conference Report, окт. 1990 г., стр. 28; или *Ensign*, ноем. 1990 г., стр. 23).

“Когато вършите добро, вие се чувствате добре и това е Светият Дух, Който ви говори”.

3. Можем да чуваме тихия и тънък глас.

- Вж. 3 Царете 19:9–12.
- Вж. Еламан 5:30.

© 2006 Робърт Кенеси-Ню Кемпбел

- Президент Бойд К. Пакър учи за гласа на Духа: “Гласът на Духа е един тих и тънък глас – глас, който по-скоро се чувства, отколкото чува. Това е един духовен глас, който идва в ума като мисъл, положена в сърцето ви” (в Conference Report, апр. 2000 г., стр. 8; или *Лиахона*, май 2000 г., стр. 8).
- Старейшина Хенри Б. Айринг от Кворума на дванадесетте апостоли посочва как силната нужда да знаем каква е волята на Господ дава отговорите: “Молитвите ми са намирали отговор. Тези отговори са били най-ясни, когато моите желания бяха заглушавани от по-силната нужда да знам какво желае Бог. Точно тогава отговорът на един любящ Небесен Отец може да бъде предаден на ума чрез тихия и тънък глас и може да бъде написан в сърцето” (в Conference Report, окт. 2000 г., стр. 111; или *Лиахона*, ноем. 2000 г., стр. 86).
- Президент Езра Тафт Бенсън говори какво може да направи за нас дара на Светия Дух: “Светият Дух ви помага да избирате правилното. Светият Дух ще ви предпазва от злото. Той ви шепти с тих и тънък глас да вършите правилното. Когато вършите добро, вие се чувствате добре и това е Светият Дух, Който ви говори. Светият Дух е чудесен спътник. Той е винаги е тук, за да ви помага” (в Conference Report, апр. 1989 г., стр. 103; или *Ensign*, май 1989 г., стр. 82).

4. Могат да ни идват нови идеи.

- Вж. Учение и Завети 8:2.
- Пророкът Джозеф Смит учи как духът на пророчеството може да ни даде нови идеи: “Човек може да има полза, като забележи първото внушение от духа на откровението;

например когато почувствате как във вас се влива чист разум, това може да ви даде внезапни хрумвания с идеи, така че като го забележите, можете да установите, че то се изпълнява още в същия ден или скоро, (т.е.) нещата, представени пред ума ви от Духа Божий, ще се изпълнят и така, като научавате за Духа Божий и Го разбирате, можете да израствате в принципа на откровението, докато станете свършени в Христа Исуса” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, избр. Джозеф Фийлдинг Смит, 1976 г., стр. 151).

5. Следва да помним, че духовните проявления са свещени.

- Вж. Алма 12:9.
- Президент Бойд К. Пакър отправя предупреждение относно свещения характер на духовните проявления:

“Сънищата, виденията и посещенията не са рядкост в Църквата и са част от всичко, което Господ е открил в тази диспенсация.

Може да стане така, че вие да получите таково прекрасно духовно изживяване. Осъзнал съм, че тези преживявания са лични и трябва да си останат такива. Обмисляйте ги в сърцата си и не говорете лекомислено за тях (вж. Алма 12:9)” (*The Great Plan of Happiness and Personal Revelation*, среща край огнището на ОСЦ за пълнолетни младежи, 7 ноем. 1993 г., стр. 7–8).

6. Господ ни дава откровение в Неговото собствено време.

- Вж. Исаия 55:8–9.
- Вж. Мороний 7:2.
- Вж. Учение и Завети 88:68.
- Старейшина Далин Х. Оукс учи за начина, по който Господ подбира момента да даде вдъхновение: “Ние трябва да приемем, че Господ ще ни говори чрез Духа в уреченото от Него време и по Неговия начин. Мнозина не разбират този принцип. Те вярват, че когато са готови и когато им е удобно, могат да призват Господ и Той незабавно ще отвърне, тъкмо по начина, който те са определили. Откровението не иде по този начин” (*Ensign*, май 1997 г., стр. 10).

- Старейшина Нийл А. Максвел, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, набляга върху нуждата да се оставим на волята на Господ, когато очакваме нашите молитви и праведни желания да се реализират. “Тъй като Господ желае “люде, изпитвани във всичко” (У. и З. 136:31), как по-точно ще бъдем изпитани? Той ни казва, Аз ще изпитам търпението и вярата на Моя народ (вж. Мосия 23:21). Тъй като вярата в Господния избор на подходящ момент може да бъде подложена на изпитание, нека се научим да казваме не само “да бъде волята Ти”, но и търпеливото “Да бъде времето Ти” (в *Conference Report*, апр.–март 2001 г., стр. 76; или *Ensign*, май 2001 г., стр. 59).

© 1999 Брайант Пийнстинг. Не копирайте

7. Не следва да очакваме откровение за всичко.

- Вж. Яковово 4:3.
- Вж. Учение и Завети 58:26–29.
- Старейшина Далин Х. Оукс предупреждава: “Откровенията от Бог – ученията и напътствията на Духа – не са постоянни. Ние вярваме в продължаващо откровение, а не в непрекъснато откровение. Често сме оставяни да се справяме с проблеми без диктовката или ясното напътствие от Духа. Това е част от опита на земния живот. За щастие Господ никога не ни изпуска от поглед и ако нашата преценка ни отведе отвъд границите на позволеното действие и ако сме

възприемчиви към тихия и тънък глас, Господ ще ни възпре чрез подтиците на Духа” (*Ensign*, март 1997 г., стр. 14).

- Старейшина Оукс ни предупреждава също да не търсим откровение за всяко нещо от живота си: “Малко вероятно е Духът на Господ да ни дава откровения по незначителни въпроси. Веднъж чух една млада жена, която възхваляваше духовността на съпруга си, казвайки, че по всеки въпрос той се обръщал към Господ. Тя разказа как той отивал с нея на пазар и не би избрал марката консервирани зеленчуци, които да купи, без да е попитал за това в молитва. Смятам това за неуместно. Вярвам, че Господ очаква от нас да използваме интелигентността и опита, дадени ни от Него, за да вземаме подобни решения” (“*Revelation*”, *New Era*, септ. 1982 г., стр. 46).

Подчинението на Духа и чувствителността към Него са едни от най-големите източници на успех за един мисионер.

■ Мисионерът проповядва истините на възстановеното Евангелие на проучателя, обаче при обръщането на даден човек към възстановеното Евангелие от най-голямо значение е влиянието на Духа. Жизненоважно е мисионерите да бъдат чувствителни към Духа и да се научат да следват впечатленията, които получават. Разбирането ни за ролята на Духа ще расте, когато се учим да се подчиняваме на Неговите подтици.

Стихове за изучаване и размишление

- 2 Нефи 33:1
- Учение и Завети 43:15–16
- Учение и Завети 50:21–22

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли обсъжда ролята на Духа при обръщането във вярата: “В центровете за обучение ние учим мисионерите, че те трябва да

имат вяра в Господ Исус Христос. Те са учени, че трябва да развият искрено сърдечни, лични и загрижени взаимоотношения с хората, с които се срещат. Трябва да се научат да слушат с разбиране и да показват искрена чувствителност към интересите и затрудненията на онези, на които преподават. Когато мисионерите проповядват ученията, те трябва да разбират какво мислят и чувстват техните събеседници, така

че да могат да изясняват неразбираемостта, да разсейват съмнения, да разрешават безпокойства и да осигуряват насърчение. Загриженият и искрен дух на мисионерите е необходим, за да помогне на нечленове да почувстват и разпознаят Духа Господен, защото Духът е силата, която води до обръщане във вярата”

(в *Conference Report*, окт. 1988 г., стр. 34; или *Ensign*, ноем. 1988 г., стр. 28).

■ Старейшина Джийн Р. Кук от Седемдесетте учи как споделянето на свидетелство довежда Духа: “Свидетелствайте често по време на своето проповядване. Това дори може да е по-важно от онова, което проповядвате. Свидетелствайте в името Господно, че нещата, които проповядвате, са истина. Ако направите това, то ще доведе Духа Господен” (*Raising Up a Family to the Lord*, 1993 г., стр. 49).

© 1998 Merit T. Smith. Не копирайте

■ Президент Бойд К. Пакър описва важен урок, който той научава, докато служи на мисия:

“Като президент на мисия научих важен урок. Тогава бях и висш ръководител. За доброто на делото на няколко

пъти бях подтикнат да освободя един от съветниците си. Освен че се бях молил, бях стигнал до заключението, че това е правилният избор. Но не пристъпих към изпълнението му. Страхувах се, че щях да нараня един мъж, който продължително бе служил на Църквата.

Духът се отдръпна от мен. Не получавах подтици за това кой следва да бъде призван, ако го освободя. Това продължи за няколко седмици. Молитвите ми изглежда си оставаха в стаята, в която ги отправях. Опитах по няколко

алтернативни начина да подрежда нещата, но без успех. Накрая направих онова, което Духът ми показа да направя. Незабавно дарът се завърна. О, колко сладък е този дар, когато го получиш отново! Когато разполагате с дара на Светия Дух, знаете това със сигурност. Братът не се засегна, а беше изобилно благословен и незабавно делото напредна” (*“That All May Be Edified”*, 1982 г., стр. 341).

■ Президент Марион Г. Ромни, който бил съветник в Първото Президентство, набляга върху необходимостта да следваме Господното напътствие, след като го получим: “Когато човек разбере напътствието на Господ и го последва, той неотклонно се доближава до Духа. От самото си начало разказът за взаимоотношенията на Бог с Неговите деца на земята свидетелства, че онези, които пренебрегват съвета Му, се провалят и са наскърбени” (*“Seek Not to Counsel the Lord”*, *Ensign*, авг. 1985 г., стр. 2).

ТЕМИ ЗА РАЗМИСЪЛ

- Кой са някои от начините, по които Духът Господен ви е вдъхновявал?
- Какво можете да направите, за да усилите влиянието на Духа в живота си? Как личното достойнство въздейства на влиянието на Духа в живота на даден човек?
- По кои начини можете да развиете по-голяма чувствителност към Духа?

ЗАДАЧИ

- Определете какви промени можете да направите в живота си, за да станете по-чувствителни към Духа.
- Отделете време и намерете място, където да останете сами. Бихте могли да постите. Започнете с молитва и попитайте своя Небесен Отец какво Той иска вие да направите, за да се подготвите да бъдете един от Неговите мисионери. След молитвата отделете известно време да обмислите впечатленията и чувствата, които сте получили. Опишете ги в дневника си. Това може да бъде едно добро начало на вашия мисионерски дневник.

- Описвайте своите впечатления и проникновения, получени при четене на Писанията, в дневник за изучаване на Писанията.
- С молитвен дух прегледайте своята патриархална благословия, като обърнете внимание на напътствието и впечатленията, които могат да бъдат приложени по време на мисията ви. (Ако не сте получили патриархална благословия, обмислете да го сторите.)
- Подгответе реч на тема “Защо да бъде воден от Духа е важно за всеки мисионер”. Споделете речта си със своето семейство или доверен приятел.
- Прочетете стиховете, указани в лявата колона на таблицата по-долу. В дясната колона напишете кратко описание на дадения в пасажа начин, по който Светият Дух може да ни въздейства. Също така можете да направите “верига” от тези стихове в своите Писания, като до всеки стих напишете препратката за следващия и на последния сложите препратката за първия.

ПРЕПОРЪКИ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНО ЧЕТЕНЕ

Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник

- “Светият Дух” (стр. 152–153)
- “Молитва” (стр. 82–86)
- “Откровение” (стр. 104–108)

Проповедта на хълма, от Хари Андерсън

ПРЕПОДАВАНЕ ЧРЕЗ ДУХА

ВЪВЕДЕНИЕ

Мисионерите са призвани да проповядват възстановеното Евангелие със сила и власт от Бог. “Затова Аз, Господ, ви задавам този въпрос: За какво бяхте поставени? *За да проповядвате Моето Евангелие чрез Духа, тъкмо Утешителя*” (У. и З. 50:13–14; курсив добавен). Говорейки за важноста на ефективното проповядване на Евангелието, старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли учи, че “всеки член на Църквата на Исус Христос е или ще бъде учител” и че “ние сме Неговите служители със святата отговорност да проповядваме Евангелието на Исус Христос, най-великото послание на всички времена. Имаме нужда от повече учители, които да бъдат на висотата му” (в Conference Report, окт. 1999 г., стр. 100, 104; или *Ensign*, ноем. 1999 г., стр. 78, 80).

Пророкът Джозеф Смит учи, “Спасението не може да се осъществи без откровение; напразно е да се служи без него” (*History of the Church*, 3:389). Президент Бригъм Йънг също набляга на необходимостта от Духа при проповядване на Евангелието: “Ако всичките талантиви, умели, мъдри и способни хора бяха изпратени при мен с Книгата на Мормон, и бяха заявили, чрез най-изтънченото светско красноречие, че е истина, старейки се да го докажат по научен начин и чрез светската мъдрост, за мен те щяха да са като дим, който се издига единствено, за да изчезне след това. Но когато видях човек без красноречие или талант да говори публично, който

“Ние сме Неговите служители със святата отговорност да проповядваме Евангелието на Исус Христос”.

само каза, “Аз знам чрез силата на Светия Дух, че Книгата на Мормон е истина, че Джозеф Смит е Пророк на Господа”, Светият Дух, излъчващ се от този човек, просветли съзнанието ми, и светлината, славата и безсмъртието бяха пред мен. Бях обгърнат от тях, изпълнен с тях и узнах за себе си, че свидетелството на този човек беше истинско” (в *Journal of Discourses*, 1:90).

Като служител на Господ вие трябва да служите, като преподавате чрез Духа. Това включва научаване и използване на умения за преподаване, които позволяват на вас и вашите проучватели да чувствате влиянието на Духа. Господ знае какво има нужда да научи всеки човек. Когато ясно и с Духа преподавате правилни учения и принципи, посланието ще докосва сърцата със сила. Вдъхновеното проповядване ще докосне една струна в душите на хората, което може да доведе до обръщане във вярата чрез приемане на първите принципи и обреди на възстановеното Евангелие.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- За да се проповядва с Духа, са необходими лична подготовка и достойнство.
- Мисионерите могат да канят Светия Дух при Своето проповядване.
- Мисионерите следва да прилагат методи на преподаване, които поучават.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

За да се проповядва с Духа, са необходими лична подготовка и достойнство.

■ Господ ще благослови с Духа Си подготвените и достойни мисионери. Президент Джозеф Ф. Смит учи: “Всеки мисионер следва да се стреми всеки ден да изучава и размишлява с молитва над евангелските принципи и теологията на Църквата.

Той следва да чете, да размишлява и да се моли... Неговият разум следва да бъде изпълнен с мисли, достойни да бъдат изказани, чути и запомнени; тогава духът на вдъхновението ще извади най-истините, от които неговите (слушатели) имат нужда, и ще изпълни словата му със сила и власт” (*Gospel Doctrine*, 5-то издание, 1939 г., стр. 363).

Стихове за изучаване и размишление

- Алма 5:46
- Алма 8:10
- Алма 17:2–3
- Учение и Завети 11:21–22
- Учение и Завети 84:85

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ “Една от целите на Духа е да “изяви истината... за всичко” (Мороний 10:4–5). Само чрез влиянието на Духа преподаването на Евангелието може да бъде поучаващо и вдъхновяващо.

Ваша привилегия като евангелски учител е да сте инструмент, чрез който Светият Дух може да проповядва, свидетелства, утешава и вдъхновява...

Ако се готвите духовно, Светият Дух ще ви помага да узнаете какво да правите и казвате във вашата проповед. Можете да се подготвяте, като се молите често, изучавате Писанията, живеете според Евангелието и като бъдете смирени”

(*Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник*, 2004 г., стр. 138).

■ Старейшина Дейвид Б. Хейт, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, учи: “Нашите мисионери проповядват и свидетелстват чрез Духа. Но те трябва да бъдат в съзвучие с Господ. Да се надяваш да имаш Духа не е достатъчно. Молитвата не е достатъчна. Мисионерите трябва да правят онова, което Господ изисква: да живеят според заповедите, да бъдат чисти и непорочни в дело и мисъл. “Господ е казал, че не живее в несвети храмове” (Алма 34:36)” (в *Conference Report*, окт. 1977 г., стр. 86; или *Ensign*, ноем. 1977 г., стр. 57).

■ Президент Джеймс Е. Фауст, съветник в Първото Президентство, сравнява достойнството да се получи Духа с получаването на сигнал от мобилен телефон:

“С напредъка на технологията днес общуваме предимно с клетъчни телефони. От време на време обаче попадаме в зони без покритие, където сигналите, идващи до клетъчния телефон, се губят. Това може да стане, когато ползващият клетъчен телефон е в тунел, каньон или където има други смущения.

Така е и с божествената комуникация. Тънкия тих глас, макар тънък и тих, е много мощен. Неговият “шепот преминава и прониква през всички неща” (У. и З. 85:6)... Може би нещо в живота ни възпрепятства да чуем посланието, защото сме „безчувствени” (вж. 1 Нефи 17:45). Често се оказваме в духовни зони без покритие – места и ситуации, които блокират божествените послания. Някои от тези зони без покритие са гневът, порнографията, прегрешението, егоизмът и други, които насърбавят Духа” (в *Conference Report*, апр. 2004 г., стр. 67–68; или *Лиахона*, май 2004 г., стр. 67).

■ Старейшина Далин Х. Оукс описва какво можем да правим, за да каним Духа:

“Най-добрият начин да имаме духа на откровението е да се вслушваме във словата, изречени под влиянието на Светия Дух, и да ги изучаваме. Казано иначе, ние получаваме Духа, като четем Писанията или четем или слушаме речите на вдъхновени ръководители...

Когато се посвещаваме на Господното дело, ние трябва да сме заети с трудната работа, която наричаме подготовка” (“*Teaching and Learning by the Spirit*”, *Ensign*, март 1997 г., стр. 9).

■ Старейшина Хенри Б. Айринг от Кворума на дванадесетте апостоли набляга на молитвата като на начин Светият Дух да бъде постоянно с нас: “Точно както размишлението над Писанията кани Светия Дух, такъв резултат дава и молбата, изразена в молитва. Ако не искаме в молитва, Той рядко ще идва, като без молба от наша страна има малко шансове Той да остане. “И Духът ще ви бъде даван чрез молитвата с вяра и ако не получите Духа, няма да поучавате” (У. и З. 42:14). Сърдечната и постоянна молба за спътничеството на Светия Дух, с искреното намерение да се грижим за децата на нашия Отец със сигурност ще донесе благословии на нас и на онези, които обичаме и на които служим” (в Conference Report, окт. 1997 г., стр. 115; или *Ensign*, ноем. 1997 г., стр. 84).

■ Старейшина Далин Х. Оукс се спира върху въпроса какво да правим, когато не чувстваме, че Духът напътства думите ни: “Необходима е внимателната подготовка за случаите, когато не ни се дават думи, които да изречем. Съдейки от собствения ми опит, ние често сме оставени да изразим със собствени думи истините на Евангелието, които сме изучавали, и свидетелствата, които сме получили. Господ не ни напътства във всяко действие и дума, така че трябва винаги да бъдем подготвени да изпълним нещо, ръководени от най-добрата си преценка. Когато правим това, можем да растем във вяра и духовност от една страна, и земен опит, от друга” (“Teaching by the Spirit” (обръщение, направено в Центъра за обучение на мисионери, 21 юни 1988 г.), стр. 7).

Мисионерите могат да канят Светия Дух при Своето проповядване.

■ Старейшина Джийн Р. Кук от Седемдесетте заявява, “Вие като учител трябва да направите

всичко по силите си да *подготвите сърцата на хората*, така че Духът да може да ги учи” (в Conference Report, окт. 1988 г., стр. 48; или *Ensign*, ноем. 1988 г., стр. 38). Мисионерите трябва да се научат да канят Духа в своето преподаване по различни начини, включително използването на Писанията и даването на свидетелство. Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява: “Когато Духът докосне сърцето, настъпва промяна в сърцата. Когато хората... почувстват Духа да работи в тях или когато видят доказателство за Господната любов и милост в техния живот, те биват назидавани и укрепвани духовно и тяхната вяра в Него нараства” (в Conference Report, окт. 2000 г., стр. 97; или *Лиахона*, ноем. 2000 г., стр. 75).

“Когато Духът докосне сърцето, настъпва промяна в сърцата”.

Стихове за изучаване и размишление

- Алма 5:45–46
- Учение и Завети 84:62
- Учение и Завети 100:7–8

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли учи как да се проповядва с Духа: “Ние и нашите люде трябва да намерим сила да накараме нашите учители да говорят по-скоро от сърцата си, отколкото от техните учебници, като изразяват своята обич към Господ и това безценно дело, и това ще подпали сърцата на онези, на които те преподават” (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997 г., стр. 619–20).

■ Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява: “Учим мисионерите да изпълнят умовете и сърцата си с основните учения, с подкрепящи ги стихове от Писанията и свързани с тях изживявания от собствения им живот. Това стават източник, на който те могат да разчитат, когато определят чрез Духа нуждите на даден проучвател или семейство” (в “Teaching from the Heart,” *Ensign*, юни 2004 г., стр. 6).

■ Старейшина Хенри Б. Айринг набляга върху ролята на Светия Дух в проповядването и подготвянето на проучвателите да приемат дадени истини: “Светият Дух учи всеки от нас по индивидуален начин. Но ви обещавам, че когато

(проучвателите и мисионерите) размишляват върху посланията в Книгата на Мормон и се молят за тях, Светият Дух ще свидетелства за Спасителя, те ще си спомнят за Него и с течение на времето Светият Дух ще стане техен спътник. Той ще им напомня истината. Той ще открие сърцата на хората за (мисионерите)” (*The Book of Mormon* (обръщение на семинар за нови президенти на мисия, 25 юни 2003 г., стр. 6).

■ Старейшина Л. Том Пери от Кворума на дванадесетте апостоли назовава някои условия да имаме способността да проповядваме с Духа: “Нашето проповядване ще бъде ефективно, когато смирено подходим към него чрез молитва и изучаване. После ще бъдем подпомогнати от Духа, като споделяме словото в съответствие и хармония с основа, което Господ желае да проповядваме” (в *Conference Report*, април 1999 г., стр. 7; или *Ensign*, май 1999 г., стр. 8).

■ Президент Бойд К. Пакър, действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли, размишлява върху урок, който той научил, докато служел като президент на мисия. Той писал, че поверената му мисия не се развивала както трябва. Не знаел какво трябвало да се промени. По време на събрание за свидетелства на една зона конференция чул свидетелството на един уплашен нов мисионер. Президент Пакър си спомня:

“Свидетелствата, които чувахме от всички други мисионери, бяха нещо подобно: “Благодарен съм да бъда на мисионерското поле. Научил съм много от това. Имам чудесен колега. Научил съм много от него. Благодарен съм за моите родители. Тази седмица имахме интересно изживяване. Хлопахме по вратите и...” После мисионерът обикновено разказваше някакво преживяване. Заклучението беше нещо подобно на следното: “Благодарен съм да бъда на мисионерското поле. Имам свидетелство за Евангелието.” Накрая казваше, “в името на Исус Христос. Амин”.

Този млад старейшина бе някак различен. Нямайки търпение да седне обратно, той каза просто, със забързани, уплашени думи, “Знам, че Бог е жив. Знам, че Исус е Христос. Знам, че имаме жив Божий пророк, който води Църквата. В името на Исус Христос. Амин”.

Точно това беше свидетелство. Не просто едно изживяване, нито израз на благодарност. Беше изявление, свидетелство за личен опит!

Повечето от старейшините бяха казали, “Имам свидетелство!”, без да го споделят. Този млад старейшина с много малко думи даде своето свидетелство – прямо, семпло и, както се оказва, силно.

“Личното свидетелство е факторът, който коренно променя живота на хората, когато дойдат в тази Църква”.

Тогава разбрах какво не беше наред в мисията. Ние разказвахме случки, изразявахме благодарност, допускахме, че имаме свидетелства, но не ги давахме” (*Teach Ye Diligently*, 1975 г., стр. 275).

■ “Свидетелството ви ще бъде най-силно, когато е изразено като кратко и сърдечно убеждение за

Спасителя, за Неговите учения и за Възстановяването. Молете се за напътствие и Духът ще ви помогне да знаете как изразите чувствата в своето сърце” (*Предани ще сме на вярата*, стр. 180).

■ Президент Гордън Б. Хинкли отбелязва важноста на свидетелството в процеса на обръщане във вярата: “Личното свидетелство е факторът, който коренно променя живота на хората, когато дойдат в тази Църква” (в *Conference Report*, апр. 1998 г., стр. 90; или *Ensign*, май 1998 г., стр. 69).

■ Президент Хинкли описва силата на свидетелството на един мисионер: “(Свидетелството) е нещо, което не може да бъде оборено. Опонентите могат до безкрайност да цитират стихове и да спорят. Те могат да бъдат умни и убедителни. Но когато някой каже “Аз знам”, не може да има по-нататъшни доводи. Може то да не бъде прието, но кой може да обори или отрече тихият глас на дълбините на душата, изпълнен с лична убеденост?” (в *Conference Report*, апр. 1998 г., стр. 91; или *Ensign*, май 1998 г., стр. 70).

Мисионерите следва да прилагат методи на преподаване, които поучават.

■ Преподаването чрез Духа изисква да разбираме важни методи на преподаване, така че Духът да съпътства нашите усилия. Преподаването чрез

Духа не означава, че трябва да преподаваме по един скучен и лишен от ентузиазъм начин. Точно обратното. Трябва да преподаваме по начин, който поучава. Това означава да просвещаваме, обучаваме и обогатяваме духовно. Когато правим това, ние даваме ясни и прости обяснения, задаваме добри въпроси, следим реакциите на нашите проучватели и споделяме посланието си с ентузиазъм.

Мисионерите следва да помагат на проучвателите да разпознават ролята на Духа в процеса на обръщане във вярата. Обсъждането на чувствата на проучвателите към възстановеното Евангелие може да им помогне да разпознаят Духа (вж. подкрепящите стихове и заявления към принципа “Има множество начини, по които Светият Дух има добро влияние в живота ни” в глава 3 на този наръчник, стр. 24–28).

Стихове за изучаване и размишление

- Римляните 14:19
- 2 Нефи 33:1
- Учение и Завети 50:13–14, 17–23

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Спасителят използвал многообразни поучаващи методи на преподаване. Следват някои начини, по които мисионерите могат да подражават на методите на Спасителя при своето преподаване.

- **Молете се.** Спасителят се молел за онези, които щели да чуят словата му (вж. 3 Нефи 19:27–29). Когато се молите за онези, на които преподавате, вие упражнявате вяра, че Бог ще смекчи сърцата им. Изразявайте обичта си към тях и към Бог в своите молитви.
- **Използвайте Писанията.** Исус Христос проповядвал от Писанията (вж. Лука 24:27). Използването на Писанията кани Светия Дух във вашето преподаване.
- **Свидетелствайте.** Исус свидетелствал за Отца и за Своята собствена божествена роля (вж. Иоана 10:17–18, 27–30). Свидетелството е просто и категорично заявление на вяране; то е чувство или убеденост. Когато споделяте своето свидетелство за принципите на Евангелието, които преподавате, Духът ще свидетелства за тяхната истинност.
- **Използвайте музика.** Исус и Неговите апостоли “изпяха химн” (Матей 26:30). Чрез музика вие можете да каните влиянието на Светия Дух и да изразявате чувства, които могат да бъдат трудни за изразяване по друг начин.
- **Споделяйте разкази и примери.** Исус проповядва евангелските принципи с разкази, като например тези за добрия самарянин (вж. Лука 10:25–37) и блудния син (вж. Лука 15:11–32). Използвайте разкази, за да покажете как принципите на възстановеното Евангелие се прилагат във всекидневието.
- **Използвайте предмети и картини.** Исус използвал обикновени предмети и сравнения, за да проповядва евангелски учения, като например синаповото зърно (вж. Матей 17:20) и когато призовал Неговите апостоли да бъдат “ловци на човеци” (вж. Матей 4:18–22). Картините също могат да спомогнат за разбирането на разкази от Писанията и на евангелски принципи.
- **Задавайте въпроси и слушайте.** Исус задавал въпроси, например, “Според както вие казвате, Кой съм аз?” (Матей 16:15) и “Какво е писано в закона, как четеш?” (Лука 10:26), и изслушвал отговорите. Провокиращите размишъл въпроси насърчават участието и споделянето на лични изживявания от страна на проучвателите. Когато изслушвате, вие показвате обич към проучвателите, като Духът може да ви помага да насочвате разговора.
- **Живейте според заповедите.** Исус учел, че ако искаме да научим за истинността на дадена заповед или принцип, ние трябва да живеем според тях (вж. Иоана 7:17). Той учел Своите ученици на мисионерска работа, като ги изпращал на мисии (вж. Лука 9:1–6). Мисионерите могат да помагат на проучвателите да се учат да се молят, като ги канят да направят това по време на урока. Проучвателите могат да разберат за истинността на Словото на мъдростта, когато започнат да живеят според него. Те ще почувстват духа на Книгата на Мормон, когато четат и се молят за нея.
- **Разяснявайте.** “Да разясните означава да разширите познанието им и да обясните ясно. Да разясните Евангелието означава да

обясните значението на ученията и пасажите от Писанията просто и ясно, оспанияйки се на Духа да ви напътства какво да кажете (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., стр. 207). Спасителят разяснявал Своите учения от Писанията, докато проповядвал на хората от Книгата на Мормон (вж. 3 Нефи 26:1–5).

- **Възползвайте се от събитията.** Исус се възползвал от събития, като например празника Пасха, за да проповядва принципи на хората. Например Той се възползва от храненето на множеството и празнуването на Пасхата, за да научи хората, че Той е Хлябът на живота (вж. Йоана 6:1–14, 22–65). Можете да се възползвате от събития в живота на вашите проучватели, за да проповядвате евангелски принципи, например да се възползвате от раждането на бебе, за да преподадете нуждата да бъдем родени отново.

“Когато обмисляте да използвате даден метод на преподаване, задайте си следните въпроси: Този метод ще покани ли влиянието на Духа? Съответства ли той на светостта на принципите, които преподавам? Ще поучи ли и ще възвиси ли хората, на които преподавам?”

Помнете, че като евангелски учител вие представяте Господ. Уверете си, че всичко, което правите и казвате, е благоговейно и в съгласие с Неговата воля” (*Предани ще сме на вярата*, стр. 139).

■ Президент Бойд К. Пакър описва важен метод на преподаване, който мисионерите следва да се научат да използват: “Очите на бдителния учител непрекъснато следят участниците в класа, вземат под внимание всяко движение, всяко изражение, откликват бързо на липсата на интерес или на объркването. Те незабавно разпознават озадаченото изражение и моментално чувстват кога хората научават нещо” (*Teach Ye Diligently*, стр. 138–139).

■ Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли описва важността на това да изслушваме онези, на които преподаваме: “Може би по-важното от говоренето е слушането. Тези хора не са неодоушевени предмети, на които да се гледа единствено като на допълнение към броя на кръщенията. Те са деца на Бог, наши братя и сестри, и се нуждаят от това, което имаме. Бъдете непресторени. Бъдете искрени.

Попитайте тези приятели какво е от най-голямо значение за *тях*. Какво ценят *те*, и какво за *тях* е най-скъпоценното? И след това слушайте. Ако обстановката е подходяща, можете да попитате какви са страховете им, за какво копнеят или какво чувстват, че липсва в живота им. Обещавам ви, че *нещо* от това, което кажат, *винаги* ще подскаже за истина от Евангелието, за която вие можете да свидетелствате и за която след това ще можете да говорите повече... Ако слушаме с любов, не ще се чудим какво да кажем. То ще ни бъде дадено – от Духа и от нашите приятели” (в *Conference Report*, март-апр. 2001 г., стр. 16–17; или *Лиахона*, юни 2001 г., стр. 16).

ТЕМИ ЗА РАЗМИСЪЛ

- Прочетете следното изявление на президент Харолд Б. Лий и потърсете методи на преподаване, които най-много ще допринесат за ясно преподаване: “Вие трябва да преподавате... не достатъчно ясно, че те да разбират, а трябва да преподавате ученията на Църквата толкова ясно, че никой да не ги разбере погрешно” (*The Teachings of Harold B. Lee*, 1996 г., стр. 459).
- Какво може да направи един мисионер (или мисионерка), докато неговият колега говори, та да помогне на проучвателя да почувства Духа и по-добре да разбере посланието?

ЗАДАЧИ

- Интервюируйте един или двама от най-ефективните преподаватели на Евангелието, които познавате. Попитайте ги какво им е помогнало да се научат да преподават чрез Духа. Поканете ги да споделят мислите си как да следва да се преподава и как да се кани Духа по време на преподаването. Водете си бележки по време на интервютата.

ПРЕПОРЪКИ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНО ЧЕТЕНЕ

Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник

- “Преподаване на Евангелието” (стр. 137–139)
- “Свидетелство” (стр. 160–162)

НАУЧАВАМЕ СЕ ДА ПРЕПОДАВАМЕ “ЧРЕЗ УЧЕНИЕ, СЪЩО И ЧРЕЗ ВЯРА”, ЧАСТ 1

ВЪВЕДЕНИЕ

Господ заповядва, “Търсете познание тъкмо чрез учение, също и чрез вяра” (У. и З. 88:118). Като мисионер вашата вяра в Исус Христос ви подготвя да се учите от Писанията и от помазаните Господни пророци и апостоли. Когато упражнявате вярата си, като се молите за разбиране по време лично изучаване, вашата вяра ще се увеличи. Когато вярата ви се увеличава, вие изграждате сигурна основа от учения, за да можете да проповядвате възстановеното Евангелие и да каните хората да дойдат в Христа. Личното изучаване и изучаването с колежата са ключови компоненти на мисионерската работа.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Молитвата и размишлението над Писанията ни подготвят да получим влиянието на Светия Дух.
- Трябва да се стремим да се сдобиваме със словото.
- Получаваме словото чрез изучаване и подготовка да проповядваме възстановеното Евангелие.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Молитвата и размишлението над Писанията ни подготвят да получим влиянието на Светия Дух.

■ Подчинението на Господните заповеди е важно духовно условие да се радвате на влиянието на Светия Дух в живота си. По време на мисия е необходимо подчинение на правилата в мисията, за да се изгради духовност. Заедно с подчинението, молитвата и размишлението над Писанията ви помагат в подготовката да получавате вдъхновение от Господ чрез Светия Дух.

Стихове за изучаване и размишление

- 1 Нефи 11:1
- 2 Нефи 4:15–16
- Алма 5:46
- Учение и Завети 11:21–22
- Учение и Завети 19:38
- Учение и Завети 63:64
- Учение и Завети 138:1–2, 6, 11

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Докато служи като член на Седемдесетте, старейшина Л. Лайънъл Кендрик говори за молитвата като средство за общуване между Бог и Неговите деца: “Когато говорим с Небесния Отец, ние правим това чрез молитвата. Когато

говори на нас, Той прави това чрез личното откровение. Това двупосочно божествено общуване е жизненоважно за нашия успех, за да се радваме на чувство на благополучие, да се чувстваме сигурни и за нашето духовно спасение.

Наложително е да разбираме процеса на получаване на лично откровение. Ние винаги се молим на нашия Отец в Небесата, единствено на Него. Нашите молитви биват отправяни в името на Сина и се предават чрез силата на Светия Дух. Не се молим на Спасителя или на някой друг. Да се направи това би било неуважително към Небесния Отец и показател, че не разбираме правилно взаимоотношенията между членовете на Божеството. Спасителят и Светият Дух имат важна роля в процеса на личното откровение” (“Personal Revelation”, *Brigham Young University 1996–97 Speeches*, 1997 г., стр. 251).

■ Президент Бойд К. Пакър, действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли, учи следното относно молитвата: “Научете се как да се молите и как да получавате отговори на своите молитви. Когато

“Важно е да изучавате ученията на царството и да научавате Евангелието както чрез учение, така и чрез вяра”.

се молите за някои неща, вие трябва с търпение да изчакате дълго, дълго време преди да получите отговор. За ваша собствена безопасност някои молитви ще получат незабавен отговор, а ще дойдат и подтици, за които изобщо не сте се молили” (в *Conference Report*, апр. 1976 г., стр. 47; или *Ensign*, май 1976 г., стр. 31).

■ Като съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца, сестра Ан Г. Уъртлин учи, че размишлението задълбочава разбирането: “Спасителят ни е дал модел, който да следваме, когато изучаваме Писанията. Чуваме дума, размишляваме над значението ѝ, молим Небесния Отец да ни помогне да я разберем, след което умовете и сърцата ни са подготвени да получат обещаните благословии... Духът дава свидетелство в нашите сърца, когато с молитва се стремим да опознаем всичко, отнасящо се до Небесния Отец” (в *Conference Report*, апр. 1998 г., стр. 10; или *Ensign*, май 1998 г., стр. 10).

Трябва да се стремим да се сдобиваме със словото.

■ Един мисионер трябва да изучава и научава възстановеното Евангелие, така както то е дадено в Писанията и словата на живите пророци и апостоли. Научаването на евангелски истини задълбочава нашето разбиране за вечния план на Небесния Отец и способността ни да то преподаваме ясно на други хора.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 11:21
- Учение и Завети 42:14
- Учение и Завети 84:85
- Учение и Завети 100:5–8

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Езра Тафт Бенсън учи за онова, което е необходимо да се случи преди да можем да проповядваме със сила: “Преди да можете да укрепите своите ученици (или проучватели), важно е да изучавате ученията на царството и да научавате Евангелието както чрез учение, така

и чрез вяра. Изучаването чрез вяра е да се търси разбиране и Духа Господен чрез молитва, изпълнена с вяра. Тогава ще имате силата да убеждавате своите ученици” (*The Gospel Teacher and His Message* (обръщение към преподавателите по религия, 17 септ. 1976 г.), стр. 3–4).

■ “Мисионерите нямат за задача да наизустят едно послание, което да споделят през цялото време, като магнетофон”, казва старейшина Ричард Г. Скот. “Те трябва

да изпълнят умовете и сърцата си с основните учения, подкрепящи ги стихове и начина, по който те са свързани с лични изживявания, които те могат да споделят. Сега имаме мисионери, които са много по-добре подготвени да представят на хората великолепно послание на Възстановяването” (в “Be One of the Greatest”, *New Era*, март 2004 г., стр. 15).

Получаваме словото чрез изучаване и подготовка да проповядваме възстановеното Евангелие.

■ Няма заместител на изучаването на Писанията и словата на пророците и апостолите. Прекрасни обещания са дадени на онези, които се потопят в изучаването на Евангелието, особено в Писанията. Президент Гордън Б. Хинкли говори за предстоящите благословии: “Надявам се, че (изучаването на Писанията) ще се превърне в нещо много повече от задължение; по-скоро би трябвало да стане любовна история със словото Божие. Обещавам ви, че като четете, вашите умове ще бъдат просветени и вашите духове приповдигнати. В началото това може

да изглежда досадно, но то ще се промени в едно чудно изживяване, придружено от мисли и думи с божествен характер” (“The Light within You”, *Ensign*, май 1995 г., стр. 99).

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 88:118; вж. и 109:7

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Езра Тафт Бенсън обяснява какво ще се случи, когато направим Писанията основна част от своето изучаване:

“Успех в праведността, сила да се избегне изматата и да се устои на изкушението, напътствие във всекидневния живот, изцеление на душата – това са само някои от обещанията, които Господ е дал на онези, които ще приемат Неговото слово. Да не би Господ да обещава и да не изпълнява? Неизменно, ако Той ни каже, че тези неща ще бъдат част от живота ни, ако се хванем за Неговото слово, тогава благословиите могат да бъдат наши. Ако не го направим, тогава благословиите могат да бъдат изгубени. Колкото и усърдни да бъдем в други сфери, определени благословии могат да се открият единствено в Писанията, в това да дойдем и да приемем Господното слово, и да се хванем здраво за него, докато си проправяме път през мъглите от тъмнина към дървото на живота...

... Подканям ви с нови сили да се отдадете на изучаване на Писанията. Потопяйте се в тях всеки ден, така ще имате силата на Духа да ви съпътства във вашите призвания” (“The Power of the Word”, *Ensign*, май 1986 г., стр. 82).

■ Старейшина Л. Том Пери от Кворума на дванайсетте апостоли говори за това как изучаването на Писанията му помогнало като мисионер:

“(Един) скъп спомен, който имам като мисионер,

е за всекидневните занимания по изучаване на Светите писания. Дисциплината в придържането към план на изучаване на Евангелието беше едно чудесно, благотворно преживяване.

Чрез личното изучаване знанието за ученията на Писанията се разгръщаше по един славен начин...

Ние също отделяхме по час и повече всеки ден, за да учим като мисионерска двойка. Да имаме два чифта очи за изучаване на ученията на Царството като че ли увеличи нашето разбиране. Ние четяхме заедно, сетне споделяхме прозренията си.

Умовете ни се проявяваха след всекидневната практика на индивидуално и колективно изучаване. Практиката ни сближи като колеги и ни усили разбирането ни за ученията на царството” (в Conference Report, окт. 2001 г., стр. 93; или *Лиахона*, ян. 2002 г., стр. 88).

■ Президент Хауърд У. Хънтър приканва към редовно, всекидневно изучаване на Писанията: “Не трябва да оставяме четенето на Писанията на случайността, а по-скоро да развием систематичен план на изучаване. Някои четат по програма от определен брой страници или глави за всеки ден или седмица. Това може да бъде напълно уместно и приятно, ако човек чете за удоволствие, но не представлява едно съдържателно изучаване. По-добре е да се отдели определено време за изучаване на Писанията всеки ден, отколкото да се четат определен брой глави. Понякога откриваме, че изучаването на един стих обхваща цялото време” (в Conference Report, окт. 1979 г., стр. 92; или *Ensign*, ноем. 1979 г., стр. 64).

■ Пророкът Джозеф Смит учи, че изучаването на възстановеното Евангелие не е маловажна дейност: “Познанието за Бог е от особена важност и единствено времето, опитът и внимателния, сериозния и задълбочения

размисъл могат да го осигурят” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, избр. Джозеф Фийлдинг Смит, 1976 г., стр. 137).

■ Президент Гордън Б. Хинкли предлага да изучаваме Евангелието по начина, по който той го изучава – по-скоро от Писанията, отколкото от книги с дълги коментари по тях:

“Не се занимавам твърде много с четене на обемни томове с коментари, предназначени подробно

да обяснят онова, което откриваме в Писанията. По-скоро предпочитам да отида при източника, пийки от чистите води на извора на истината – словото Божие, така както Той ни го е дал и както е било написано в книгите, които приемаме за Писание... Чрез четене на Писанията ние можем да получим уверението на Духа, че прочетеното от нас е дошло от Бог за просвещението, благословията и радостта на Неговите деца.

Увещавам всички хора повече да четат Писанията” (“Feasting upon the Scriptures”, *Ensign*, дек. 1985 г., стр. 45).

■ **Методи и стратегии за изучаване на Писанията.** Следните методи и стратегии могат да направят нашето изучаване на Писанията по-ефективно:

Търсете принципи. Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява: “Когато се стремите към духовно знание, търсете принципи. Внимателно ги отделяйте от подробностите, които са използвани за тяхно обяснение. Принципите са концентрирана истина, приготвена за приложение при множество обстоятелства” (в Conference Report, окт. 1993 г., стр. 117; или *Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 86). Много принципи са изложени кратко и ясно в Писанията, като например учението на Спасителя за покаянието (вж. У. и З. 58:42–43) и изявлението на Мороний относно Сатана (вж. Алма 30:60).

Отбелязвайте стихове. Отбелязването на стихове ви помага да помните къде се намират определени пасажии, да подреждате свързани помежду си стихове в групи, да следвате определени теми и т.н. Начини да отбелязвате стихове включват подчертаване, схематизиране, заштриховане, ограждане, номериране и взаимни препратки. Развийте метод на отбелязване на стихове, който най-добре ще ви помогне да ги разбирате.

Използвайте помагала при изучаване на Писанията. Изданията на Писанията на светиите от последните дни включват множество помагала като Ръководство към Писанията, взаимни препратки, обяснения на думи и изрази, откъси от Превода на Джозеф Смит на Библията, карти и фотографии с теми от Библията и историята на Църквата, заглавки на глави и раздели и

“Когато се стремите към духовно знание, търсете принципи”.

резюмета на стихове. (Ръководство към Писанията, в което са включени извадки от Превода на Джозеф Смит на Библията (П.Дж.С), е сборник от помагала за изучаване на езици, различни от английски. То може да бъде намерено и в интернет на scriptures.lds.org.

Задавайте си въпроси, свързани с текста. Задавайте си въпроси като: Кой говори? На кого се говори? Какво е посланието на този стих или глава? Кога и къде се случили събитията, описани в стиха? Кои са някои от ключовите думи и изрази в тези стихове? На какво учат тези стихове за Христос и плана на спасение? Как този стих се отнася до мен в наши дни?

Обръщайте внимание на въпроси, задавани в Писанията. Въпросите често ни карат да се спрем и да се замислим над важни евангелски истини и доколко ние лично живеем според тях. Например помислете какъв би бил вашия собствен отговор на въпроса, който Спасителят задава на Своите ученици: “Според както вие казвате, Кой съм аз?” (Матей 16:15) “Защо сте страхливи? Още ли нямате вяра?” (Марка 4:40).

Търсете определения на непознати думи и изрази. Понякога в Писанията след дума или израз идва определение. Например Нефи учи, че някои хора “тъпчат под нозете си... дори и самият Бог Израилев”, след което обяснява, че изразът означава, че “те не Го считат за нищо и не се вслушват в съветите Му” (1 Нефи 19:7).

Обръщайте внимание на символите и ги опознайте. Писанията често използват символи и образи. Символиката често може да бъде открита в цветове, животни, имена, облекло и т.н. Много символи ни насочват към Христос (вж. Моисей 6:38). Например използвайте Ръководство към Писанията, за да научите значението на *Витлеем*, градът, където е роден Исус. Как значението свидетелства за Христос? (вж. Йоана 6:35).

Вмъквайте името си. Като поставите вашето име в даден стих, правите ученията на Писанията по-лични. Например, “Защото ето, това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечния живот на (вашето име)” (Моисей 1:39).

Обръщайте внимание на изброяванията. Писанията съдържат множество изброявания, които поясняват и учат Господната воля и учение. Например, изискванията за кръщение са изброени

в Учение и Завети 20:37. Цар Вениамин изброява какво трябва да направим, за да отхвърлим естествения човек (вж. Мосия 3:19).

Учете наизуст ключови стихове. За мисионерите е полезно да могат да си спомнят препратки към важни стихове и тяхното съдържание. Следват някои начини, които могат да ви помогнат при запаметяване на стихове:

- Напишете или отпечатайте стиха на картонче или малък лист хартия, за да можете да го носите със себе си. Четете го няколко пъти на ден.
- Разделете пасажа на изрази. Повтаряйте първият израз, докато можете да го кажете наизуст. Добавете втория израз и повтаряйте изразите, докато можете да кажете двата наизуст. Добавете третия изрази и т.н.
- Изписвайте пасажа по няколко пъти на ден.
- Запишете се, като четете пасажа няколко пъти и си пускайте записа, докато пътувате за училище, работа или към други места.
- Като използвате Писанията, напишете на лист хартия първата буква на всяка дума от стиха. След което се опитайте по памет да напишете стиха.
- Помолете членове на вашето семейство, съквартиранти или приятели да ви помогнат да научите пасажа, като им рецитирате стиха, като ви четат стиха, оставяйки празни места, които вие да допълните, или като ви четат случайно избрани изрази, характерни за даден стих, след което да определите стиха и да им го кажете наизуст.

Размишлявайте над дадени стихове и се молете за тях. Размисълът и молитвата са основни елементи на изучаването на Писанията. Може да изберете и дори да почувствате подтик да потърсите значението на даден стих или пасажа от Писанията. Отделете време да обмислите стиха, молете се да за разбиране, след което бъдете подготвени за проникновения, които да дойдат в ума ви, докато сте открити за впечатления. Търсете други стихове и ученията на съвременните пророци и апостоли, за да сте сигурни, че вашето разбиране съответства с ученията на Църквата. Когато впечатленията дойдат, опишете ги в дневник за изучаване.

■ **Изготвяне на план на урока подобрява изучаването и преподаването.** Писмен план на урока ни помага да организираме мислите си. Това е начин урокът да се организира кратко и ясно. Планът на урока започва с една идея или

тема, която се подкрепя от информация, отнасяща се към основната идея. Един организиран план на урока прави информацията по-лесна за запомняне и за представяне на проучвателя. Той също ни помага да забележим принципи, които може да сме пропуснали в своята подготовка. Планът на урока може да бъде много прост – написване на темата и изброяване под нея на няколко свързани точки. Или може да бъде по-сложна съвкупност от свързана информация, разделена в няколко подкатегории.

Има няколко начина да се изготвят планове на уроци. Опитайте няколко от тях, за да определите кои методи са най-добри за вас. В подготовката си можете да развиете някои общи отговори на въпроси или информация, която да преглеждате, когато изучавате дадено учение или да ги промените всеки път според обстоятелствата. Бихте могли да откриете, че визуалното организиране на материала с прости картини може да ви помогне, или пък да предпочетете таблица или списък. Научете принципите на подготовка на план на урока, след което изберете методите, които най-добре подхождат на нуждите на хората, на които преподавате.

Ползвайте плана на урока като помагало, но говорете, водени от Духа, докато преподавате урока. Старейшина Чарлз Дидие от Президентството на Седемдесетте заявява, “Желанието ни е мисионерът да подготви изложение (план на

урока) по време на лично изучаване или изучаване с колегата, специално отговарящо на нуждите на онези, които ще бъдат учени през деня. (в “Be One of the Greatest”, *New Era*, март 2004 г., стр. 14). Той обяснява също: “Всеки проучвател е различен. Така че мисионерите подготвят изложения, за да планират как ще преподават на даден проучвател според неговите или нейните нужди. Изложението (планът на урока) помага на мисионерите да оформят урока в умовете си. Ако урокът е добре оформен и ясен, тогава думите ще идват лесно, докато мисионерите преподават чрез Духа” (в “Teaching from the Heart”, *Ensign*, юни 2004 г., стр. 8).

Следват някои основни ръководни принципи за подготвяне на планове на уроци:

1. Определете основните идеи и подкрепящи понятия, които ще се преподават, и ги организирате в логична последователност.
2. Ползвайте Писанията и изявленията на живите пророци като ваши основни източници. Може да ползвате Ръководство към Писанията и *Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник* за допълнителни идеи.
3. Оставете време за споделяне на своето свидетелство за принципите, които преподавате.

Вашите общи планове на уроци могат да бъдат разширявани и променяни при употребата им през цялата ви мисия. От тях ще можете да развивате по-специализирани планове за уроци за различните проучватели, на които преподавате. Изнасянето на всеки урок е различно и разнообразието от идеи и подходи ще ви помогне да преподавате ефективно.

Следните съображения за план на урок са дадени, за да помогнат в развиването на идеи как да развивате даден урок. Също така е включен прост план на урок.

Ползвайте плана на урока като помагало, но говорете, водени от Духа.

Съображения за план на урок

Учение, принцип или случка

Заявете основното послание, което ще споделите. Това може да стане с дума или със израз (например “Кръщение”, “Вяра” или “Първото видение”) или просто изявление (например “Кръщението е необходимо за спасението”, “Вярата е необходима, за да се дойде в Христос” или “Джозеф Смит видял Отец и Сина”). Основното послание също така може да бъде по-сложно изследване на учение (например “Планът на спасение”).

Какво да преподавате

Избройте точките, които е необходимо да покриете в преподаването на основното учение, принцип или събитие.

Стихове от Писанията

Избройте стихове, които подкрепят и помагат в преподаването на всяка от точките, които ще покриете в преподаването на основното учение, принцип или събитие. Използвайте препратки от Писанията, дадени в Ръководство към Писанията и *Предани ще сме на вярата*, както и стихове, които откриват в своето собствено продължаващо изучаване на Писанията.

Помагала за изучаване

Намирайте и записвайте обобщени заявления от Ръководство към Писанията, *Предани ще сме на вярата*, църковните списания и подобни източници, които да учат на или да изясняват различни точки на основното учение, принцип или събитие. Където е възможно, използвайте словата на живите пророци.

Как да преподавате

Избройте конкретните методи за преподаване, които да използвате. Те могат да включват стихове, картини и лични разкази.

Свидетелствайте

Помислете как можете да изразите чувствата си относно учението, принципа или събитието. Например можете да дадете своето свидетелство или укрепващи вярата примери от собствения си живот. Помнете, “вярата бива разпалвана, като чуем свидетелството на онези, които имат вяра” (Bible Dictionary, “Faith”, стр. 669).

Основни ангажменти

Избройте какво ще направите, за да покажите своите проучватели да живеят според евангелските истини и да ги прилагат и да спазят ангажиментите, които сте им дали.

Примерен план на урок

Учение, принцип или събитие

Евангелието на Исус Христос бе възстановено чрез Пророка Джозеф Смит.

Какво да преподавате

1. Джозеф Смит търсел истината и се обърнал към Бог с молитва.
2. Бог и Исус Христос се явили на Джозеф Смит.
3. Като пророците през по-ранни диспенсации (Адам, Ной, Авраам и Моисей), Джозеф Смит бил призван за пророк на тази последна диспенсация.
4. Бог възстановил пълнотата на Евангелието чрез Джозеф Смит.
5. Други пратеници от небесата възстановили свещеническата власт и Христовата Църква била организирана.
6. Един жив пророк води Църквата днес.

Стихове и помагала за изучаване

1. Джозеф Смит–История 1:5–15
2. Джозеф Смит–История 1:16–19
3. Ръководство към Писанията, “Диспенсация”, стр. 41; Учение и Завети 1:17

4. Учение и Завети 35:17; 135:3

5. Учение и Завети 13; 27:12; 21:1–3

6. *Предани ще сме на вярата*, стр. 141–143

Как да преподавате

1. Използвайте картини (ако разполагате с такива) и обобщете събитията, които водят до Първото видение; прочетете Джозеф Смит–История 1:10–14 с проучвателите.
2. Прочетете или поканете проучвателите да прочетат Джозеф Смит–История 1:15–17.

Свидетелствайте

1. Свидетелствайте, че Джозеф Смит е Божият пророк, който възстановил Църквата на Исус Христос с нейните божествени истини и власт.
2. Накратко споделете как сте учили и сте се молили, за да получите свидетелство за възстановяването.

Основни ангажименти

Помолете семейството да се молят за това послание. Помолете ги да прочетат избрани откъси от Книгата на Мормон преди следващото ви посещение.

ТЕМИ ЗА РАЗМИСЪЛ

- Как бихте описали разликата между четенето на Писанията и изучаването им?
- Какви са предимствата на писмената подготовка при проповядване на възстановеното Евангелие?

ЗАДАЧИ

- Помислете докъде сте стигнали в знанието си за Евангелието и къде бихте искали да бъдете, когато заминете на мисия. Определете какво ще трябва да направите, за да стигнете това ниво, и запишете няколко цели, които да ви помогнат да постигнете този растеж във вашето разбиране на Евангелието.

- Изберете учение или принцип на възстановеното Евангелие, което бихте искали да разбирате по-добре. Изучете това учение или принцип и от изучаването развийте план на урок. Използвайте плана, за да преподавате на приятел или член на семейството.
- Започнете или развийте план за отбелязване на стихове за вашия комплект Писания.

Препоръки за допълнително четене

Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник

- “Образование” (стр. 92–94)

НАУЧАВАМЕ СЕ ДА ПРЕПОДАВАМЕ “ЧРЕЗ УЧЕНИЕ, СЪЩО И ЧРЕЗ ВЯРА”, ЧАСТ 2

ВЪВЕДЕНИЕ

Казват, че не можеш да преподадеш нещо, което не знаеш точно така, както и не можеш да се върнеш от някъде, където никога не си бил. Първо трябва да научите и разбирате ученията и принципите на възстановеното Евангелие, което ще ви направи способни да преподавате чрез Духа. Трябва да упражнявате вяра, като изучавате Писанията, ученията на живите пророци и апостоли и *Проповядвайте Моето Евангелие* в своята подготовка да преподавате на проучватели. Когато живеете достойно и работите усилено, Светият Дух ще ви помогне да станете вещ учител на възстановеното Евангелие на Исус Христос.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Даването на свидетелство кани Духа в нашето проповядване.
- Получаваме словото чрез вяра.
- Бог обещава Светия Дух на онези, които съхраняват в ума си Неговото слово.

“Ефективният мисионер учи, свидетелства и кани другите да вършат неща, които изграждат вяра в Исус Христос”.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Даването на свидетелство кани Духа в нашето проповядване.

■ “Свидетелството е духовно показание и уверение, дадено от Светия Дух. Да се свидетелства означава да се даде просто, недвусмислено изявление за вяране – чувство, уверение, убеждение за истината на Евангелието. Споделянето на вашето свидетелство често е един от най-силните начини да поканите Духа и да помогнете на другите да Го почувстват. То добавя настоящо, лично потвърждение за истините, които сте преподавали от Писанията. Ефективният мисионер учи, свидетелства и кани другите да вършат неща, които изграждат вяра в Исус Христос. Това

включва поемането на обещания, които идват от живот според истинските принципи” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., стр. 227).

Стихове за изучаване и размишление

- 2 Нефи 33:1
- Учение и Завети 100:5–8

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Хенри Б. Айринг от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява “как свидетелството се внедрява в сърцата ни”: “Тъй като Светият Дух е Този, Който свидетелства святата истина, ние можем да направим поне три неща, за да увеличим вероятността това да се случи с (тези, на които преподаваме). Първо, можем да преподадем някоя свята истина. След това можем да свидетелстваме, че знаем, че преподаденото от нас е истина. След което трябва да действваме така, че онези, които чуят нашето свидетелство, да видят, че действията ни съответстват с онова, което сме заявили като истина. След това Светият Дух ще им потвърди истината за онова, което сме казали и че знаем, че то е истина” (в *Conference Report*, апр. 1996 г., стр. 84; или *Ensign*, май 1996 г., стр. 62).

■ Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли набляга на важноста от свидетелството и Светия Дух в личното обръщане във вярата: “Истинската Църква не обръща във вярата чрез знамения и чудеса, а чрез свидетелството на Светия

Дух. Господния начин на преподаване на религиозни истини не е чрез видяното от всички чудо или знамение, а чрез личното свидетелство” (*The Lord’s Way*, 1991 г., стр. 88).

Получаваме словото чрез вяра.

■ Когато изучаваме възстановеното Евангелие “чрез вяра”, ние търсим разбиране от Небесния

Отец, като се молим, прилагаме евангелските принципи и изучаваме Писанията. Нашето разбиране и нашата вяра в изучаваното от нас расте, когато живеем според истините, които научаваме. “Подобно на всички Божии благословии, вярата се придобива и нараства чрез лично подчинение и праведно поведение” (*Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник*, 2004 г., стр. 33). Този принцип, отнасящ се до вярата, е приложим както за мисионери, така и за проучватели. Небесният Отец възнагражда праведните ни усилия с увеличаващо се откровение.

Господ учи, “Ако поискаш, ще получиш откровение след откровение, знание след знание, та да може да узнаеш тайнствата и миролюбивите неща, това, което носи радост, това, което носи живот вечен” (У. и З. 42:61). Една от трудните задачи при преподаването на проучватели е да се предадат принципите на щастие по такъв начин, че те да ги приложат в живота си и да се обърнат във вярата.

“Истинската Църква не обръща във вярата чрез знамения и чудеса, а чрез свидетелството на Светия Дух”.

Стихове за изучаване и размишление

- Римляните 10:17
- Учение и Завети 42:14
- Учение и Завети 88:118; вж. и 109:7

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Бойд К. Пакър, действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли, казва: “Учението трябва да бъде придружено от вяра – както ни учи Книгата на Мормон, учението “е добр(о), ако (ние) се вслушва(ме) в съветите

Божии (2 Нефи 9:29)”. (в Conference Report, апр. 1982 г., стр. 121; или *Ensign*, май 1982 г., стр. 84).

■ Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява как изучаването на Евангелието действа ръка за ръка с вярата: “Дълбоките духовни истини не могат просто да бъдат “излеги” от едното сърце в другото. За тях са нужни вяра и старателно усилие. Безценните истини идват на малки порции – чрез вяра, големи усилия и понякога болезнени борби. Господ го е измислил така, за да можем да се развиваме и да продължаваме напред” (в Conference Report, окт. 1993 г., стр. 119; или *Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 88).

■ Старейшина Далин Х. Оукс обяснява:

“В съвременно откровение Господ ни е казал да “търс(им) поука тъкмо чрез учение, също и чрез вяра (У. и З. 109:7). За да търсим поука чрез учение, ние използваме метода на разума. За да търсим поука чрез вяра, ние трябва да разчитаме на откровение. Подчинявайки се на небесните повели, ние трябва да търсим знание както със разума си, така и чрез откровение...

Божии истини не могат да бъдат научени единствено чрез изучаването и разума... Не можем да достигнем до знанието за Бог, докато отхвърляме или не успяваме да приложим крайно необходимия метод, който Бог е определил за изучаването на тези неща. Божии истини трябва да бъдат научавани по Неговия начин, чрез вяра в Бог и откровение от Светия Дух” (*The Lord’s Way*, стр. 16, 56).

■ Старейшина Хенри Б. Айринг използва Пророка Джозеф Смит като пример как Господ благославя хората, които с вяра изучават Писанията: “Като размишлявате над Светите писания, това ще ви доведе до задаване на правилните въпроси по време на молитва. И точно така, както небесата са се отворили за Джозеф Смит, след като е размишлявал над Светите писания с вяра, Бог ще отговори на молитвите ви и ще ви води за ръка” (в Conference Report, окт. 2002 г., стр. 81; или *Лиахона*, ноем. 2002 г., стр. 76).

“Светият Дух ще ни води в това, което говорим, ако всекидневно изучаваме и размишляваме върху Писанията”.

■ Старейшина Айринг също говори за два ключа за получаване на Духа:

“Има два големи ключа, за да поканим Духа да ни води кои думи да кажем, когато духовно храним други хора. Това са всекидневното изучаване на Писанията и молитвата, изпълнена с вяра.

Светият Дух ще ни води в това, което говорим, ако всекидневно изучаваме и размишляваме над Писанията.

Словата на Писанията канят Светия Дух...

Ние съхраняваме словото Божие не само като четем словата на Писанията, но и като ги изучаваме. Можем в по-голяма степен да бъдем подхранени, като размишляваме над няколко думи, позволявайки на Светия Дух да ги превърне в съкровище за нас, отколкото като повърхностно препуснем през цели глави от Писанията.

Точно както размишлението над Писанията кани Светия Дух, такъв резултат дава и умоляването в молитва. Ако не поискаме в молитва, Той рядко ще дойде, а без нашата молба Той най-вероятно няма да се появи ... Искрената, постоянна молба за спътничеството на Светия Дух, с искреното намерение да се грижим за децата на нашия Отец, със сигурност ще донесе благословии на нас и на онези, които обичаме и на които служим” (в Conference Report, окт. 1997 г., стр. 114–15; или *Ensign*, май 1997 г., стр. 83–84).

Бог обещава Светия Дух на онези, които съхраняват в ума си Неговото слово.

■ Когато мисионерите платят цената за изучаване на възстановеното Евангелие чрез учение и чрез вяра, Светият Дух ги благославя със силата да проповядват по начин, който утолява духовната жажда за истина на искрените проучватели и ги мотивира да се доближат до Исус Христос, като приемат принципите и обредите на спасението, възстановени чрез Пророка Джозеф Смит.

Стихове за изучаване и размишление

- Алма 17:2–3
- Учение и Завети 84:85

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Д. Тод Кристоферсън от Президентството на Седемдесетте споделя прозрение върху това как се учим чрез Духа: “За да бъде Евангелието написано в сърцето ви, е необходимо да знаете какво е то и да го разбирате по-пълно. Това означава да го изучавате. Когато казвам *изучавате*, имам пред вид нещо повече от четене. Понякога е добре да прочетете книга от Писанията в рамките на даден период от време, за да получите общо усещане за нейното послание, но за да постигнете обръщане във вярата, трябва да се грижите повече за това колко време прекарвате с Писанията, отколкото за количеството, което сте прочели за същото време. Представям си как понякога прочитате няколко стиха, спирате, за да размислите над тях, внимателно прочитате стиховете отново, като си мислите какво означават, молите се за разбиране, задавате си въпроси, чакате да получите духовни впечатления, записвате впечатленията и прозренията, които получавате, за да запомните и да научите повече. Когато изучавате по този начин, вие може и да не прочетете голямо количество глави или стихове за половин час, но ще освободите в сърцата си място за словото на Бог и Той ще ви говори” (в Conference Report, апр. 2004 г., стр. 9–10; или *Лиахона*, май 2004 г., стр. 11).

■ За да проповядваме по начина, по който Господ желае да го правим, ние трябва да се подготвим за Духа. Старейшина Л. Том Пери от Кворума на дванадесетте апостоли учи: “Нашето проповядване ще бъде ефективно, когато смирено подходим към него чрез молитва и изучаване. Така ще бъдем подпомогнати от

Духа, споделяйки словото в съответствие и хармония с онова, което Господ желае да проповядваме” (в Conference Report, апр. 1999 г., стр. 7; или *Ensign*, май 1999 г., стр. 8).

■ Президент Спенсър У. Кимбъл обяснява как четенето на Писанията кани влиянието на Светия Дух: “През годините съм научил, че ако енергично работим за изпълнението на тази достойна лична цел (задълбочено да четем и изучаваме Писанията) по един решителен и добросъвестен начин, наистина ще намерим решения за своите проблеми и мир в сърцата си. Ще усещаме как Светият Дух разширява разбирането ни, ще ни се дадат нови прозрения, ще ни се разкрие схема на всички Писания и ще започнем да намираме повече значение в ученията на Господ, отколкото някога сме предполагали за възможно. В резултат на това ще имаме по-голяма мъдрост, с която да ръководим себе си и своите семейства, така че да служим за светлина и източник на сила за нашите приятели нечленове, с които имаме задължението да споделяме Евангелието” (“Always a Convert Church: Some Lessons to Learn and Apply This Year”, *Ensign*, септ. 1975 г., стр. 3).

“Нашето проповядване ще бъде ефективно, когато смирено подходим към него чрез молитва и изучаване”.

ТЕМИ ЗА РАЗМИСЪЛ

- Защо е важно мисионерите често да дават свидетелство?
- По какви начини можете да изучавате чрез вяра?
- Какво означава изявлението “съхранявайте в ума си словата на живот” (У. и З. 84:85)?

ЗАДАЧИ

- Помислете дали да дадете свидетелство на следващото събрание за пост и свидетелства във вашия район или клон.
- Изберете любима глава от Книгата на Мормон или предпочитан раздел на Учение и Заветите и прекарайте значителен период от време в “изучаване чрез вяра”. Отделете време да се молите относно стиховете, обмислете, анализирайте, открийте принципите и определете как можете да прилагате наученото в своя живот. Споделете за усилията си с близък приятел или свещенически ръководител.

ПЛАНЪТ НА НЕБЕСНИЯ ОТЕЦ

ВЪВЕДЕНИЕ

Небесният Отец желае всички Негови деца да получат пълнота от радост. Той е дал план, чрез който Неговите деца могат да станат като Него и да получат пълнота от радост. Този план често се нарича планът на спасението, планът на изкуплението или планът на щастие. Исус Христос и Неговата единителна жертва заемат съществено място в този план.

Има три етапа в плана на Небесния Отец: доземен, земен и след смъртта. Три основни елемента, които осъществяват плана, са Сътворението, Падението и Единението. В Своето доземно съществуване като духовни деца на Небесния Отец ние не сме могли напълно да станем като Него без опитността да живеем с физическо тяло на земята. И така под ръководството на Отец Исус Христос създаде земята (вж. Евреите 1:1–3). Падението на Адам и Ева направило възможно да се родим от земни родители, да получим физическо тяло и да упражняваме своята свободна воля,

като избираме между доброто и злото (вж. 2 Нефи 2:25–27). Единението на Исус Христос осигурява възкресение, опрощение на греховете и отсъждане на степен на слава (вж. 1 Коринтяните 15:40–42; Откровението 20:12–13; 2 Нефи 9:22; Алма 42:23).

Исус Христос заема централно място в плана на нашия Небесен Отец. Той страдал и умрял, за да осъществи нашето безсмъртие и вечен живот (вж. Моисей 1:39). Ние приемаме Неговата единителна жертва, като имаме вяра в Него, като се покаяваме, като бъдем кръстени от човек, който има власт от Бог, като получим дара на Светия Дух и като живеем в хармония с Неговите заповеди.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Има три етапа в плана на Небесния Отец: доземен, земен и след смъртта.
- Исус Христос заема централно място в плана на нашия Небесен Отец.

- Единението на Исус Христос прави възможно преодоляването на духовната и физическата смърт.
- Небесният Отец е подготвил степени на слава за Своите деца.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Има три етапа в плана на Небесния Отец: доземен, земен и след смъртта.

■ Да знаем откъде сме дошли и защо сме тук в този земен живот ни помага да разберем, че участваме в едно пътуване в три етапа. Първият етап бил доземния живот, вторият е земния живот и третият е животът след смъртта. Земният живот подготвя верните да се завърнат да живеят в присъствието на нашия Небесен Отец.

Доземен живот, от Хенри Хартън, © IRI

Стихове за изучаване и размишление

- Еремия 1:5
- Алма 12:25
- Алма 34:32
- Алма 42:11
- Моисей 3:4–5
- Моисей 5:11

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Като член на Кворума на Седемдесетте старейшина Александър Б. Морисън учи, че има план, който ще ни даде възможността да се завърнем в присъствието на нашия Небесен Отец: “Светиите

от последните дни твърдят, че животът е процес от три етапа, на който да се гледа в контекста на “великия план на щастието” на Небесния Отец (Алма 42:8). Преди много време, преди земята, която сега обитаваме, да съществува, Бог, нашият Отец, могъщият Елохим, Чито деца сме ние, постановил план, чрез който Неговото потомство да премине през смъртния живот, с всичките му изпитания, изкушения и възможности, след което да се завърне да живее с Него във вечна слава. Планът предоставял съвършения начин всички Божий деца да получат безсмъртие и да придобият вечен живот. Действително, самата цел на съществуването на Бог – Неговите дело и слава – е да “се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека” (Моисей 1:39) (“Life—the Gift Each Is Given”, *Ensign*, дек. 1998 г., стр. 15–16).

■ Старейшина Джозеф Б. Уъртлин от Кворума на дванадесетте апостоли дава следната аналогия: “Земният живот е времето, през което ще бъдем изпитани. Бихме могли да сравним нашето вечно пътешествие с надбягване в три обиколки на пистата. Ние успешно сме приключили първата обиколка (доземния си живот), като сме постигнали забележителен прогрес. Започнали сме втората обиколка. Можете ли да си представите един бегач от световна класа да спре да бяга на този етап от състезанието, за да набере цветя или да гони заек, който му е пресякъл пътя? Именно това правим, когато отделяме цялото си време за постигането на светски неща, които не ни доближават до третата обиколка към вечен живот, най-големият Божи дар (вж. У. и З. 14:7)” (в Conference Report, апр. 1998 г., стр. 15; или *Ensign*, май 1998 г., стр. 14).

■ Старейшина Ръсел М. Нелсън от Кворума на дванадесетте апостоли дава перспектива и надежда за вечното съществуване на човека: “Животът не е започнал с раждането, нито приключва със смъртта. Преди да се родим, ние сме живели като духовни деца с нашия Отец в Небесата. Там ние с нетърпение сме очаквали възможността да дойдем на земята и да получим физическо тяло. Съзнателно сме искали да поемем рисковете на земния живот, който да позволи упражняване на свободен избор и поемане на отговорности. “Този живот (щял да стане) състояние на изпитание; време да се подготвим да срещнем Бога” (Алма 12:24). Но сме смятали завръщането вкъщи за най-хубавата част от това дългоочаквано пътуване, така както мислим и сега. Преди да започнем

каквото и да било пътуване, ние бихме искали да имаме известна гаранция с един двупосочен билет. За да се завърнем към живота в нашия небесен дом, ние трябва да преминем през – а не да заобиколим – дверите на смъртта. Раждаме се, за да умрем, и умираме, за да живеем (вж. 2 Коринтяните 6:9). Като стръкчета, посадени от Бог, ние едва-едва напъпваме на земята, а напълно разцъфтяваме в небесата” (в Conference Report, апр. 1992 г., стр. 102; или *Ensign*, май 1992 г., стр. 72).

■ Президент Томас С. Монсън, съветник в Първото Президентство, описва някои от причините, поради които сме избрали да дойдем в земния живот и да бъдем разделени от нашия Небесен Отец: “Ясно е, че една от основните цели на съществуването ни на земята е да получим тела от плът и кости. Ние сме тук да придобием опит, което може да стане единствено чрез раздяла с нашите небесни родители. По хиляди начини ние имаме привилегиата да избираме сами за себе си. Тук се учим от взискателния учител, наречен опит. Правим разлика между доброто и злото. Правим разлика между горчивото и сладкото. Научаваме, че решенията определят съдбата” (“Invitation to Exaltation”, *Ensign*, юни 1993 г., стр. 4).

■ Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли говори за чувствата ни по време на доземния живот, отнасящи се до идването ни на земята:

“Един от най-вълнуващите моменти във вашия живот – когато сте били изпълнени с очакване, вълнение и благодарност – вие не можете да си спомните. Това станало в доземния живот, когато сте били информирани, че накрая е дошло времето да напуснете света на духовете, за да живеете на земята със смъртно тяло.

Знаели сте, че чрез личен опит ще можете да научите уроците, които да ви донесат щастие на земята – уроци, които впоследствие да ви осигурят възвисяване и вечен живот като славно, селестиално същество в присъствието на вашия Свят Отец и Неговия Възлюбен Син.

Разбирали сте, че ще има предизвикателства, защото ще живеете в среда, изпълнена както с праведни, така и с нечестиви влияния. Въпреки

“Животът не е започнал с раждането, нито приключва със смъртта”.

“Ние сме тук да придобием опит, което може да стане единствено чрез отделяне от нашите небесни родители”.

това със сигурност сте били решени, че каквато и да е цената, каквито и да са усилията, страданията и изпитанията, вие ще се завърнете с победа” (в Conference Report, март-апр. 2001 г., стр. 5; или *Лиахона*, май 2001 г., стр. 6).

Исус Христос заема централно място в плана на нашия Небесен Отец.

■ Пророкът Джозеф Смит учи, че Единението на Спасителя заема централно място в плана на спасение: “Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците за Исус Христос, за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се въздигна на небесата; и всички други неща, свързани с нашата религия, са само допълнения към това” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, избр. Джозеф Фийлдинг Смит, 1976 г., стр. 121).

Старейшина Ърл К. Тинги от Президентството на Седемдесетте учи. “Когато говорим за Единението, ние говорим за един доброволен акт на Исус Христос, Единородният Син Божий, Който дошъл на земята, за да предостави начина, чрез който всички хора да могат да се завърнат при своя любящ Отец. Този “велик план на щастие” е важен за нас и следва да ни вдъхновява да се подготвяме да получим спасение и вечен живот според условията на Единението” (*The Atonement: Fulfilling God’s Great Plan of Happiness*, 2000 г., стр. 8).

Осъзнаването, че Исус Христос е бил определен като Изкупващия Месия преди създаването на този свят ни позволява по-добре да осъзнаем своята зависимост от Него. Той заемал централно място в плана на Отец в нашето първо състояние и също заема централно място в Неговия план по време на нашето второ състояние, както и в съществуването ни след смъртта. Без Единението на Христос безсмъртието и вечния живот щяха да бъдат невъзможни. Само в и чрез Христос може да бъде изпълнен планът на Отец за нашето спасение.

Стихове за изучаване и размишление

- 2 Нефи 2; 9
- Мосия 3–5; 14–16
- Алма 5; 7; 34; 42
- Моисей 6:62–63

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Л. Том Пери от Кворума на дванадесетте апостоли учи, че Христос заема централно място в плана на спасение:

“Нашият Отец в Небесата разбираше колко необходимо е на Неговите деца да им бъде напомняно за обещанията, които Той ни е дал, ако се подчиняваме на Неговите закони. При сключването на такива завети Господ предложил благоприятни в замяна на подчинение на определени заповеди. Планът ни е бил представен от самото начало. Централната фигура в Неговия план на спасение е нашия Господ Исус Христос. Неговата единствена жертва за цялото човечество заема централното място в историята на децата на нашия Отец в Небесата тук на земята.

Всеки от нас, приел Божия план, трябва да приеме ролята на нашия Спасител и да сключи завет да спазва Неговите закони, които са били изработени за нас от нашия Отец. Когато приемаме Христос в дух и дело, ние ще можем да получим своето спасение. В Писанията четем:

“Затова ти ще вършиш всичко, което вършиш, в името на Сина и ще се покаяваш и ще призоваваш Бога в името на Сина, навеки” (Моисей 5:8)” (в Conference Report, април 1996 г., стр. 77–78; или *Ensign*, май 1996 г., стр. 53).

■ От самото начало Исус Христос е ключовата фигура в плана на Небесния Отец за Неговите деца:

“Преди да сте били родени на земята, вие сте живели в присъствието на вашия Небесен Отец като едно от Неговите духовни деца. В това доземно съществуване сте присъствали на съвет с останалите духовни деца на Небесния Отец. На този съвет Небесният Отец е представил Своя велик план на щастието (вж. Авраам 3:22–26).

В хармония с плана на щастие досмъртният Исус Христос, Първородният Син на Отца в Духа, сключил завет да бъде Спасителя (вж. Моисей 4:2; Авраам 3:27). Онези, които последвали Небесния Отец и Исус Христос, получили позволение да дойдат на земята, за да изживеят смъртността и да се развият към вечен живот. Луцифер, друг духовен син на Бог, се разбунтувал срещу плана и “поиска да унищожи свободата на избор на човека” (Моисей 4:3). Той станал Сатана и бил прогонен от небесата заедно с привържениците си и му била отказана привилегията да получи физическо тяло и да изживее земен живот (вж. Моисей 4:4; Авраам 3:27–28)” (*Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник*, 2004 г., стр. 119–120).

■ Старейшина Брус Р. Маконки, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, обяснява ролята, които Исус Христос играе при спасението на човека:

“Преди дори да започнем да разбираме материалното сътворение на всички неща, ние трябва да разберем как и по какъв начин тези три вечни истини – Сътворението, Падението и Единението – са неразделно свързани, за да образуват един план на спасението. Нито една от тях не стои самостоятелно; всяка една е свързана с останалите две и без знание за всичките е невъзможно да се осъзнае истината за която и да било от тях.

Нека тогава се знае, че спасението е в Христос и става реалност заради Неговата единствена жертва. Единението на Господ Исус Христос е в центъра, сърцевината, същността на дадената чрез откровение религия. То откупва човеците от телесната и от духовната смърт, настъпили на света чрез Падението на Адам. Всички хора ще бъдат възкресени, защото Сам нашият Господ умрял и се вдигнал, ставайки така първият

плод на починалите.

И още: Христос умрял, за да спаси грешниците. Той взел върху Си греховете на всички хора, при условие, че те се покаят. Вечният живот, най-великият от всички Божии дарове, е на разположение заради онова, което Христос извършил в Гетсиманската градина и на Голгота. Той е както възкресението, така и живота. Безсмъртието и вечният живот са децата на Единението. Няма език и сила на изразителност, дадени на

“Спасението е в Христос и става реалност заради Неговата единствена жертва”.

човека, които да опишат славата, чудото и безпределната важност на откупващата сила на Великия Изкупител” (“Christ and the Creation”, *Ensign*, юни 1982 г., стр. 9).

Единението на Исус Христос прави възможно преодоляването на духовната и физическата смърт.

Най-великият от всички, от Ден Пърсън, © 1987 г.

■ Защо се нуждаем от Единението, за да се завърнем в присъствието на Небесния Отец? Най-добрите ни усилия не са ли достатъчни да ни върнат при Него? Президент Джозеф Фийлдинг Смит описва нашето положение и причината за нашата зависимост от жертвата на Спасителя:

“Става така, че един мъж върви по пътя и пада в яма, толкова дълбока и тъмна, че не може да се изкачи на повърхността и да си върне свободата. Как може да се спаси от тази неволя? Със собствени усилия това не може да стане, защото в ямата няма средства за това. Той вика за помощ и една добронамерена душа, която чува зова му, бързо идва на помощ, като спуска стълба, давайки му средството, чрез което да се изкатери отново на повърхността.

Точно в такова положение се оказват Адам и неговото потомство, когато той вкухва от забранения плод. Тъй като всички заедно са в ямата, никой не може да достигне повърхността, за да помогне на останалите. Ямата представлява изгонването от присъствието на Господ и телесната смърт, разлагането на тялото. И тъй като всички са подвластни на смъртта, никой не може да даде начин за избавление.

Точна в такова положение се оказват Адам и неговото потомство, когато той вкухва от забранения плод. Тъй като всички заедно са в ямата, никой не може да достигне повърхността, за да помогне на останалите. Ямата представлява изгонването от присъствието на Господ и телесната смърт, разлагането на тялото. И тъй като всички са подвластни на смъртта, никой не може да даде начин за избавление.

Тогава, в Своята безкрайна милост, Отец чува воплите на Своите деца и изпраща Своя Единороден Син, Който не е подвластен нито на смъртта, нито на греха, за да предостави начин за избавление. Той прави това чрез Своето безпределно Единение и вечното Евангелие” (*Doctrines of Salvation*, избр. Bruce R. McConkie, 3 т., 1954–1956 г., 1:126–127).

Голямата радост и благата вест на Евангелието е, че ние ще живеем отново благодарение на Единението на Исус Христос. Чрез Исус Христос могат да бъдат преодолявани всички препятствия, като се подчиняваме на законите и обредите на Евангелието. Единствено Той може да помогне и да спаси чедата човешки, защото “сплезе по-долу от всичко, с което Той схвана всички неща” (У. и З. 88:6). Той платил цената за нашите грехове; затова, идвайки в Христа със съкрушено сърце и разкаян дух, ние можем да се завърнем в присъствието на Отца (вж. У. и З. 45:3–5). В допълнение, “когато се осланяме на Единението на Исус Христос, Той може да ни помогне да издържим на изпитания, болести и болка. Можем да бъдем изпълнени с радост, мир и утешение. Всичко, което в живота е несправедливо, може да бъде поправено чрез Единението на Исус Христос” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., стр. 56).

Стихове за изучаване и размишление

- 1 Коринтяните 15:19–23
- 2 Нефи 2:25–27
- 2 Нефи 9:10–13
- Алма 34:8–10
- Учение и Завети 93:33

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Ръсел М. Нелсън споделя чувствата си за Единението:

“Ридая от радост, когато се замислям за важността на всичко това. Да бъдеш изкупен означава за теб да бъде извършено единение – приет в прегръдките на Бог, израз не само на Неговата прошка, но и на нашето единство на сърцето и ума. Каква привилегия! И каква утеха за онези от нас, чиито обични хора са напуснали семейния кръг през портата, която наричаме смърт!” (в *Conference Report*, окт. 1996 г., стр. 46; или *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 34).

■ “Както е използвано в Писанията, да извършиш единение означава да изтърпиш наказанието за извършен грях, премахвайки така последиците от греха за покаяните се грешници и да им позволиш да бъдат помирили с Бог. Исус Христос страдал в Гетсиманската градина и на кръста. Той

единствен бил в състояние да извърши съвършено Единение за цялото човечество. Той изтърпял наказанието за нашите грехове в Гетсиманската градина и умрял на кръста. Той взел върху Себе Си болките, болестите, изкушенията, страданията и немоштите на всички нас (вж. Алма 7:11–12) (Проповядвайте Моето Евангелие, стр. 64).

■ Духовната смърт се описва като “отделяне от Бога и Неговото влияние; означава да умреш за нещата, които съставляват праведността. Луцифер и една трета от небесното войнство преживяват духовна смърт, когато са изгонени от небесата (У. и З. 29:36–37).

Духовната смърт идва на света чрез падението на Адам (Моисей 6:48). Смъртните, които имат нечестиви помисли, думи и дела, са духовно мъртви още докато живеят на земята (1 Тим. 5:6). Чрез Единението на Исус Христос и чрез подчинение на принципите и обредите на Евангелието мъжете и жените могат да се очистят от греха и да преодолеят духовната смърт” (Ръководство към Писанията, “Смърт, духовна”, стр. 197).

■ Старейшина Ърл К. Тинги обяснява необходимостта да преодолеем физическата смърт:

“Физическата смърт е отделянето на духа от смъртното тяло. При смъртта тялото се полага в земята и праведният дух се приема в състояние на щастие, наречено рай (Алма 40:11–12). Онези, които са нечестиви и избират злото, а не доброто по време на своя земен живот, след смъртта отиват на място в света на духовете, наричано “тъмнина” (Алма 40:13–14) или духовен затвор. Сред праведните в рай се избират мисионери, които да проповядват Евангелието на онези в духовния затвор (У. и З. 138:30).

Никога не било предвиждано духът и тялото да останат вечно разделени. В края на краищата “духът и тялото съставляват душата на човека” (У. и З. 88:15). Човекът е създаден по образ и подобие на Бог (Битие 1:26–27), а Той е една изпълнена със слава личност, притежаваща дух и съвършено физическо тяло (Джозеф Смит – История 1:17). Когато ние, като личности от дух, сме били в доземното си съществуване, сме знаели, че Бог има дух и съвършено тяло. Дали сме могли ние само в състоянието си като духове да

“Единението на Исус Христос (било едно деяние на чиста обич”.

станем като Бог? Не. Трябвало да получим физически тела чрез раждането на една физическа земя. Процесът започнал, когато Адам и Ева станали първите физически същества на земята, притежаващи тела, които да подспонят техните духове (Моисей 3:7). Когато Адам и Ева умрели физически, така както се случва със всяко друго човешко същество, техните духове били разделени от телата им.

Една от мисиите на Исус Христос била да преодолее физическата смърт, като осигури същинско и всеобхватно възкресение за цялото човечество” (The Atonement, стр. 56–57).

■ Старейшина Джозеф Б. Уъртлин от Кворума на дванадесетте апостоли дава свидетелство за Спасителя: “Единението на Исус Христос, едно деяние на чиста обич, преодолело последствията на Падението и предоставило начина цялото човечество да се върне в присъствието на Бог. Като част от Единението Спасителят преодолел физическата смърт и осигурил безсмъртие за всяко едно от Божиите деца чрез Възкресението. Той преодолел и духовната смърт и дал възможност за вечен живот, животът, който живее Бог и най-великият от всички Негови дарове. Това Той направил, като взел върху Си страданията за греховете на човечеството” (в Conference Report, окт. 1996 г., стр. 96–97; или Ensign, май 1996 г., стр. 71).

■ Страданията на Спасителя за нашите грехове било част от Неговото Единение. Ние се нуждаем от Единението, за да бъдем спасени както от физическата, така и от духовната смърт. Старейшина Брус Р. Маконки описва Господното страдание:

“Ние не знаем, не можем да кажем, смъртният разум не може да обхване пълното значение на извършеното от Христос в Гетсиманската градина...

Знаем, че по някакъв неразбираем за нас начин Неговото страдание задоволило изискванията на правосъдието, откупило каещите се души от болките и наказанията на греха и осигурило милостта за онези, които вярват в Неговото свято име...

... На един хълм, наречен Голгота... римските войници Го вдигнали на кръста.

С големи чукове те забили железни клинове в ходилата, дланите и китките Му. Наистина, Той беше ранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония...

... Докато висял на кръста... цялата безкрайна агония и безмилостните болки на Гетсиманската градина се повтори.

И накрая, когато единителната агония взела своя дан – когато победата била спечелена, когато Синът Божий изпълнил волята на своя Отец във всички неща – тогава Той казал, “Свърши се” (Иоана 19:30) и доброволно предал Своя дух...

Неговото вдигане от смъртта на третия ден увенчало Единението. Да кажа отново, по някакъв неразбираем за нас начин от Неговото възкресение се ползват всички хора, така че всички ще се вдигнат от гроба” (в Conference Report, апр. 1985 г., стр. 9–11; или *Ensign*, май 1985 г., стр. 9–10).

■ Старейшина Брус С. Хейфън от Седемдесетте учи какво трябва да направим, за да преодолеем духовната смърт: “Спасителят е извършил Единение за нашите *лични грехове* при условие, че се покаем. Личното покаяние е необходимо условие за спасение, но само по себе си не е достатъчно да го осигури. Без Единението нашето покаяние няма да ни спаси. Човек също трябва да приеме обряда на кръщение и да получи дара на Светия Дух, чрез което е роден отново като духовно дете на Христос” (“The Restored Doctrine of the Atonement”, *Ensign*, дек. 1993 г., стр. 12).

Небесният Отец е подготвил степени на слава за Своите деца.

■ Както древните, така и съвременните Писания ни помагат да разберем, че всички деца на Бог, освен синовете на погибелта, ще бъдат спасени в степен на слава (вж. У. и З. 76:41–43). Славата на селестиалното, терестриалното и телестианото царство надвишава способността ни да разбираме. Селестиалното царство е най-висшата степен на слава и е единственото царство, където можем да станем като нашия Небесен Отец.

Великият глас. © 2000 Кейт Парсън. Не копирайте

Стихове за изучаване и размишление

- Иоана 14:2
- 1 Коринтяните 15:40–42
- Учение и Завети 98:18

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

*“Праведните...
накрая ще отидат
в царство на слава
толкова прекрасно,
че никой от нас не
може да го схване”.*

■ Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли описва колко всеобхватно е възстановеното Евангелие на Исус Христос: “Теологията на възстановеното Евангелие на Исус Христос е всеобхватна, универсална, милостива и истинна. След необходимата опитност на земния живот, всички синове и дъщери на Бог накрая ще бъдат възкресени и ще отидат в царство на слава. Праведните – независимо от настоящото им вероизповедание и вярвания – накрая ще отидат в царство на слава толкова прекрасно, че никой от нас не може да го схване. Дори нечестивите или почти всички те накрая ще отидат в едно удивително – макар и по-ниско – царство на слава. Всичко това ще се случи заради Божията любов към Неговите деца и поради Единението и възкресението на Исус Христос, “Който прославя Отца и спасява всички творения на ръцете Му” (У. и З. 76:43)” (в Conference Report, апр. 1995 г., стр. 115; или *Ensign*, май 1995 г., стр. 87).

■ Старейшина Дейвид Б. Хейт, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, учи за нашето равенство в стремежа ни да наследим селестиалното царство:

Моисей и плочите, от Джери Хартсън

ПРОРОЦИ И ВЕРООТСТЪПНИЧЕСТВО

ВЪВЕДЕНИЕ

Господ призовава пророци, които да учат Неговите деца на плана на спасение. Адам бил първият пророк, последван от други, като Ной, Авраам и Моисей. Отново и отново в историята на света хората отхвърляли посланието на пророците. Когато това се случва, пророците, обредите и свещеническата власт се отнемат и хората живеят в духовна тъмнина. Тези периоди на тъмнина се наричат периоди на *вероотстъпничество*. Поради Своята милост след време Господ призовава и изпраща нови пророци, които да възстановят Неговото Евангелие. Като осъзнае този модел на проповядване, отхвърляне и възстановяване, проучвателят се подготвя да разпознае Господната ръка във възстановяването чрез Пророка Джозеф Смит, който открил диспенсацията на пълнотата на времената.

“Евангелска диспенсация е период от време, в което Господ е изпратил поне един упълномощен Свой служител на земята, който е носител на святото свещеничество и ключовете към него, и има дадената от Бог задача да предаде Евангелието на обитателите на земята. Когато това се случи, Евангелието се открива наново, така че да не се налага хората на тази диспенсация да разчитат главно на предишни диспенсации в знанието си за плана на спасение...”

Планът на спасение, който е по-стар от земята, е бил откриван и проповядван през всяка диспенсация, започвайки от Адам, и е бил един и същ

във всяка епоха на света” (Bible Dictionary, “Dispensations”, стр. 657–58).

На земята е имало много диспенсации. Първата диспенсация започва с Адам. На него му било заповядано да проповядва Евангелието на своето семейство (вж. Моисей 5:12). С течение на времето мнозина избрали да не се вслушат и да не се подчиняват на Божия план на спасение (вж. Моисей 5:13). Поради Своята голяма обич и милост Небесният Отец наново открил Евангелието на

Исус Христос чрез пророка Ной (вж. Моисей 8:16–17). Но подобно на случилото се със семейството на Адам, мнозина избрали тъмнината пред светлината и накрая се отвърнали (вж. Моисей 8:20).

Други диспенсации били започнати от пророци като Авраам (вж. Авраам 1:2–5) и Моисей (вж. Изход 3:1–10). Всички диспенсации дали възможност на хората да дойдат в Христа чрез вяра в Него, покаяние, кръщение и получаване на дара на Светия Дух.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Господ дава истина, свещеническа власт, обреди и организация чрез Своите пророци.
- През цялата история се вижда повтарящ се модел на вероотстъпничество и възстановяване.
- Отхвърлянето на Спасителя, Неговите учения и свещеническата власт довеждат до вероотстъпничество на новозаветната Църква.

“Планът на спасение... е бил откриван и проповядван през всяка диспенсация”.

- Европейската Реформация помага да се подготви пътя за окончателното възстановяване.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Господ дава истина, свещеническа власт, обреди и организация чрез Своите пророци.

■ Бог обича Своите деца и е предоставил план за тяхното спасение и щастие. Този план включва спасителни истини и обреди. Той винаги открива Своя план чрез Своите пророци. Под Божие ръководство тези пророци се грижат проповядването на

евангелските истини и изпълнението на спасителните обреди да се извършва по правилния начин и чрез съответната власт.

Пророците също така имат за задача да се погрижат Църквата да бъде организирана правилно и да работи за доброто на онези, които приемат Божиите заповеди. Мисионерите обясняват на хората, които не са запознати с ролята на пророците, защото са необходими тези вдъхновени мъже.

“ (Мелхиседековото свещеничество) е канала, през който от небесата се разкрива... всеки важен въпрос”.

Стихове за изучаване и размишление

- Амос 3:7
- Матей 16:18–19
- Ефесяните 2:19–20
- Ефесяните 4:11–14
- Алма 12:27–30
- Учение и Завети 1:38
- Символът на вярата 1:6

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли учи, че една от ролите на пророците винаги е била да предоставя истината на Господните деца: “Древните пророци предупреждават не само за идните неща, но по-важно, те стават откровители на истината за хората. Точно те сочат начина, по който хората следва да живеят, за да бъдат щастливи и да открият мир в живота си” (*Be Thou an Example*, 1981 г., стр. 124).

■ Пророкът Джозеф Смит обяснява, че Мелхиседековото свещеничество “е канала, през който от небесата се разкриват цялото знание, учения, плана на спасение и всеки важен въпрос... То е канала, чрез който Всемогъщият започнал да открива славата Си в началото на сътворението на тази земя, чрез който продължава да Се открива на чедата човешки в днешно време и чрез който ще стори знайни целите Си до края на времената” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, стр. 115–116).

■ Президент Джозеф Фийлдинг Смит учи, че чрез Неговите пророци Господ предоставя и напътства начина, по който се отслужват Неговите свещени обреди: “Във всяка епоха, когато

Евангелието е било на земята, то е трябвало да бъде откривано на Господните пророци, и те трябвало да бъдат призовавани да бъдат упълномощени служители, които да изпълняват и да ръководят изпълнението на спасителните обреди за техните ближни” (в *Conference Report*, окт. 1970 г., стр. 6).

■ Президент Марион Г. Ромни, който бил съветник в Първото Президентство, учи за причините за възстановяването на Евангелието и повторно установяване на Църквата на Исус Христос: “С цел да се спаси човечеството както в този, така и в идния свят, Господ наново го открил в тази диспенсация чрез пророка Джозеф Смит-младши. Чрез него Господ... повторно установил Своята Църква, “... тъкмо Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни” (У. и З. 115:4)... Тази Църква е определения от Господ пазител и упълномощен изпълнител на обредите на Неговото Евангелие” (in *Conference Report*, апр. 1965, стр. 105).

През цялата история се вижда повтарящ се модел на вероотстъпничество и възстановяване.

■ Небесният Отец обича Своите деца и е осигурил план, за да могат те да се завърнат да живеят с Него. За да даде израз на Своята обич, Той призовава пророци, на които дава свещеническа власт и откровение. Пророците винаги са проповядвали плана на Небесния Отец на Неговите деца. Онези, които следват словата на пророците, са благословени с голямо щастие. Обаче онези, които изберат да не им обърнат внимание или да изопачат евангелските принципи и обреди, започват да живеят в духовна тъмнина. Господ често оттегля Своите пророци изсред хората, които ги отхвърлят. Когато пророците вече ги няма, истината, свещеническата власт, обредите и църковната организация се подправят, променят или изгубват (*вероотстъпничество*). Когато дойде подходящият момент, Бог призовава нов пророк, който да възстанови Неговата истина, свещеническа власт, обреди и църковна организация (*възстановяване*).

Повтарящият се цикъл на вероотстъпничество и възстановяване чрез Господни пророци продължава в голяма част от времената на Стария завет.

Възстановяването на Мелхиседековото свещеничество, от Кенет Райли, © 1965 г.

Стихове за изучаване и размишление

- Амос 8:11–12
- Матей 21:33–43
- 2 Солунците 2:1–3
- 2 Нефи 25:17; вж. също Исаия 11:11–12.

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Марион Г. Ромни описва повтарящия се модел на вероотстъпничество и възстановяване: “Това е моделът за вече почти 6 000 години. Във всяка евангелска диспенсация хората са отхвърляли Евангелието и в резултат на това са потъвали във вероотстъпничество, поквара и тъмнина. Във всяка диспенсация истинското естество на Божеството – на Отец, на Сина и на Светия Дух – е била наново откривана. Основните принципи и обреди също са били наново откривани и изтъквани. Подчертавана е важността от послушанието на евангелските учения” (“Choose Ye This Day”, *Ensign*, фев. 1977 г., стр. 2).

■ “Адам бил първият пророк на земята. Чрез откровение Адам научил за правилното взаимоотношение на човечеството с Бог Отец, Неговия Син Исус Христос и Светия Дух: за Единението и Възкресението на Исус Христос и за първите принципи и обреди на Евангелието. Адам и Ева преподавали на своите деца тези истини и ги насърчавали да развият вяра и да живеят според Евангелието във всяко едно отношение. След Адам имало други пророци, но с времето потомците на Адам отхвърлили Евангелието и изпаднали във вероотстъпничество, избирайки да са несправедни.

Така започнал моделът на пророческите диспенсации, което съставлява по-голямата част от записаната история на в Стария завет. Небесният Отец откривал Своето Евангелие чрез директно общуване с пророците като Ной, Авраам и Мойсей. Всеки пророк бил призован от Бог, за да започне нова евангелска диспенсация. На всеки един от тези пророци Бог дарявал свещеническата власт и откривал вечни истини. За жалост, във всяка диспенсация хората използвали свободата

си на избор, за да изберат да отхвърлят Евангелието и след това изпадали във вероотстъпничество” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., стр. 35–36).

■ Старейшина Чарлз Дидие от Президентството на Седемдесетте обяснява ролята на пророците при възстановяването на истината по време на диспенсация:

“Поради чутото и видяното Адам придобил правото да бъде наречен първия пророк на земята, живо свидетелство за откровение, дадено на човек. Сега неговата главна отговорност била да запази истинността на Евангелието, както и да го проповядва така, както му било дадено. Сатана, от друга страна, представлявайки противоположността, щял да прави и проповядва всичко, за да отрече, отхвърли или игнорира полученото чрез откровение Евангелие, подтиквайки по този начин приелите го хора към вероотстъпничество, състояние на объркване, разделение, изоставяне или отричане от предишната им вяра!

Останалото от разказа в Стария завет се превърнало в религиозна история за непрекъснато откровение чрез различни пророци като Ной, Авраам и Моисей, в различни времена — наречени диспенсации — за възстановяване на загубеното поради повторно вероотстъпничество. Тези пророци винаги са били призовавани от Бог. Те са получавали божествена власт, държали са ключовете на свещеничеството, имали са божествено правомощие да говорят от името на Господ, да проповядват и пророкуват бъдещето и Единението на Исус Христос, Спасителят и Изкупителят на света (вж. Амос 3:7)” (в Conference Report, окт. 2003 г., стр. 77; или *Лиахона*, ноем. 2003 г., стр. 74).

Отхвърлянето на Спасителя, Неговите учения и свещеническата власт довеждат до вероотстъпничество на новозаветната Църква.

■ Няколкостотин години преди раждането на Исус Христос хората отново изпаднали във вероотстъпничество. Небесният Отец изпратил Своя Син да извърши Единение за нашите грехове и да възстанови Своето Евангелие. Спасителят проповядвал Евангелието и извършил много чудеса по време на Своето служение. Той призовал

дванадесет мъже да бъдат Негови апостоли и положил ръце върху главите им, за да им даде свещеническата власт. Той организира Своята Църква и изпълнил пророчествата. Най-важното, Той извършил Единението. Синът Божий изпълнил всичко, което Неговият Небесен Отец Го изпратил да изпълни.

Исус Христос дал на Своите апостоли властта да проповядват Неговото Евангелие, да изпълняват обредите за спасение и да установят Църквата Му. Повечето хора обаче отхвърлили Исус и Той бил разпънат. Порочността на хората предизвикала преследването, убиването и разпръскването на апостолите и членовете на Църквата. Без откровение или свещеническа власт започнали да се проповядват лъжливи учения и истинската Църква на Исус Христос била загубена. Бог позволил истината, заедно със Неговата свещеническа власт, обреди и църковна организация отново да бъдат отнети от земята, поради вероотстъпничеството на Неговите деца.

С времето това вероотстъпничество довело до възникването на множество църкви. Били проповядвани неверни идеи и знанието за истинския характер и естество на Отец, Неговия Син Исус Христос и Светия Дух било изгубено. Учението за покаянието било изопачено. Кръщението и други обреди и завети били променени или забравени. Дарът на Светия Дух вече не бил на разположение. Този период от време, когато истинската Църква вече не съществувала на земята, е наречен голямото вероотстъпничество. Той продължил до Възстановяването чрез Пророка Джозеф Смит.

Бъдещите мисионери следва да разберат това вероотстъпничество и да могат да го обяснят по прост начин на техните проучватели.

Пол Ман, © 2002, IFA

Стихове за изучаване и размишление

- Матей 24:24
- Деяния 20:29–30
- 1 Коринтяните 11:18–19
- Галатяните 1:6–8
- 2 Солунците 2:1–3
- 2 Тимотея 1:15

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Томас С. Монсън, съветник в Първото Президентство, описва условията, които довели до голямото вероотстъпничество:

“Повечето хора не били дошли в Христа, нито пък следвали пътеката, показана от Него. Господ бил разпнат на кръста, повечето апостоли били убити, истината била отхвърлена. Ярката светлина на просвещението изчезнала и удължаващите се сенки на една черна нощ покрили земята.

Поколения по-рано Исаия пророкува, “тъмнина ще покрие земята, и мрак племената” (Исаия 60:2). Амос предсказал за глад на земята, “не глад за хляб, нито жажда за вода, а за слушане думите Господни” (Амос 8:11). Тъмните векове на историята като че ли никога нямало да свършат. Няма ли да се появят небесни пратеници?” (в Conference Report, апр. 1997 г., стр. 73; или *Ensign*, май 1997 г., стр. 51).

■ Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли учи:

“(Гръцките) философски концепции променили християнството през първите няколко века след смъртта на апостолите. Тогава например философите твърдели, че физическата материя е зло и че Бог е дух без чувства или страсти. На хора с такива убеждения, включително и учени, които станали влиятелни в християнството, им било трудно да приемат простите учения на ранното християнство: за Единородния Син, Който заявил, че е отпечатък на образа на Своя Отец в Небесата, Който учел учениците Си да бъдат едно, както Той и Неговият Отец са едно и Месия, Който умрял на кръста и след това се явил на последователите Си като възкресено същество с плът и кости.

Сблъсъкът между спекулативния свят на гръцката философия и простата, дословна вяра и практика на най-ранните християни предизвикал остри спорове, които заплашвали да разширят политическите разделения в разпадащата се Римска империя...

В процеса, сега наречен вероотстъпничество, реалният, осезаем личностен Бог, описан в Стария и Новия завет, бил заменен от едно абстрактно и неразбираемо божество, произлязло от компромиса със спекулативните принципи на гръцката философия. Наследеният език на Библията останал, но така наречените скрити значения на думите от Писанията вече се обяснявали с речника на една философия, чужда на техния произход” (в Conference Report, апр. 1995 г., стр. 113; или *Ensign*, май 1995 г., стр. 84–85).

■ Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли говори за това как Господната свещеническа власт е била изгубена от земята:

“Ранните християни понасяли предизвикателствата на преследвания и трудности. На Петър и неговите братя им било трудно да поддържат целостта на Църквата и чистотата на ученията. Те пътували надлъж и нашир и си пишели един друг за проблемите, пред които се изправяли, но информацията се разпространявала толкова бавно и Църквата и нейните учения били толкова нови, че пресичането на лъжливите учения преди те да хванат дълбок корен било трудно (вж. 2 Солунците 2:3; 2 Тимотея 4:3–4)...

Накрая, с известното изключение на Иоан Възлюбеният, Петър и неговите сподвижници апостоли били мъченически убити. Апостол Иоан и членовете на Църквата водели борба за оцеляване, изправени пред ужасяващ гнет. Спечелвайки вечно признание, християнството оцеляло и станало водеща сила към края на втори век сл. Хр. Мнозина доблестни светии помогнали на християнството да оцелее.

Въпреки значимостта на служението на тези светии, те не притежавали същата апостолска власт, която Петър и останалите апостоли получили чрез ръкополагане под ръцете на самия Исус Христос. Когато тази власт била загубена, хората започнали да се обръщат към други източници, за да получат разбиране за ученията. В резултат на това много ясни и ценни неща били изгубени” (в Conference Report, окт. 1994 г., стр. 84–85; или *Ensign*, май 1994 г., стр. 65–66).

Европейската Реформация помага да се подготви пътя за окончателното възстановяване.

■ Старейшина Джеймс Е. Тълмидж, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли обяснява, че “по време и след периода на апостолите настъпило общо вероотстъпничество и че първоначалната Църква изгубила своята сила, власт и благодат като божествена институция и станала само една земна организация” (*The Great Apostasy*, 1958 г., стр. iii).

Когато апостолите вече ги нямало, някои местни църковни служители постепенно придобили повече влияние, без да имат свещеническа власт за него. Те определяли практиките и ученията за своите райони, претендирайки, че са наследници на апостолите. Тези местни ръководители разчитали по-скоро на логиката и реториката, отколкото на откровението, и преиначили истинските учения на Исус Христос.

“След векове на духовна тъмнина търсеци истината мъже и жени протестирали срещу религиозните практики. Те осъзнавали, че много от ученията и обредите на Евангелието били променени или изгубени. Те търсили повече духовна светлина и мнозина говорили за нуждата от възстановяване на истината. Те обаче не твърдели, че Бог ги призовал да бъдат пророци. Вместо това се опитвали да реформират ученията и практиките, за които вярвали, че били променени или изопачени. Техните усилия довели до организирането на много протестантски църкви. Тази Реформация довела до нарастване на религиозната свобода, която отворила пътя за окончателното възстановяване” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, стр. 37).

“Реформация(та) довела до нарастване на религиозната свобода, която отворила пътя за окончателното Възстановяване”.

Мартин Лутер защитава своите гледища. Дейл Килборн © IRI

Стихове за изучаване и размишление

- Иоил 2:28–29

Напишете вашите впечатления от този стих в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина М. Ръсел Балард обяснява как Бог помага за създаването на условия, при които Евангелието може да бъде възстановено:

“През 1517 г. Духът повлиял на Мартин Лутер, германски свещеник, който бил разтревожен до каква степен църквата се била отклонила от евангелието, проповядвано от Христос. Неговите усилия довели до една реформация, движение, поето от други мечтатели като Джон Калвин, Улрих Цвингли, Джон Уесли и Джон Смит.

Вярвам, че реформаторите са били вдъхновени да създадат религиозен климат, в който Бог да може да възстанови изгубените истини и свещеническата власт. По подобен начин Бог вдъхновил ранните изследователи и заселници и авторите на Конституцията на САЩ да оформят една земя и принципи на управление, при които да може да бъде възстановено Евангелието” (в *Conference Report*, окт. 1994 г., стр. 85; или *Ensign*, ноем. 1994 г., стр. 66).

■ Президент Гордън Б. Хинкли учи, че реформаторите полагали възможно най-добри усилия да открият истините, изгубени в резултат на голямото вероотстъпничество:

“Това била... епоха на растящо просвещение. Докато годините продължавали неумолимия си ход, слънчевите лъчи на новия ден започнали да осветяват земята. Това бил Ренесансът, едно величествено процъфтяване на изкуството, архитектурата и литературата.

Реформаторите полагали усилия да променят църквата, особено мъже като Лутер, Мелантон, Хюз, Цвингли и Тиндейл. Това били мъже с голяма смелост, някои от които изстрадали жестока смърт заради своите вярвания. Протестантството било родено с призив за реформи. Когато тези реформи не се осъществили, реформаторите организирани свои собствени църкви. Те направили това без свещеническа власт. Тяхното единствено желание било да открият ниша, в която да могат да се покланят на Бог така, както чувствали, че следва да Му се покланят” (в Conference Report, окт. 1999 г., стр. 92–93; или *Ensign*, май 1999 г., стр. 73).

■ Президент Томас С. Монсън учи за решаващия принос на реформаторите:

“Честни мъже с изпълнени с желание сърца, готови да рискуват дори живота си, се опитвали да намерят основни идеи, които да им помогнат да намерят верния път. Започвал денят на Реформацията, но пътеката напред била осеяна с трудности. Гоненията щели да бъдат жестоки, личната жертва – изумителна, а цената – невъзможна за пресмятане. Реформаторите били пионери, прокаравши пътеки през пустинята, отчаяно търсещи онези загубени идеи, които те чувствали, че ще доведат човечеството обратно до истината, на която учел Исус.

Когато Джон Уайклиф и други завършили първия английски превод на цялата Библия от Вулгатата на латински език, тогавашните ръководители на църквата направили всичко възможно да го унищожат. Екземплярите трябвало да бъдат тайно преписвани на ръка. Библията била считана за затворена книга, забранена за четене от обикновените хора. Много от последователите на Уайклиф били жестоко наказвани, а някои изгорени на клада.

Мартин Лутер отстоял върховенството на Библията. Чрез изучаване на Писанията той могъл да сравни ученията в тях с ученията и практиките на църквата. Лутер се застъпил за личната отговорност и правото на личната съвест, като направил това с риск за живота си. Въпреки заплахите и преследванията той смело заявил: “Поел съм по този път и не мога да поема по друг. Бог да ми е на помощ”.

Джон Хюз, който безстрашно говорел срещу покварата в църквата, бил отведен извън града, за да бъде изгорен. Той бил вързан за врата към един кол и около тялото му до брадичката били натрупани дърва и слама, поръсени със смола; накрая го попитали дали ще се отрече от думите си. Докато пламъците се издигали, той пеел, но вятърът духнал пламъка в лицето му и гласът му замлъкнал.

Чрез своите учения и статии Цвингли от Швейцария се опитал да преосмисли цялото християнско учение с последователно библейска терминология. Неговото най-известно изявление вълнува сърцето: “Какво значение има? Те могат да убият тялото, но не и душата”.

И има ли някой днес, който да не може да оцени думите на Джон Нокс? “Един човек с Бог е винаги мнозинство”.

Джон Калвин, преждевременно остарял поради болест и огромното количество работа, с която се заел, обобщил личната си философия с изказването: “Нашата мъдрост... се състои основно в две части: познанието за Бог и познанието за нас самите”.

И други могат да бъдат споменати, но може би няколко думи за Уилям Тиндейл ще бъдат достатъчни. Тиндейл смятал, че хората имали право да знаят какво им е обещано в Писанията. На онези, които се противопоставяли на неговата работа, той заявил: “Ако Бог пощади живота ми... ще направя така, че момчето, което бута ралото, да знае Писанията по-добре от вас”.

Такива били ученията и животът на великите реформатори. Техните дела били героични, приносът им – голям, жертвите – велики, *но те не възстановили Евангелието на Исус Христос*. (в Conference Report, апр. 1975 г., стр. 20–21; или *Ensign*, май 1975 г., стр. 15–16).

■ Президент Монсън заключава, че работата на реформаторите не била напразна. Тя подготвила среда, в която Библията била на разположение на искрените търсачи на истината, включително на младия Джозеф Смит: “Някой може да запита за реформаторите: “Била ли е напразна тяхната жертва? Била ли е борбата им безсмислена?” Аз отговарям основателно “Не”. Светата Библия вече била в ръцете на хората. Всеки човек можел да намери своя собствен път. О, ако са могли всички да четат и всички да разбират! Но някои могли да четат, а други да чуват и всички имали достъп до Бог чрез молитвата” (в Conference Report, апр. 1997 г., стр. 74; или *Ensign*, май 1997 г., стр. 51).

■ Президент Джозеф Фийлдинг Смит обяснява, че делото на тези реформатори подготвило пътя за възстановяването на Евангелието:

“За да подготви почвата за това възстановяване, Господ издигнал благородни мъже, като например Лутер, Калвин, Нокс и други – хора, които наричаме реформатори – и им дал сила да разкъсат оковите, пленили хората, отнемайки им свещеното право да се поклонят на Бог според както им диктува съвестта...

Светиите от последните дни отдават цялата възможна почит на тези велики и безстрашни реформатори, които разкъсали оковите, пленили религиозния свят. Господ ги защитавал в тази тяхна мисия, осеяна с множество опасности. В онзи ден обаче все още не бил дошъл моментът за възстановяване на пълнотата на Евангелието. Делото на реформаторите било от особена важност, но представлявало едно подготвително дело” (*Doctrines of Salvation*, избр. Bruce R. McConkie, 3 т., 1954–1956 г., 1:174–175).

■ Президент Смит обяснява, че реформацията “всъщност била зората на настоящия ден. Игото на онази голяма сила, която гнетяла народите не само физически, но и духовно, било отхвърлено; лъчи светлина започнали да си пробиват път, така че свободата на религиозната мисъл и вявания, да бъде установена” (*Doctrines of Salvation*, 1:177). Създали се условията и дошъл моментът младия Джозеф Смит да бъде призован като първи пророк на Възстановяването.

ТЕМИ ЗА РАЗМИСЪЛ

- Какви уроци могат да бъдат научени от повтарящия се цикъл на вероотстъпничество и възстановяване?
- По какъв начин реформаторите направили възстановяването възможно?
- Какво можем да правим, за да предпазим себе си от лично вероотстъпничество?

ЗАДАЧИ

- Научете наизуст поне два пасажа, които учат за вероотстъпничеството. Някои от тях могат да бъдат намерени в Исаия 29:13–14; Амос 8:11–12; Деянията 20:29–30; Галатяните 1:6–8; 2 Солунците 2:1–3; 2 Нефи 27:1; Мормон 8:28; и Учение и Завети 1:14–16.
- Прочетете разказа за Първото видение в Джозеф Смит – История 1:5–20.

ПРЕПОРЪКИ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНО ЧЕТЕНЕ

Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник

- “Вероотстъпничество” (стр. 19–20)
- “Пророци” (стр. 141–143)

БЕЛЕЖКИ И ВПЕЧАТЛЕНИЯ

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО И ПОЯВАТА НА НОВИ ПИСАНИЯ

ВЪВЕДЕНИЕ

Живеем в диспенсацията на пълнотата на времента. Тази последна евангелска диспенсация започва с Първото видение. Президент Джозеф Ф. Смит учи: “Най-великото събитие, случило се на света след възкресението на Сина Божий от гроба и Неговото възнесение в небесата, е явяването на Отец и Сина на онова момче Джозеф Смит, за да подготви пътя за полагане на основите на Неговото царство, едно царство не на човек, което никога повече да не бъде разрушено” (*Gospel Doctrine*, 5-то из., 1939 г., стр. 495).

С Първото видение започва възстановяване на истината, властта, Писанията, свещените обреди и истинската църковна организация от страна на Бог чрез Пророка Джозеф Смит. Ние споделяме това послание със света, защото имаме задължението и свещената привилегия да го направим.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Бог призовава Джозеф Смит да бъде пророк на Възстановяването.
- Джозеф Смит превежда Книгата на Мормон и разкрива допълнителни Писания чрез дарбата и силата Божии.
- Книгата на Мормон помага на хората да дойдат в Христа.

Най-великото събитие, случило се на света след възкресението на Сина Божий ... е явяването на Отец и Сина на онова момче Джозеф Смит”.

- Книгата на Мормон е убедително доказателство за Възстановяването.
- Под Негово напътствие служителите на Исус Христос възстановяват свещеничеството и Църквата.

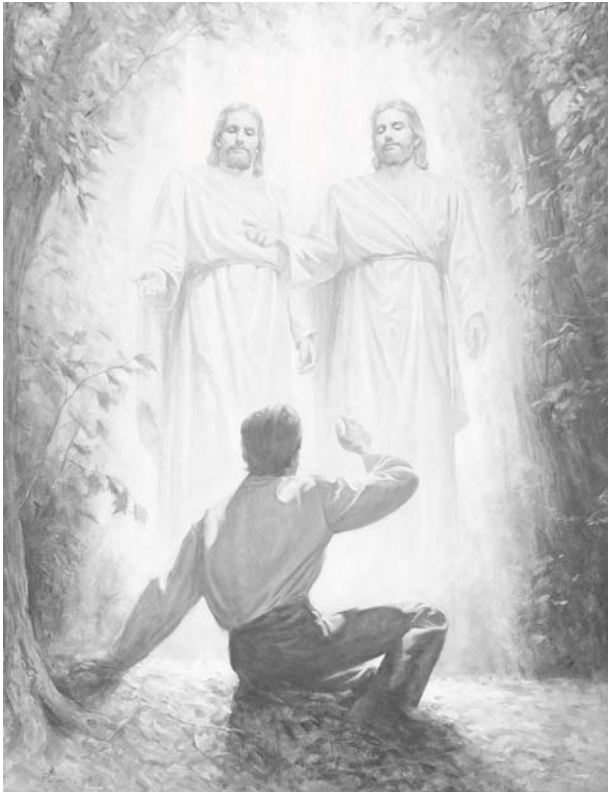
ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Бог призовава Джозеф Смит да бъде пророк на Възстановяването.

■ Едно от славните събития на последните дни е явяването на Бог Отец и Неговия Син Исус Христос на Пророка Джозеф Смит. Първото видение дава началото на делото на Джозеф Смит като пророк на последните дни и Господния помазаник в откриване на диспенсацията на пълнотата на времената.

Джозеф Смит не е първия призован от Бог пророк. Както е обсъдено в гл. 8 на този наръчник, Бог винаги е призовавал пророци. Чрез Своите пророци Той дава или възстановява истини, власт, обреди и Писания. Той организира Своята Църква на земята за ползата и спасението на Неговите деца. Ако чрез вероотстъпничество се изгубят истината и властта на Евангелието, рано или късно Бог призовава друг пророк в подходящото време и място, за да възстанови Своята власт и истина. Пророкът Джозеф Смит е

призован да даде начало на евангелската диспенсация, която ще даде доведе до Второто пришествие на Исус Христос и Милениума.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 1:17
- Учение и Завети 136:37
- Джозеф Смит – История 1:17

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Бойд К. Пакър, действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли, учи за възстановяването на важната свещеническа власт:

“Исус призовал и ръкоположил апостоли и им дал ключовете на царството. Тези ключове ги упълномощили да запечатват обредите за вечността...”

Апостолите загинали мъченически и с течение на времето настъпило вероотстъпничество. Ученията на Църквата били изопачени, а обредите променени. Ключовете на свещеническата власт били загубени. Това всеобщо вероотстъпничество изисквало възстановяване на властта –

на свещеническите ключове, на ученията и на обредите.

Джозеф Смит бил лично посетен от Бог Вечния Отец и от Неговия Син Исус Христос. Те му казали, че имат за него специално дело, което той трябва да извърши. Чрез него щели да бъдат възстановени ключовете и Църквата, такава каквато била установена от Исус Христос, когато Той бил на земята, щяла да бъде възстановена...

Джозеф Смит и Оливър Каудъри били ръкоположени в Аароновото свещеничество от Иоан Кръстител (вж. Джозеф Смит – История 1:68–69). Те били ръкоположени в Мелхиседекото свещеничество от древните апостоли Петър, Яков и Иоан (вж. У. и З. 27:12). Тези ръкополагания възстановили властта и ключовете на царството Божие, така че никога повече да не бъдат отнемани от земята.

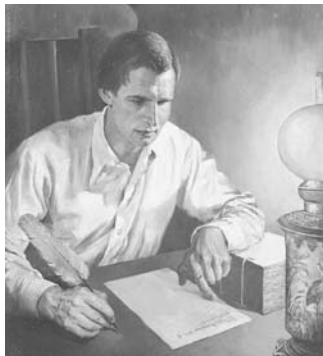
През април 1830 г. Пророкът Джозеф Смит организирал Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Истинската Църква на Исус Христос отново била сред човеците с властта “да проповядва Евангелието и да отслужва обредите му” (Символът на вярата 1:5) (“Restoration”, *First Worldwide Leadership Training Meeting*, ян. 2003 г., стр. 2).

■ Президент Алвин Р. Дайър, който бил съветник в Първото Президентство, обръща внимание на важния и уникален характер на тази последна евангелска диспенсация: “Джозеф Смит бил информиран, че е бил предопределен и съответно призован да бъде оръдието, чрез което Бог ще задейства установяването на Неговото царство тук на земята, така както е ставало в предишни прекъсвани диспенсации. Но тази диспенсация, последната от всички, се характеризира с още по-голяма истина, период на съхранение, когато всички истини, закони, завети и обещания, предвидени от Бог, Нашия Небесен Отец, в доземния живот и частично откривани в различни периоди на земната история за изкуплението и възвисяването на Неговите духовни деца, сега щели да бъдат напълно открити и предоставени на човечеството. Така казал Господ на Пророка Джозеф Смит” (в *Conference Report*, апр. 1963, стр. 50).

■ Пророкът Джозеф Смит заявява: “Древните пророци са заявили, че в последните дни Бог ще установи царство, което никога да не бъде разрушено, нито оставено на други хора... Вярвам, че съм едно от оръдията за установяване на

царството на Даниил чрез словото Господно и възнамерявам да положа една основа, която ще промени коренно целия свят” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, избр. Джозеф Фийлдинг Смит, 1976 г., стр. 365–366, абзаци променени).

Джозеф Смит превежда Книгата на Мормон и разкрива допълнителни Писания чрез дарбата и силата Божи.

■ Може и да не знаем всички подробности за начина, по който Пророкът Джозеф Смит превел Книгата на Мормон, но знаем, че процесът бил вдъхновен. Духовните дарове, съчетани с вярата и усилената работа на Джозеф

Смит, му дали способността да изпълни божествените цели на превода. Той също бил оръдие за разкриването на допълнителни Писания, включващи Учения и Завети, Скъпоценен бисер и Превода на Джозеф Смит на версията на крал Джеймз на Библията.

Стихове за изучаване и размишление

- Заглавна страница на Книгата на Мормон, абзац 1
- 1 Нефи 13:39–40
- 2 Нефи 3:11–12
- Учение и Завети 1:29
- Учение и Завети 17:6
- Учение и Завети 124:125

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Ръсел М. Нелсън от Кворума на дванадесетте апостоли говори за забележителното постижение на превода на Книгата на Мормон и разкриването на други откровения чрез силата Божи:

“Джозеф Смит превел Книгата на Мормон чрез дара и силата Божи!

“От преводача Джозеф... сме получили повече печатни страници Писания отколкото от който и да било друг смъртен”.

Сравнете това уникално постижение с други преводи на Писанията. Версията на крал Джеймз на Библията например била изготвена от 50 английски учени, които свършили своето дело за седем години, превеждайки със скорост една страница на ден. Днес за преводачи специалисти скорост от една страница на ден превод на Писания също е добро постижение.

Сравнено с това, Джозеф Смит превел Книгата на Мормон със скорост от 10 страници на ден, изпълнявайки задачата за около 85 дни! ...

Такава скорост е още по-забележителна, когато се вземат пред вид обстоятелствата, при които Джозеф Смит работел. През същия този период, докато непрекъснато е разсейван и подлаган на усиливащи се гонения, Джозеф Смит се премества на повече от 150 километра от Хармони, Пенсилвания, до Файет, Ню Йорк. Той подал документи за авторски права. Получил откровения, съставляващи 12 раздела на Учение и Завети. Небесни пратеници възстановили святото свещеничество. Въпреки това завършил превода за по-малко от три месеца” (*Helping Missionaries Understand the Role of the Book of Mormon in Conversion* (обръщение на семинар за нови президенти на мисия, 23 юни 2000 г.), стр. 4–5).

■ Старейшина Нийл А. Максвел, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, също говори за впечатляващата скорост на превеждане, постигната от Пророка Джозеф Смит:

“Процесът на превод бил наистина едно “чудно и странно дело” или както е написано на еврейски, едно “чудно чудо” (Исаия 29:14). В зависимост от последователността на превода учените изчисляват, че през 1829 г. Джозеф всекидневно превеждал еквивалента на осем до тринадесет съвременни печатни страници (вж. John W. Welch и Tim Rathbone, “The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information” (Provo: Foundation for Ancient Research and Mormon Studies, 1986 г.), стр. 38–39). Един способен професионален преводач

наскоро ми каза, че за него една страница е на ден е добра скорост.

От преводача Джозеф – необучен в теологията – сме получили повече печатни страници Писания отколкото от който и да било друг смъртен” (в Conference Report, апр. 1992 г., стр. 54–55; или *Ensign*, май 1992 г., стр. 38).

■ Президент Езра Тафт Бенсън говори за момента на появяване на Книгата на Мормон при Възстановяването като за доказателство за нейната важност:

“Силно свидетелство за важността на Книгата на Мормон е да се обърне внимание къде Господ поставя нейното появяване в графика на разгръщащото се Възстановяване. Единственото нещо, което я предхождало, било Първото видение. При това изумително видение Пророкът Джозеф Смит научил за истинската природа на Бог и че Той имал да му възложи едно дело. Последвало явяването на Книгата на Мормон.

Помислете какво означава това. Явяването на Книгата на Мормон предшестващо възстановяването на Евангелието. Била публикувана само няколко дни преди организирането на Църквата. На светиите им била дадена за четене Книгата на Мормон преди да получат откровенията, описващи такива велики учения като трите царства на слава, селестиалния брак или работата за мъртвите. Дошла преди свещеническите кворуми и организацията на Църквата. Това не ни ли говори нещо за начина, по който Господ гледа на това свято дело?” (в Conference Report, окт. 1986 г., стр. 3; или *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 4).

■ Президент Бенсън набляга, че Пророкът Джозеф Смит разкрил Писания в допълнение на Книгата на Мормон: “Това поколение”, казва Господ на Джозеф Смит, “ще има словото Ми чрез теб” (У. и З. 5:10). И това става чрез Книгата на Мормон, Учение и Завети и други съвременни откровения” (в Conference Report, апр. 1987 г., стр. 104; или *Ensign*, май 1987 г., стр. 83).

Книгата на Мормон помага на хората да дойдат в Христа.

език и люде. Както е било открито на Пророка

■ Старейшина Робърт К. Деленбах от Седемдесетте казва: “По целия свят хората търсят свидетелството за Исус Христос, така както се намира в Книгата на Мормон. Те идват от всяка страна, род

Джозеф Смит, “краищата на земята ще разпитват за името ти” (У. и З. 122:1). И защо ще разпитват те за името на Джозеф Смит? Защото Книгата на Мормон свидетелства за божествеността и Единението на Спасителя Исус Христос. Защото Джозеф е пророкът на Възстановяването” (в Conference Report, апр. 1995 г., стр. 11; или *Ensign*, май 1995 г., стр. 11).

Когато четем Книгата на Мормон с искрено сърце и истинско намерение, тя ще ни убеди “че Исус е Христос, Вечният Бог” (заглавна страница на Книгата на Мормон).

Стихове за изучаване и размишление

- 1 Нефи 6:4
- 1 Нефи 19:18
- 2 Нефи 25:23, 26

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Джеймс Е. Фауст, съветник в Първото Президентство, казва че “утвърдителното свидетелство за Книгата на Мормон убеждава, “Исус е Христос, Вечният Бог” и също така духовно потвърждава божественото призование на Джозеф Смит и че той е видял Отца и Сина” (“The Keystone of Our Religion”, *Ensign*, ян. 2004 г., стр. 4).

■ Старейшина Джозеф Б. Уъртли от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява защо Книгата на Мормон е важна в довеждането на хора в Христа:

“Тази вдъхновена книга е сърцето на мисионерската дейност. Да се обърнеш към нея е да се обърнеш към Христос, защото тази книга съдържа словата на Христос. Самата заглавна страница на Книгата на Мормон заявява нейната цел: “Убеждаването на юдеин и езичник, че Исус е Христос”.

Освен това да се обърнеш към тази вдъхновена книга е да се обърнеш към Евангелието на Исус Христос, защото тя съдържа пълнотата на Евангелието на Исус Христос. Господ казва на Джозеф Смит в Учение и Завети, “И отново, старейшините, свещениците и учителите на тази църква трябва да поучават на принципите на Моето

евангелие, които са в Библията и Книгата на Мормон, която е пълногата на евангелието” (У. и З. 42:12) (“The Book of Mormon: The Heart of Missionary Proselyting”, *Ensign*, септ. 2002 г., стр. 14).

■ Президент Езра Тафт Бенсън описва съсредоточеното върху Христос влияние на Книгата на Мормон:

“Искреният търсач на истината може да придобие свидетелство, че Исус е Христос, като с молитва обмисля вдъхновените слова на Книгата на Мормон.

Повече от половината стихове в Книгата на Мормон се отнасят до Господ. Спрямо общия брой стихове различните имена на Христос в Книгата на Мормон се споменават по-често дори от Новия завет.

В Книгата на Мормон са Му дадени над сто имена. Тези имена имат особена важност в описването на Неговата Божествена природа...

... Нека четем Книгата на Мормон, убеждавайки се, че Исус е Христос. Нека отново и отново препрочитаме Книгата на Мормон, така че по-пълно да можем да дойдем при Него, да Му бъдем верни, да съсредоточим живота си върху Него и да уповаваме на Него” (в *Conference Report*, окт. 1987 г., стр. 101, 104; или *Ensign*, ноем. 1987 г., стр. 83, 85).

Книгата на Мормон е убедително доказателство за Възстановяването.

■ Истинността на Книгата на Мормон е доказателство за други истини на Възстановяването. Книгата на Мормон е свидетелство не само за Исус Христос, но и за Неговия служител Джо-

зеф Смит, който я превел и положил основата на царството Божие в последните дни.

Стихове за изучаване и размишление

- 1 Нефи 13:40
- Учение и Завети 20:8–12

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли обяснява важността на Книгата на Мормон по отношение на Църквата и Библията:

“Ако Книгата на Мормон е истинна, то Църквата е истинна, защото властта, чрез която този свещен летопис дошъл на бял свят, днес присъства и се извява сред нас. Това е едно възстановяване на Църквата, организирана от Спасителя в земите на Палестина. Това е едно възстановяване на Църквата, организирана от Спасителя, когато Той посетил този континент, според изложеното в този свещен летопис.

Ако Книгата на Мормон е истина, то Библията е истина. Библията е завета на Стария свят. Книгата на Мормон е завета на Новия. Единият летопис е жезълът на Юда, а другият – жезълът на Иосиф, и те са станали едно в ръката Господна в изпълнение на пророчеството на Езекиил. Заедно те потвърждават царствеността на Изкупителя на света и реалността на Неговото царство” (в *Conference Report*, окт. 1959 г., стр. 119).

■ Президент Езра Тафт Бенсън свидетелства, че Книгата на Мормон е ключовият камък на едно свидетелство за истинността на Възстановяването: “Книгата на Мормон е ключов камък на едно свидетелство. Точно както арката ще се разпадне, ако ключовият камък бъде отстранен, така и всичко в Църквата ще устои или ще падне с истинността за Книгата на Мормон. Враговете на Църквата знаят това много добре. Ето защо те полагат толкова усилия в опитите си да опровергават Книгата на Мормон, защото ако тя бъде дискредитирана, същото става с Пророка Джозеф Смит. А така също и с твърденията ни за ключовете на свещеничество, откровението и възстановената Църква. Но по същият начин, ако Книгата на Мормон е истина – а милиони досега са свидетелствали, че са получили свидетелство от Духа, че тя е истина – тогава човек трябва да приеме твърденията за Възстановяването и всичко свързано с него” (*A Witness and a Warning*, 1988 г., стр. 19).

■ Президент Бенсън също предлага вдъхновен съвет как можем да използваме Книгата на Мормон, за да отвърнем на възраженията, които проучвателите могат да имат относно възстановените истини на Евангелието:

“Ние трябва да използваме Книгата на Мормон в отговор на възраженията спрямо Църквата...

...Всички възражения, били те аборт, многобрачие, почитането на седмия ден, т.н., в основата си са свързани с това дали Джозеф Смит и неговите приемници са били и са пророци на Бог, получаващи Божествено откровение. Ето ви един модел, който да прилагате в отговор на възражения, ползващ Книгата на Мормон.

Първо, разберете възражението.

Второ, дайте отговор на него от откровенията.

Трето, покажете как истинността на отговора всъщност зависи от това дали имаме съвременно откровение чрез съвременни пророци.

Четвърто, обяснете, че това дали имаме съвременни пророци и откровение е неразривно свързано с това дали Книгата на Мормон е истинна.

Затова единственият проблем, който възражаващите трябва да разреши сам, е дали Книгата на Мормон е истинна. Защото ако Книгата на Мормон е истинна, тогава Исус е Христос, Джозеф Смит е бил Негов пророк, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е истинна и е водена днес от пророк, получаващ откровения.

Основната ни задача е да провъзгласяваме Евангелието и да го правим ефективно. Не сме длъжни да даваме отговор на всяко възражение. Идва момент, в който всеки човек стига до стената на вярата и трябва да намери начин да я преодолее” (*A Witness and a Warning*, стр. 4–5).

■ Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли дава съвет, който можем лично да последваме, след което да го споделим с проучвателите: “Опитайте се да прочетете Книгата на Мормон, защото искате, а не защото трябва. Открийте сам за себе си че тя е вярна. Докато четете всяка страница, се питайте, “Би ли могъл някой човек да напише тази книга или тя се е появила така, както свидетелства Джозеф Смит?” Прилагайте на практика ученията, които сте научили. Те ще ви укрепят срещу злините на Сатана. Следвайте съвета на Мороний. Искрено и с истинско намерение запитайте Бог Отец в името на Исус Христос дали ученията в Книгата на Мормон са верни (вж. Мороний 10:3–5). Молете се с желание да получите лично потвърждение без ни най-малко да се съмнявате... Зная, че можете да получите духовно потвърждение, че

“Опитайте се да прочетете Книгата на Мормон, защото искате, а не защото трябва”.

тя е вярна. Тогава ще узнаете, че Исус Христос е жив, че Джозеф Смит е бил пророк и че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е Господната Църква (вж. въведението към Книгата на Мормон, особено последния абзац).

Ще потвърдите, че Спасителят ръководи Своята Църква чрез жив пророк. Тези истини ще станат основата на вашия продуктивен живот” (в Conference Report, окт. 2003 г., стр. 45; или *Лиакхона*, ноем. 2003 г., стр. 42).

Под Негово напътствие служителите на Исус Христос възстановяват свещеничеството и Църквата.

■ Възстановяването разпръснало мрака на веротстъпничеството. Свещеническата власт била възстановена. Чрез Пророка Джозеф Смит Господ отново организирал Своята Църква на земята, така че спасителните принципи и обреди на Евангелието да могат да бъдат правилно отслужвани, за да могат да доведат хора в Христа.

Стихове за изучаване и размишление

- Деянията 3:20–21
- Учение и Завети 1:30
- Учение и Завети 13:1
- Учение и Завети 27:12–13
- Джозеф Смит – История 1:72
- Символът на вярата 1:5–6

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли говори с уважение за Мелхиседековото свещеничество, което Петър, Яков и Иоан притежавали и възстановили: “Няма цар, президент, държавен глава или човек на бизнеса или светската власт, който да има такава власт... И въпреки това тя била дадена на тези скромни мъже, които ходели с Исус и Неговите апостоли.

Три от тези избрани апостоли – Петър, Яков и Иоан – се явили на Джозеф и Оливър някъде “в пустошта” покрай река Саскуахана. Те поставили своите ръце върху главите им и им дали тази свята власт.

Не разполагаме с точна дата, но доказателствата ни карат да вярваме, че това се случило в края на май или през месец юни същата тази 1829 г.” (Обръщение на 175-та годишнина от възстановяването на свещеничеството, 16 май 2004 г.)

■ Старейшина Дейвид Б. Хейт, член на Кворума на дванадесетте апостоли, свидетелства: “Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни обявява на света, че тя е възстановената Христова църква. Възстановяването било необходимо, защото пророците и апостолите, които били основата на първоначалната Господна Църква, били предадени на смърт или взети по друг начин. Църквата днес е изградена върху основата на пророци и апостоли, а сам Исус Христос е неин крайгълен камък. Следователно тя не е плод на реформация, ревизия, реорганизация или отцепване от друга църква (секта). Това е Църквата на Исус Христос, възстановена в тези последни дни” (в Conference Report, апр. 1986 г., стр. 7; или *Ensign*, май 1986 г., стр. 7).

■ Президент Гордън Б. Хинкли също дава свидетелство, че Църквата на Исус Христос е била възстановена:

Това е възстановената Църква на Исус Христос... Ние свидетелстваме, че небесата са се отворили, че завесите са се разтворили, че Бог е говорил и че самият Исус Христос се е явил, следван от предаването на божествена власт.

Исус Христос е крайгълният камък на това дело, което е изградено върху “основата на апостолите и пророците” (Ефесяните 2:20) (в Conference Report, окт. 2002 г., стр. 87; или *Лиакхона*, ноем. 2002 г., стр. 81).

ТЕМИ ЗА РАЗМИСЪЛ

- По кои начини Църквата на Исус Христос се различава от други Църкви?
- Кои са начините, по които Книгата на Мормон ви е доближила до Спасителя?
- Как ще използвате Книгата на Мормон, за да помогнете на други хора да получат свидетелство за Пророка Джозеф Смит и за Възстановяването?
- Как се чувствате, като знаете, че Господ е споделил свещеническата власт, която дал на Петър, Яков и Иоан с младите старейшини?

ЗАДАЧИ

- Преподайте един или повече от изложените в тази глава принципи по време на семейна вечер или при други подходящи обстоятелства. Използвайте прости стихове от Писанията и дайте свидетелство за тези принципи. (Би било полезно да съставите план на урока, преди да го преподадете.)
- Научете наизуст следните стихове: Деянията 2:37–38; 7:55–56; Ефесяните 2:19–20; 4:11–14.
- Научете наизуст двата абзаца от заглавната страница на Книгата на Мормон.
- Изберете и научете наизуст ключови стихове в Джозеф Смит – История.

ПРЕПОРЪКИ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНО ЧЕТЕНЕ

Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник

- “Възстановяване на Евангелието” (стр. 27–31)
- “Джозеф Смит” (стр. 40–41)
- “Свещеничество” (стр. 154–160).
- “Аароново свещеничество” (стр. 3–4)
- “Мелхиседеково свещеничество” (стр. 73–74)

БЕЛЕЖКИ И ВПЕЧАТЛЕНИЯ

© 1988 Грег К. Олсън. Предоставено от Mill Pond Press и Dr. Gerry Hooper. Не копирайте

ВЯРА И ОБРЪЩАНЕ ВЪВ ВЯРАТА

ВЪВЕДЕНИЕ

Вярата ли е първия принцип на Евангелието? Не! Четвърта точка от Символа на вярата учи, че първият принцип на Евангелието е *вяра в Исус Христос*. Вярата в Христос включва дълбоката увереност, че Той е Синът Божий и Спасителят и Изкупителят на света. Ние осъзнаваме, че можем да се завърнем да живеем с Нашия Небесен Отец единствено като разчитаме на благодатта и милостта на Неговия Син, подчинявайки се на Неговите заповеди. Когато имаме вяра в Христос, ние приемаме Неговото Единение и ученията Му, стигайки така до кръщение “от вода и от Дух” (Иоана 3:5).

Вярата в Исус Христос мотивира мисионерите да работят усилено, да се подчиняват на правилата в мисията и усърдно да се стремят да намират искрени проучватели. Вярата им дава увереността, че те вършат Господното дело и че Го представяват като проповядват посланието на спасението. Когато мисионерите увеличават своята лична вяра, те увеличават и силата си да преподават и да помагат на проучвателите да бъдат обрънати в Спасителя Исус Христос и Неговото възстановено Евангелие.

Забележка: Тази глава се съсредоточава върху важноста на вярата в Исус Христос, начините, по които можете да увеличите вярата си, нейната роля в процеса на обръщане и начина, по който вярата е свързана с покаянието, кръщението и приемането на дара на Светия Дух. Вие си спомняте, че покаянието е обсъдено по-подробно в глава 2 на този наръчник.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Вярата в Господ Исус Христос е жизненоважна за духовното израстване.
- Вярата може да бъде увеличавана.
- Вярата води до обръщане във вярата.
- Обръщането във вярата включва покаяние, кръщение и приемането на дара на Светия Дух.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Вярата в Господ Исус Христос е жизненоважна за духовното израстване.

© 1986 Денг Парсън. Не копирайте

■ Вярата, водеща до спасение, трябва да бъде съсредоточена в Господ Исус Христос. “Да имаме вяра в Исус Христос означава да се уповаваме напълно на Него – да вярваме в безкрайната Му мощ, разум и любов. Това включва вяра и в напътствията Му. Това значи, че дори да

вярвате, че дори и да не разбирате всички неща, Той разбира... Той е винаги готов да ви помогне, ако помните молбата Му: “Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се

бойте” (У. и З. 6:36) (*Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник, 2004 г., стр. 31*).

Стихове за изучаване и размишление

- 1 Нефи 7:12
- 2 Нефи 9:23
- 2 Нефи 31:19
- Алма 37:33
- Мороний 7:26
- Символът на вярата 1:4

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Езра Тафт Бенсън обяснява защо трябва да основаваме вярата си на Господ Исус Христос:

“Основният принцип на нашата религия е вяра в Господ Исус Христос. Защо да е целесъобразно да концентрираме своята увереност, надежда и упование в една единствена личност? Защо вярата в Него е толкова необходима за мир на ума в този живот и надежда в идния свят? ...

... Само и единствено Исус Христос има способността да предостави надеждата, увереността и силата, необходими да победим света и да се издигнем над своите човешки слабости...

Вярата в Него е повече от простото признаване, че Той е жив. Тя е повече от това да кажеш, че вярваш.

Вярата в Исус Христос се състои в пълното упование в Него. Като Бог Той притежава безкрайна сила, разум и любов. Няма човешки проблем, който Той да не може да разреши. Понеже слязъл по-ниско от всички неща (вж. У. и З. 122:8), Той знае как да ни издигне над всекидневните трудности” (в Conference Report, окт. 1983 г., стр. 5, 7; или Ensign, ноем. 1983 г., стр. 6, 8).

■ Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява, че вярата, съсредоточена върху Исус Христос ни помага да развием упование в Бог:

“Вярата в Господ Исус Христос е убеждение и упование, че Бог ни познава и обича и че ще чуе молитвите ни и ще откликне на тях с онова, което е най-добро за нас.

Всъщност Бог ще направи повече от онова, което е най-добро за нас. Той ще направи най-доброто за нас и за всички деца на Небесния Отец. Убедеността, че Господ знае повече от нас и че ще даде отговор на молитвите ни по начина, който е най-добър за нас и всички Негови деца е жизненоважна съставка на вярата в Господ Исус Христос...

Вярата трябва да включва доверие... Когато имаме вяра в Господ Исус Христос, ние трябва да Му имаме доверие. Трябва да Му имаме толкова доверие, че да приемем Неговата воля, знаейки, че Той знае какво е най-добро за нас...

... Упражняването на вяра в Господ Исус Христос е винаги подвластно на реда в небесата, на добрината, волята, мъдростта и подходящото време на Господ. Затова не можем да имаме истинска

вяра в Господ, без също така да имаме пълно доверие в Неговата воля и в момента, който Той е определил. Когато имаме този вид вяра и доверие в Господ, ние разполагаме със истинската сигурност в живота...

Вярата в Исус Христос ви подготвя за онова, което ще ви донесе животът. Този вид вяра ви подготвя да се справяте с възможностите на живота – да се възползвате от онези, които получавате, и да устоите на разочарованието от онези, които сте изгубили” (“Faith in the Lord Jesus Christ”, Ensign, май 1994 г., стр. 99–100).

■ Старейшина Джозеф Б. Уъртлин от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява как можем да знаем кога вярата ни е в хармония с волята Божия:

“Как познаваме кога нашата вяра е в съгласие с волята на Небесния ни Отец и Той одобрява това, което търсим? Ние трябва да знаем словото Божие. Една от причините да се потопяваме в Светите писания е да знаем за отношенията на Небесния Отец с хората от началото. Ако желанията на нашето сърце са в противоречие с Писанията, ние не трябва да ги следваме по-нататък.

След това трябва да се вслушаме в съвета на проците от последните дни, когато дават вдъхновени указания.

“Вярата в Исус Христос се състои в пълното упование на Него”.

“Вярата в Исус Христос ви подготвя за онова, което ще ви донесе животът”.

В допълнение, ние трябва да размишляваме, да се молим и да търсим напътствието на Духа. Ако го правим, Господ ни е обещал, “Аз ще ти кажа в ума ти и в сърцето чрез Светия Дух, Който ще дойде върху ти и Който ще обитава в сърцето ти” (У. и З. 8:2).

Само когато нашата вяра съответства на волята на нашия Небесен Отец, ние ще имаме правото да получим благословиите, които търсим” (в Conference Report, окт. 2002 г., стр. 90; или *Лиахона*, ноем. 2002 г., стр. 84).

Вярата може да бъде увеличавана.

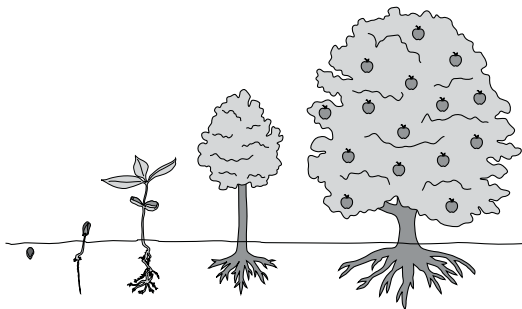
■ Как придобиваме повече вяра? Вярата е дар от Бог и ние трябва да я пожелаем и потърсим. Bible Dictionary учи, “въпреки, че вярата е дар, тя трябва да бъде отглеждана и търсена, докато от малко семе израсне в голямо дърво” (“Faith”, стр. 670). Старейшина Нийл А. Максвел, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, обяснява, “Вярата има нужда от обмислено подхранване, защото тя не е статична – или се увеличава, или намалява” (*Lord, Increase Our Faith*, 1994 г., стр. 1).

Апостолите на Спасителя разбирали, че имат нужда от повече вяра. Те Го умолявали, “(Господи), придай ни вяра” (Лука 17:5). Разбирането за това как да увеличаваме вярата си е жизненоважно в мисионерската работа.

Стихове за изучаване и размишление

- Римляните 10:17
- Яков 4:6
- Еламан 3:35

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

“За да увеличим своята вяра, ние трябва да се доверим на Господ с цялата си душа”.

■ Старейшина Джозеф Б. Уъртлин обяснява какво можем да направим, за да увеличим вярата си:

“Ако изучаваме Писанията, размишляваме и се молим, нашата вяра в невидимите, но истинни неща Божии ще расте. Дори ако започнем само с “частица вяра, ... дори ако няма(ме) нищо повече от желание да повярва(ме)” (Алма 32:27; вж. и ст. 28–43), с подхранващо внимание

едно малко зрънце вяра може да порасне в жизнено, силно и плодоносно дърво на свидетелството” (в Conference Report, окт. 1998 г., стр. 32; или *Ensign*, ноем. 1998 г., стр. 26).

■ Когато бил член на Седемдесетте, старейшина Джон К. Кармак предлага начини да увеличим своята вяра:

“За да увеличим своята вяра, ние трябва да се доверим на Господ с цялата си душа. Не можем да кажем, “Направихме достатъчно и си заслужаваме почивката”. Нито пък растежа идва чрез дефиниции, логика и философии. По-скоро ние трябва:

- Да вършим правилното и да служим на Господ, защото Го познаваме, имаме Му доверие и Го обичаме с цялата си душа.
- Да не мислим, че заслужаваме награда или благодарност за онова, което вършим, въпреки, че награда със сигурност ще има.
- Смирено да искаме, търсим и хлопаем.
- Никога да не изискваме нещо от Господ, защото винаги сме Му задължени.
- Да оставяме на Него окончателното решение, като кажем, “Нека бъде не моята воля, а Твоята”.
- Да бъдем подготвени да жертваме, дори до смърт, до края на земния си живот.

Като членове на Господната Църква ние можем да увеличаваме своята вяра, ако имаме желание за това, като преминем границите на минималните изисквания на Евангелието и развиваме пълно упование в Господ” (“Lord, Increase Our Faith”, *Ensign*, март 2002 г., стр. 57).

■ Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли споделя начини да увеличаваме вярата си, за да получаваме укрепваща сила в живота си:

“Вярата обаче не е илюзия или магия, а е сила, основана на вечни принципи. Вие опитвали ли сте се да упражнявате вяра и да не почувствате никаква полза от това? Ако е така, то вие вероятно не сте разбирали и следвали принципите, върху които вярата се основава...”

Вие ще събирате плодовете на вярата, когато следвате принципите, които Бог е установил за нейното използване. Някои от тези принципи са:

- Уповавайте се на Бог и в Неговата готовност да осигури помощ, когато има нужда от нея, независимо колко предизвикателни са обстоятелствата.
- Подчинявайте се на Неговите заповеди и живейте така, че да Му покажете, че Той може да ви се довери.
- Бъдете чувствителни към тихите подтици на Духа.
- Действайте смело според тези подтици.
- Бъдете търпеливи и проявявайте разбиране, когато Бог ви оставя да се борите, за да израствате и когато отговорите идват малко по малко за един по-дълъг период...

Можете да се научите да използвате вярата по-ефективно, като прилагате следния принцип, даден от Мороний: “Вярата е нещо, за което се надяваме, но не виждаме; ето защо, не оспорвайте затова, че не виждате, защото няма да получите никакво свидетелство, докато *вярата ви не бъде изпитана*” (Етер 12:6, курсив добавен). Така всеки път когато *изпитвате вярата си* – което значи да действате с достойнство, когато получите подтик – вие ще получите потвърждаващо доказателство от Духа. Тези чувства ще усилят вярата ви. Когато повтаряте този модел, вашата вяра ще става по-силна...

Дори когато упражнявате най-силната си вяра, Бог няма винаги да ви възнаграждава веднага според вашите желания. По-скоро Бог ще отговори с това, което е най-добро за вас в Неговия вечен план. Той ви обича с дълбочина и пълнота, която не можете да разберете в своето смъртно състояние. Наистина, ако знаехте целия Негов план, никога не бихте молили за онова, което е противно на него, дори ако чувствата ви изкушават да направите това. Искрената вяра дава разбиране и

сила да приемем волята на нашия Небесен Отец, когато тя се различава от нашата собствена. Можем да приемем Неговата воля с мир и сигурност, уверени, че Неговата безкрайна мъдрост надминава собствената ни способност напълно да разберем Неговия план, който се разкрива малко по малко” (в Conference Report, апр. 2003 г., стр. 78–79; или *Лиахона*, май 2003 г., стр. 76–77).

■ Президент Джеймс Е. Фауст, съветник в Първото Президентство, предлага начини вярата да се подхранва: “За да поддържаме вярата, всеки един от нас трябва да бъде смирен и състрадателен, добър и щедър към бедните и нуждаещите се. Вярата допълнително се подсилва от всекидневните дози духовност, които получаваме, когато коленичим в молитва. Тя започва от нас като отделни хора и се разпростира върху нашите семейства, които се нуждаят да бъдат сплотени в праведност. Честност, почтеност, добродетел и морал са необходимите съставни части на нашата вяра и съграждат светилище за душите ни” (в Conference Report, апр. 2000 г., стр. 22; или *Лиахона*, май 2000 г., стр. 18).

Вярата води до обръщане във вярата.

■ Мисионерите трябва да разбират не само как да увеличават своята собствена вяра, но те трябва да се научат да помагат при усиляването на вярата на онези, на които преподават. Когато се проповядва възстановеното Евангелие, едно семе на надежда се посява в сърцето на проучвателя и вярата започва да се развива. Тази вяра може да доведе до едно разпознаваемо чувство, което потвърждава истинността на посланието. Когато това чувство дойде, вярата се усилява, което води до желание за приемане на посланието и живот според евангелските стандарти. Придобиването на свидетелство и обръщането във вярата идват от една укрепена вяра.

“Обръщането е една духовна и морална промяна”.

Стихове за изучаване и размишление

- 2 Нефи 31:19–20
- Алма 32:7–8, 28–29, 41

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява, че вярата е съставка от плодородната почва, от която покълва обръщането във вярата:

“Първото семе на обръщането във вярата започва с осъзнаване реалността на Евангелието на Исус Христос и желание да се разбере истината за Неговата възстановена Църква. “Нека това желание да действа във вас” (Алма 32:27). Желанието да се разбере истината е като семе, което покълва в плодородната почва на вярата, търпението, усърдието и дълготърпението (вж. Алма 32:27–41)...

© 1987 Робърт Т. Барнет. Не копирайте

... В процеса на обръщане във вярата ние изживяваме покаяние, което води до смирение и съкрушено сърце и разкаян дух, подготвяйки ни за кръщение, опрощение на греховете и получаване на Светия Дух. После с течение на времето чрез нашата вяроност ние преодоляваме изпитанията и несгодите и устояваме до край” (в Conference Report, апр. 1997 г., стр. 111; или Ensign, май 1997 г., стр. 80).

■ Президент Марион Г. Ромни, който бил съветник в Първото Президентство, набляга, че вярата има важна роля при обръщането във вярата: “Обърнат означава човек да се отвърне от едно вярване или линия на поведение към друго. Обръщането е една духовна и морална промяна. *Обърнат* включва не само приемане на Исус и Неговите учения с ума, но и мотивираща вяра в Него и Неговото Евангелие, една вяра, която предизвиква трансформация, действителна промяна в разбирането за живота и в предаността към Господ в интересите, мислите и държанието на един човек. При един изцяло обърнат във вярата човек желанието да се вършат неща, противоположни на Евангелието на Исус Христос, всъщност е изчезнало. То се замества с обич към Бог, с непоклатима и определяща действията решителност да се следват Неговите заповеди” (в Conference Report, Областна конференция в Гватемала, 1977 г., стр. 8).

“Евангелието на Исус Христос ни предизвиква да се променим”.

■ Президент Гордън Б. Хинкли отбелязва, че обръщането във вярата започва с малки стъпки на вяра: “В процеса на обръщането си във вярата, проучвателят на Църквата чува някои неща. Възможно е и да прочете някои неща. Той не схваща и не може да схване чудото в неговата пълнота. Но ако в своето търсене той е искрен, ако е готов да коленичи и да се моли за тези неща, Духът докосва сърцето му, вероятно съвсем леко. Това го води в правилната посока. Той вижда частица от онова, което никога по-рано не е виждал. И независимо дали го разбира или не, той с вяра предприема няколко предпазливи стъпки. Тогава пред него изниква друг, по-ярък хоризонт” (в Conference Report, апр. 2002 г., стр. 84; или Лиахона, май 2002 г., стр. 72).

■ Президент Хинкли говори също за подхранващата вяра на членовете, която може да укрепи напъпващата вяра на проучвателите:

“Вярата на един проучвател е като парче сурово дърво, хвърлено в пламтящ огън. След като бъде стоплено от пламъците, то изсъхва и започва да гори. Но ако бъде извадено, не може само да продължи да гори. Трептящият му пламък угасва. Но ако бъде оставено в огъня, то постепенно започва да гори ярко. Скоро то е част от пламтящия огън и ще запалва други по-сурови парчета дърво.

И така напредва, мои братя и сестри, това велико дело на вярата, като издига хората по тази широка земя до едно по-голямо разбиране на пътищата Господни и до по-голямо щастие, докато следват Неговия пример” (в Conference Report, апр. 2002 г., стр. 86; или Лиахона, май 2002 г., стр. 74).

Обръщането във вярата включва покаяние, кръщение и приемането на дара на Светия Дух.

■ В процеса на обръщане вярата и покаянието подготвят проучвателите за обредите на кръщението и потвърждаването. Кръщението и приемането на Светия Дух чрез полагане на ръце са необходими, за да може човек да стане член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Стихове за изучаване и размишление

- Матей 3:16
- Иоана 3:5
- 2 Нефи 31:13, 17
- Символът на вярата 1:3–4

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Далин Х. Оукс учи, че обръщането във вярата изисква пълна готовност за отказване от всички практики, противоречащи на ученията на възстановеното Евангелие: “Евангелието на Исус Христос ни предизвиква да се променим. “Покайте се” е най-честото му послание, а покаяние значи отказ от всички наши навици – лични, семейни, етнически и национални – противоречащи на Божиите заповеди. Целта на Евангелието е да преобрази обикновените хора в небесни граждани и това изисква промени” (в Conference Report, окт. 2003 г., стр. 39; или *Лиакхона*, ноем. 2003 г., стр. 37).

■ Пророкът Джозеф Смит учи на следния принцип относно обряда на кръщение:

“Можете също да кръстите и чувал с пясък вместо човек, ако това не е сторено пред вид опрощение на греховете и получаване на Светия Дух. Кръщението с вода е само половин кръщение и не струва нищо без другата половина – която е кръщението със Светия Дух...

... Кръщението с вода без съпътстващо го кръщение с огън и Светия Дух не е от никаква полза; те са задължително и неразделно свързани” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, избр. Джозеф Фийлдинг Смит, 1976 г., стр. 314, 360).

■ Президент Бойд К. Пакър, действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли, учи, че мисионерите следва да разбират, че кръщението е повече от просто един воден обред:

“Когато преподавате на проучватели и ги подготвяте за кръщение с вода, вие също трябва да мислите за дара на Светия Дух – кръщението с огън. Мислете за това като за едно изречение. Първо идва кръщението с вода и след него кръщението с огън.

Някой може да ви попита, “Как вървят нещата?” или “Имате ли проучватели?”

Вие веднага отговаряте, “Да, има едно семейство, което подготвяме за кръщение и потвърждаване, за получаване на Светия Дух”. Повтарям, *кръщение и получаване на Светия Дух* – свържете тези две неща заедно” (*The Gift of the Holy Ghost: What Every Missionary Should Know—and Every Member As Well*, обръщение на семинар за нови президенти на мисия, 24 юни 2003 г., стр. 2).

© 2001 Дерек Израилсън. Не копирайте

■ Старейшина Хенри Б. Айринг от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява положението на хората, които не са получили Светия Дух: “Светият Дух може да бъде техен постоянен спътник само след като са били верни и след като са получили обредите на кръщение и

полагане на ръце от овластените за това свещеници. Но дори преди кръщението Светият Дух може да даде в сърцето на дете или възрастен свидетелство за святата истина. Те трябва да действат съобразно това свидетелство, за да го задържат, но то ще ги води към доброто и може да ги подтикне да приемат и да спазват завети, което с течение на времето ще им осигури спътничеството на Светия Дух” (в Conference Report, апр. 1996 г., стр. 84; или *Ensign*, май 1996 г., стр. 62).

■ Президент Джеймс Е. Фауст обяснява, че свидетелството за истината може да дойде у даден човек преди кръщението, но без дара на Светия Дух проявленията на Духа са ограничени:

“Мнозина извън Църквата са получавали откровение чрез силата на Светия Дух, убеждаваща ги в истинността на Евангелието. Чрез тази сила преди кръщението искрените проучватели придобиват свидетелство за Книгата на Мормон и принципите на Евангелието. Проявленията на Светия Дух обаче са ограничени без да се получи дара на Светия Дух.

Онези, на които е даден дара на Светия Дух, след кръщение и потвърждаване могат да получават повече светлина и свидетелство. Това е, защото дарът на Светия Дух е “постоянно свидетелство и по-висше надаряване от обикновеното

ФИЗИЧЕСКА И ЕМОЦИОНАЛНА ПОДГОТОВКА

ВЪВЕДЕНИЕ

Бъдещите мисионери трябва да се подготвят за тежките изисквания на мисионерската работа. Президент Гордън Б. Хинкли набляга на важността на доброто умствено и физическо здраве по време на пълновременна мисия:

“Тази работа поставя големи изисквания. Тя изисква сила и жизнестойност. Тя изисква остър ум и умение...

... Мисионерската работа не е стандартна церемония, с която в Църквата отбелязваме нечие съзряване. Тя е призвание, отправено от президента на Църквата към онези, които са достойни и способни да го изпълняват...

Доброто физическо и умствено здраве е от жизнено значение...

Има родители, които си казват, “Стига да успеем да изпратим Джони на мисия, и Господ ще го благослови със здраве”.

Нещата като че ли не стават по този начин. По-скоро всяко заболяване или физическа или умствена слабост, които мисионерът може да има, само се влошават от стреса на работата, когато той дойде на мисионерското поле.

Ние просто трябва да погледнем фактите в лицето. Изразходваме милиони долари за медицински грижи и безбройни часове в помощ на онези, които имат проблеми, поради които им е невъзможно да работят...

“Доброто физическо и умствено здраве е от жизнено значение”.

... Има други области, в които хората със сериозни ограничения биха могли да работят и да имат удовлетворяващи ги преживявания. И Господ ще ги благослови за онова, което са способни да направят...

Позволете ми да подчертая, че ние имаме нужда от мисионери, но те трябва да бъдат способни да вършат работата...

Трябва да имат ясно изразена готовност и желание да служат на Господ като Негови посланици по света. Също така трябва да имат здраве и сила, както физически, така и умствени, тъй като работата е сурова, часовете на труд са дълги и стресът може да е силен” (“Missionary Service”, *First Worldwide Leadership Training Meeting*, ян. 2003 г., стр. 17–18).

Разбирането на изисквания характер на мисионерската служба и подходящата физическа и емоционална подготовка ще увеличи способността на бъдещия мисионер да се приспособи към нов начин на живот и да има успех в Господното дело.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Бъдещите мисионери следва да се подготвят за физическите и емоционалните изисквания на пълновременната мисия.
- Има почетни алтернативи на пълновременната мисионерска служба за онези, които са били извинени от свещеническите ръководители

поради физическите или емоционални условия, в които се намират.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Бъдещите мисионери следва да се подготвят за физическите и емоционални изисквания на пълновременната мисия.

■ Мисионерската работа е сурова и поставя големи изисквания. От бъдещите мисионери се очаква да отговорят на изискванията за служба на мисионерското поле. Това включва не само тяхното ниво на достойнство, но и физическа, умствена и емоционална подготовка. Ако мисионер изпитва трудности с физическото или умственото си здраве, това ще му/й пречи в изграждането на царството Божие. Умственото и емоционално здраве също е изключително важно в това доколко мисионерът ще има успех да служи на Господ “с цялото си сърце, мощ, разум и сила” (У. и З. 4:2). Развиването на добри навици при хранене, физически упражнения, сън и лична хигиена преди призоваване на мисия ще увеличи вероятността за успешно адаптиране към средата на мисионерската служба.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 4:2
- Учение и Завети 88:124

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли съветва свещеническите ръководители относно тяхната отговорност да преценяват физическата и емоционална готовност на мисионерите:

“И така, братя, молим ви по-внимателно да подбирате хората, които препоръчвате. Нека вашите млади хора знаят какво ще се очаква от тях, ако отидат да служат на мисия. Нека техните родители знаят какво ще се очаква от техните синове и дъщери...”

Разбирам, че становището, което сме взели, ще се стори неразумно и жестоко за много родители, които ще умоляват техните синове и дъщери да имат възможността да служат като мисионери. Но, братя, ние чувстваме, че трябва отново да се съсредоточим върху истинската цел на мисионерската работа и върху необходимостта от определени качества, за да може да се изпълнява тази цел. Надявам се, че всички засегнати ще разберат, че е по-добре да не се отива, отколкото да се отиде и да се наложи след кратко време връщане, носещо разочарование и усещане за провал. Братя, нека Господ ви благослови с вдъхновение, напътствие и насока, с любов към онези, за които носите отговорност, и със смелост да защитавате онова, което знаете, че е правилно и разумно...

Позволете ми да подчертая, че ние имаме нужда от мисионери, но те трябва да бъдат способни да вършат работата...

Трябва да имат ясно изразена готовност и желание да служат на Господ като Негови посланици в света. Също така трябва да имат здраве и сила, както физически, така и умствени, тъй като работата е сурова, часовете на труд са дълги и стресът може да е силен.

Ние не изискваме съвършенство. Делото на Господ се извършва от обикновени хора, които работят по необикновен начин” (*First Worldwide Leadership Training Meeting*, ян. 2003 г., стр. 18).

■ Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли набляга на важността от всекидневна грижа за нашите тела: “Много хора... изпитват трудности да намерят време за достатъчно почивка, упражнения и отдых. Ние трябва да отделяме време за тези дейности в нашата всекидневна програма, ако искаме да се радваме на здравословен и балансиран живот. Добрият външен вид повишава нашето чувство за лично достойнство и самоуважение” (в *Conference Report*, апр. 1987 г., стр. 17; или *Ensign*, май 1987 г., стр. 15).

■ Старейшина Ръсел М. Нелсън от Кворума на дванадесетте апостоли, бивш сърдечен хирург,

говори за начина, по който физическите упражнения помагат на умственото здраве: “Подходящата физическа дейност помага при преодоляване на депресията” (в Conference Report, окт. 1988 г., стр. 8; или *Ensign*, ноем. 1988 г., стр. 8).

■ Мисионерите не трябва да започват мисиите си с лоши навици, които могат да се развият в сериозни проблеми. Всеки човек може да се променя и усъвършенства. Бъдещи мисионери, които са развили лоши диетични и хигиенни навици и не правят физически упражнения, сега могат да променят поведението си. Самодисциплината може да бъде усвоена на всяка възраст, но процесът невинаги е лесен. Ако успеете да се справите с тази задача преди да започнете мисионерската си служба, вие ще си спестите много скръб и чувство на неудовлетвореност.

Бъдещите мисионери следва да оценят живота си в следните сфери и да извършат необходимите промени, които да ги подготвят физически и емоционално за служба на Господ:

Хранене: Мисионерите следва да бъдат добри примери в следване на Господния закон за здравето – Словото на мъдростта (вж. У. и З. 89). Освен да се избягват вредни вещества, “Господ заявява, че следните храни са добри за нашите тела:

- Зеленчуци и плодове, които следва да бъдат употребявани “благоразумно и с благодарност” (вж. У. и З. 89:10–11).
- Месото “на животни и въздушни птици”, които трябва “да се употребяват умерено” (вж. У. и З. 89:12–13).
- Всякакви зърнени храни, като пшеница, ориз и овес, които са “опората на живота” (вж. У. и З. 89:14–17)” (*Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник*, 2004 г., стр. 174).

Тъй като често мисионерите са отговорни за подбора и приготвянето на своята храна, бъдещите мисионери могат сега да започнат да се подготвят, като се научат да подбират правилно храната си и да поддържат подходящ модел на хранене по време на мисията си. Постоянната диета от висококалорични храни от ресторанти за бързо хранене, газирани напитки и сладки десерти не трябва да бъде всекидневие. За предпочитане е балансирана диета, която по възможност включва

основните хранителни групи. Може да е необходимо мисионерите, които служат в чужди страни, да се приспособят, като търсят възможно най-полезните и питателни храни.

Редовни физически упражнения:

Всички млади мъже и жени следва да правят редовни физически упражнения. Три основни изисквания за програма с упражнения,

независимо от способностите и уменията на човека, са упражнения за гъвкавост, сила и сърдечносъдова издръжливост (аеробни или използващи кислород упражнения).

1. Гъвкавост – с тези упражнения се разтягат мускулите, сухожилията и връзките и те следва да се правят всеки ден.
2. Сила – следва да се упражнява всяка основна мускулна група.
3. Сърдечносъдова издръжливост – тези упражнения укрепват сърцето, подобряват общото физическо състояние и настроението. Ходенето и карането на колело са добри дейности за подготовка за мисионерска служба.

Всички млади мъже и жени следва да правят редовни физически упражнения.

Лична хигиена: Добрата хигиена може да предотврати множество инфекциозни заболявания. Тя включва редовно миене на ръцете (вероятно най-важното действие за поддържане на добра хигиена и за предпазване от много заболявания) и често къпане.

Грижи за зъбите: Зъбите трябва да бъдат мити и чистени със зъбен конец всеки ден. Бъдещи мисионери, които не са били подложени на редовни стоматологични грижи, следва възможно най-скоро да се видят със

стоматолог и да предвидят достатъчно време за преглед и лечение преди своето служение като мисионер. Бъдещите мисионери следва да изискат информация и инструкции за превантивна грижа за зъбите.

Жилищни помещения: От мисионерите се очаква да поддържат жилищата си в чист и поддържан вид. Те трябва да отразяват достойнството на тяхното призвание.

Имунизации: Мисионерският отдел ще предостави допълнителни указания за имунизациите, когато мисионерът е определен за дадена мисия. Има обаче стандартни имунизации, които всеки бъдещ мисионер трябва да си е направил. Консултирайте се с лекар относно препоръчаните имунизации.

Лекуване на болести и наранявания: Мисионерите следва да бъдат здрави, когато заминават на мисия. Бъдещите мисионери, които имат физически или емоционални проблеми, следва да потърсят съвет и лечение от квалифицирани за това хора, които да улеснят тяхното възстановяване преди да заминат на мисия.

Бъдещите мисионери трябва да декларират точна здравна информация, когато подават документи за мисия. Прекъсването или преждевременното приключване на мисия заради неразрешени здравни проблеми често е тежко преживяване за мисионера и семейството му/й. Точната и пълна здравна информация, както тя се изисква във формуляра за кандидатстване, е важна и трябва да бъде на разположение на висшите ръководители, които извършват назначението.

Емоционална подготовка: Заедно с физическата подготовка нужно е един мисионер да се подготви умствено и емоционално, за да бъде щастлив и ефективен на своята мисия. Важна част от подготовката на бъдещия мисионер е той да се научи да се справя с промените и предизвикателствата по един позитивен начин, в същото време оставайки съсредоточен върху целта на своята мисия.

Хора с уравновесен характер често имат повечето от следните качества:

1. Те имат добро отношение към себе си.

- Техните емоции (страх, гняв, подозрителност, вина, тревожност, обич) са под контрол.
- Могат да се справят с разочарованията в живота.
- Имат отстъпчив характер и са способни да се справят с повечето ситуации.

- По подходящ начин се справят със собствените си слабости.
 - Уважават себе си и околните.
2. Те имат добро отношение към другите хора.
- Способни са да вземат под внимание чуждите интереси.
 - Поддържат приятелства.
 - Приемат другите хора и са добре приети от тях.
 - Уважават различията у другите хора.
 - Могат да бъдат самоуверени, но не и надменни.
 - Могат да чувстват, че са част от група.
 - Имат чувство на отговорност към другите.
3. Те могат да се справят с изискванията на живота.
- Предприемат мерки за решаване на възникнали проблеми.
 - Поемат отговорности.
 - Когато е необходимо, се приспособяват към нова среда.
 - Правят предварителни планове и не се страхуват от бъдещето.
 - Приветстват нови преживявания.
 - Използват талантите си.
 - Поставят си реалистични цели.
 - Могат да мислят и сами да вземат решения.
 - Полагат най-добри усилия в онова, което правят и се чувстват удовлетворени от това.
- Младите мъже и жени могат да се включват в дейности, които да подобрят емоционалната им подготовка за мисионерска служба. Добри за целта дейности включват:
- Решаване на проблеми и разногласия при взаимоотношенията с околните, научавайки се на емоционален контрол.
 - Разговори с родители, епископ или президент на клон, или професионален консултант, ако е необходимо, за да могат да се разрешат лични проблеми и разногласия с околните.
 - Активно участие в Църквата чрез присъствие на мисионерски уроци, казване на молитви, изнасяне на речи и водене на събрания, за да

може да се развие увереност при говорене пред други хора.

- Полагане на най-добри резултати в училище чрез редовно посещение, навременно предаване на домашна работа, добри оценки и спазване училищния правилник.
- Развиване на хобита и интереси.
- Прекарване на известно време далеч от дома, така че отделянето от семейството в началото на мисията да бъде по-леко.
- Развиване на приятелства и постигане на чувство на удобство в групи от хора.
- Научаване как да работим.
- Научаване на парично управление чрез плащане на десетък и спестяване на пари за мисия.
- Доброволна работа с пълновременните мисионери.

■ Разбирането, че на мисия ще се сблъскате с много от предизвикателствата, които срещаме в нормалния живот, ще ви помогне във вашата емоционална подготовка. Президент Бойд К. Пакър, действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли, говори за честите изпитания в живота:

“Предвидено е животът да бъде едно предизвикателство. Нормално е да бъдем подложени на известна доза тревожност, депресия, разочарование и дори провал.

Учете членовете ни, че ако те преживяват по някой изключително лош ден от време на време, или дори по няколко последователни такива, да застанат непоклонително и да ги изгърпят. Нещата ще се оправят.

Нашите трудности в живота имат велика цел” (*“That All May Be Edified”*, 1982 г., стр. 94).

■ Президент Гордън Б. Хинкли споделя преживяване от началото на своята мисия, което повлияло на работата му до нейния край:

“Когато пристигнах, не се чувствах добре. През онези първи няколко седмици, поради заболяване и противопоставянето, което чувствах, аз се бях обезсърчил. Написах писмо до добрия ми баща и му казах, че чувствах как пилея моето време и неговите пари. Той беше мой баща и президент на кол, един мъдър и вдъхновен мъж. Написа много кратко писмо, в което каза, “Скъпи Гордън, получих последното

ти писмо. Имам само едно предложение: забрави за себе си и се върни да работиш.” По-рано онази сутрин по време на изучаването ни на Писанията, колегата ми и аз бяхме прочели следните слова на Господ: “Защото този, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси” (Марка 8:35).

Тези думи на Учителя, последвани от писмото на баща ми, давайки ми съвет да забравя себе си и да работя проникнаха дълбоко в душата ми. С писмото на баща ми в ръце отидох в спалнята на къщата на Уодъм Роуд № 15, където живеехме, коленичих и дадох обещание на Господ. Сключих завет с Него, че ще се опитам да забравя за себе си и ще се отдам на Негова служба.

Онзи юлски ден на 1933 г. беше решителен за мен. Нова светлина дойде в живота ми и нова радост в сърцето ми. Мъглата на Англия изглежда се бе вдигнала и аз видях слънчевата светлина. Имах мисия, изпълнена с прекрасни и богати преживявания, за които ще бъда вечно благодарен” (*“Taking the Gospel to Britain: A Declaration of Vision, Faith, Courage, and Truth”*, *Ensign*, юли 1987 г., стр. 7).

■ Носталгията е едно от предизвикателствата, пред които се изправят много мисионери. Президент Езра Тафт Бенсън предлага едно решение на този проблем: “Често съм казвал, че една от най-големите тайни на мисионерската работа е работата! Ако мисионерът работи, той ще получи Духа; ако получи Духа, ще преподава чрез Духа; и ако преподава чрез Духа, ще докосне сърцата на хората и ще бъде щастлив. Няма да съществува тъга по дома, тревога за семейството, тъй като цялото време, таланти и интереси са концентрирани върху делото на служението. Работа, работа, работа – няма задоволителен заместител, особено в мисионерската работа” (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988 г., стр. 200).

■ При друг случай президент Бенсън учи: “Ако искате да задържите Духа, да обичате мисията си и да не бъдете обзети от носталгия, вие трябва да работите. Но помнете думите на президент Томас С. Монсън: “Работата без визия е робство. Визията без работа е празна мечта. Работата с визия е съдба”. Няма по-ободряваща мисъл или удовлетворение от това да знаеш, че след труден ден мисионер-

“Забрави за себе си и се върни да работиш”.

ска работа си дал най-доброто от себе си” (*Teachings of Ezra Taft Benson*, стр. 200–201).

■ Президент Гордън Б. Хинкли цитира един журналист, за да илюстрира необходимостта да бъдем позитивно настроени по време на изпитания. Неговите думи са подходящи онези, които се подготвят за всекидневните трудности на пълновременната мисия.

“Обичам следните думи на Дженкинс Лойд Джоунс, които изрязах от колонка на *Deseret News* преди няколко години... Той казва:

“Всеки, който си въобразява, че блаженството е нещо нормално, ще загуби много време, тичайки наоколо и крещейки, че е бил ограбен.

Повечето удари при голфа не попадат в дупката. Повечето говеждо е жилаво. Повечето деца порастват, за да станат обикновени хора. Повечето успешни бракове изискват висока степен на взаимна толерантност. Повечето професии са по-скоро досадни, не интересни.

Животът е като едновременните пътувания с влак – закъснения, престои на резервен коловоз, пушек, прах, сажди и друсане, разнообразени тук-там с прекрасни изгледи и вълнуващи скоростни отсечки.

Тайната е в това да благодарите на Господ, че изобщо пътувате” (*Deseret News*, 12 юни 1973 г.)” (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997 г., стр. 254).

■ Ако страдате или сте страдали от емоционално заболяване (като например депресия, тревожност или obsесивно-компулсивно поведение), тогава подготовката ви за мисия може да включва търсене на професионално лечение и дори прием на лекарства. Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на Дванадесетте съветва: “Мисионерската работа поставя изключителни изисквания. Ако имате емоционални проблеми, които могат да бъдат стабилизирани, така че да можете да се справите с трудностите на една пълновременна мисия, можете да бъдете призвани. Жизненоважно е да продължите да вземате лекарствата си по време на вашата мисия или докато компетентни медицински органи не ви посъветват друго. Осъзнайте, че емоционалните и физическите предизвикателства си приличат. Човек трябва да направи всичко възможно, за да подобри положението, а

след това да се научи да живее в рамките на оставащите граници. Бог използва предизвикателства, за да можем да израстваме, като ги преодоляваме” (в *Conference Report*, окт. 2003 г., стр. 45; или *Лиахона*, ноем. 2003 г., стр. 43).

Навременното съветване с вашия епископ и президент на кол относно подобни въпроси е важна част от вашата подготовка за мисия.

Има почетни алтернативи на пълновременната мисионерска служба за онези, които са били извинени от свещеническите ръководители поради физическите или емоционални условия, в които се намират.

■ Докато кандидат мисионерите работят с техните свещенически ръководители, може да бъде установено, че някои от тях не са достатъчно здрави, за да служат на мисия. Има и други ценни възможности за служба, които ще помогнат за напредъка на Господното дело.

■ Епископ Ричард С. Еджли от Председателствашото Епископство обяснява, че някои хора са освободени от пълновременна мисионерска служба: “Има достойни млади мъже и млади жени, които в сърцата си носят огромно желание да служат на мисия, но поради физически, здравни или други ограничаващи обстоятелства, те са почетно освободени” (в *Conference Report*, окт. 1996 г., стр. 83; или *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 62).

“Има други сфери, в които хората със сериозни ограничения биха могли да работят и да имат удовлетворяващи ги преживявания”.

■ Президент Гордън Б. Хинкли говори за онези, които поради ограничения не могат да служат: “Има други сфери, в които хората със сериозни ограничения биха могли да работят и да имат

РАЗУМНО ИЗПОЛЗВАНЕ НА ВРЕМЕТО ЗА ДОВЕЖДАНЕ НА ХОРА В ХРИСТА

ВЪВЕДЕНИЕ

Обръщайки се към мисионерите, Господ заявява: “Те са били изпратени да проповядват евангелието ми... затова Аз им давам заповед: “Не прехосвайте времето си в леност” (У. и З. 60:13). Работейки заедно, колегите мисионери съсредоточават усилията си, като с молитва определят съдържателни цели и внимателно планират да използват времето, с което разполагат на мисията, така че по най-добрият начин да допринесат за растежа на Божието царство.

Целта на мисионера е да открие хора, на които да преподава възстановеното Евангелие, като им помага да имат вяра, да се покаят за греховете си, да бъдат кръстени и да получат дара на Светия Дух. Важно за успеха на мисионера е той да се научи да общува с потенциални проучватели по един положителен и приятелски начин, като бъде воден от Духа. Освен това членовете на Църквата са един безценен и недостатъчно използван източник за намиране на проучватели, които впоследствие да приемат възстановеното Евангелие.

Подготвеният и организиран мисионер е по-ефективен в намирането, обучаването и кръщаването на хората, които Господ е подготвил да приемат благословиите на възстановеното Евангелие.

“Не прехосвайте времето си в леност”.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Намирането на проучватели е отговорност на мисионерите и на членовете на Църквата.
- Ефективното планиране, поставяне на цели и управление на времето помагат на мисионерите да съсредоточат своите усилия и да увеличат успеха си.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Намирането на проучватели е отговорност на мисионерите и на членовете на Църквата.

■ Като представители на Господ вие ще намирате “онези, които ще ви приемат” У. и З. 42:8). Господ казва:

“Издигнете гласовете си към този народ, изказвайте мислите, които Аз ще поставя в сърцата ви и няма да бъдете посрамени пред човеците,

защото ще ви бъде давано на часа, да, на момента, каквото трябва да кажете” (У. и З. 100:5–6).

Не само мисионерите имат задължението да намират проучватели. Те работят също с членове на Църквата, за ги открият. Президент Гордън Б.

Хинкли учи: “Процесът на довеждане на нови хора в Църквата не е отговорност единствено на мисионерите. Те имат най-голям успех, когато членовете станат източника, чрез който са намерени проучвателите” (“Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Ensign*, май 1999 г., стр. 106). Вашите усилия да намерите хора, на които да преподавате, ще бъдат умножени, когато търсите помощта на членовете на Църквата, служите на околните, говорите с всеки срещнат и прилагате други ефективни методи.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 123:12–13

Напишете вашите впечатления от този стих в своя дневник за изучаване.

■ Членовете са важни при намиране на проучватели, които накрая да бъдат кръстени, оставяйки активни и верни. Старейшина Л. Том Пери от Кворума на дванадесетте апостоли казва: “Неотдавна направихме проучване върху кръщенията на обрънати във вярата и само 10 процента от проучвателите, на които мисионерите преподавали, били намерени чрез членовете. Но 60 процента от проучвателите, които били кръстени, дошли от тези 10 процента” (*The Role of Members*, обръщение на семинар за нови президенти на мисия, 24 юни 2003 г., стр. 3).

■ Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли също набляга на важната роля, която играят членовете в споделяне на Евангелието: “За проучвател, представен на мисионерите от членовете, има 10 пъти по-голяма вероятност да бъде кръстен, отколкото проучвател, намерен чрез собствените усилия на мисионерите. (Дали тази цифра) привлича вашето внимание към това колко важна е ролята на членовете при намирането на хора, на които мисионерите да преподават” (“The Role of Members in Conversion”, *Ensign*, март 2003 г., стр. 54).

■ Президент Гордън Б. Хинкли описва ползите от това членовете да намират и подкрепят проучвателите:

“Винаги когато член представи проучвател, незабавно се образува система за подкрепа. Членът дава свидетелство за истинността на делото. Той е загрижен за щастието на своя приятел и проучвател. Вълнува се, когато този приятел напредва в научаването на Евангелието.

Пълновременните мисионери могат да извършват самото преподаване, но членът, когато е възможно, подкрепя този процес, като предоставя дома си за изпълнението на тази мисионерска служба. Той дава искрено свидетелство за божествеността на делото. Той е на разположение да отговаря на въпроси, когато мисионерите ги няма. Той е приятел на обрънат във вярата, който извършва голяма и често трудна промяна” (*Ensign*, май 1999 г., стр. 105).

■ Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли обобщава как членовете на Църквата могат да оказват подкрепа в довеждането на хора в Христа: “Членовете могат да участват в процеса на обръщане във вярата чрез намиране на проучватели, чрез подкрепа като

приятели и чрез даване на свидетелство във важен момент. Но след кръщението обрънатите имат нужда от сила, за да пристъпят от света, в който са били, в една нова среда. И вероятно точно тук членовете най-лесно могат да допринесат към мисионерската работа. Това не е трудно за членове, които разбират

в какво се състои нуждата и които търсят напътствие от Господ, за да действат според него, било да поканят новите членове у дома си или да седнат до тях в събранието за причастие, или да им помогнат да разберат кои сме ние и как живеем” (в “Teaching from the Heart”, *Ensign*, юни 2004 г., стр. 11).

Членовете са важни при намиране на проучватели, които накрая да бъдат кръстени, оставяйки активни и верни.

■ Следвайте примера на Исус Христос, “Който обикаляше да прави благоденния” (Деяния 10:38). Търсете възможности да служите. Тази служба може да планирана или спонтанна. Службата към околните често води до възможности за проповядване на възстановеното Евангелие. Вие следва да извършвате всички дейности на служба, защото обичате всички Божии деца и се надявате, молите и искрено желаете да им проповядвате Евангелието.

Господ ще ви помага да проповядвате. На пътя ви ще бъдат хора, които са били подготвени за посланието на Възстановяването. Вашите добри дела и думи ще помогнат на хората да дойдат в Христа. Молете се и търсете възможности да служите, да помагате и духовно да въздигате околните. Докато служите, говорете със всички около вас и ги насърчавайте да научат повече за възстановеното Евангелие.

■ Старейшина Ърл С. Тинги от Президентството на Седемдесетте дава следните предложения на пълновременните мисионери:

“Отваряйте устите си. Господ ни казва, “И ти трябва да отваряш устата си по всяко време, провъзгласявайки Евангелието Ми с глас на ликуване” (У. и З. 28:16).

Говорете с всички; магазинери, пътници в автобуси, хората по улиците и всички хора, които срещате” (в Conference Report, апр. 1998 г., стр. 53; или *Ensign*, май 1998 г., стр. 40).

© 2005 Робърт Кейси. Не копирайте

■ Усилията ви в намиране на хора, с които да споделите посланието на Възстановяването ще бъдат укрепвани от вашето свидетелство. Често свидетелствайте за Исус Христос, докато търсите хора, на които да проповядвате. Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли потвърждава: “Когато заявявате истината, тя ще извика едно ехо, един спомен, тъкмо един неосъзнат спомен на проучвателя, че тази истина е била чута и преди – и разбира се, това е точно така. Свидетелството на мисионера извиква

“Свидетелството на мисионера извиква едно обширно наследство от свидетелство, започващо още от съвета в небесата преди създаването на този свят”.

едно обширно наследство от свидетелство, започващо още от съвета в небесата преди създаването на този свят. Там, в предишното съществуване същите тези хора чули същия този план и разбрали каква роля щял да има Исус Христос в тяхното спасение” (“Missionary Work and the Atonement”, *Ensign*, март 2001 г., стр. 11).

■ Молете се да виждате и разпознавате възможности за служба. Всеки ден се срещайте с възможно най-много хора. Използвайте всички почтени средства за намиране на хора, които имат желание да изслушат вашето послание. Молете се за помощ да имате смелост в разговорите ви с онези, с които се срещате. Развийте способността да разговаряте с другите по един приятелски и неагресивен начин.

■ В много случаи ще се налага да можете да представите едно послание за кратък период от време. Старейшина Ричард Г. Скот коментира това умение: “Имаме мисионери, при които посланието на Евангелието така е навлязло в душите им, че на автобусната спирка те могат да представят послание за минута и половина или пет минути. Те могат по-добре да започнат разговор с хората, като застанат на тяхното ниво и им представят великолепното послание на Възстановяването” (в *Ensign*, юли 2004 г., стр. 11).

■ Хора, които в момента преживяват значителни промени в своя живот, например раждания, смърт или преместване в ново жилище, често са готови да научат повече за Евангелието и да започнат нови приятелства. Например мисионерите, които срещнат някой, наскоро загубил обичан човек, могат да споделят посланието, че

те имат възможност отново да се съберат след този земен живот.

■ Световният интерес към семейната история също може да ви помогне да намирате хора, на които да проповядвате. Разберете какви източници по семейна история са на разположение в районите, в които работите. Срещнете се с членове на Църквата, които разбират от семейна история, и ги поканете да помогнат в представяне на ресурсите на Църквата на нечленове.

■ Съществуват още много почтени начини да намирате проучватели. При обучението на мисионерите в мисията се предлагат някои методи. С молитва и размисъл също могат да дойдат идеи за начините за намиране на проучватели и начините те да бъдат канени да дойдат в Христа чрез приемане на принципите и обредите на възстановеното Евангелие.

Ефективното планиране, поставяне на цели и управление на времето помагат на мисионерите да съсредоточат своите усилия и да увеличат успеха си.

■ Мисионерите, които с молитва подреждат по важност своите дейности, могат да постигнат много. Президентът на мисия дава общ график, който да пасва на съответната култура, включващ време за ставане и изучаване, ден за подготовка, часове за проповядване и час за лягане. Мисионерите имат отговорността да планират всекидневните си дейности в рамките на правилата на мисията, за да извършват Господното дело. Умението да се планират най-важните мисионерски дейности в най-плодотворното за тях време увеличава успеха в мисията. Поставянето на цели ще помогне за съсредоточаване върху най-продуктивните мисионерски дейности.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 109:8

Напишете вашите впечатления от този стих в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Далин Х. Оукс определя какъв е първият ни приоритет, когато обяснява:

“Приоритетите определят стремежите ни в живота...”

“Исус проповядва за приоритетите, когато казва, “Не търсете нещата от този свят, но първо търсете да изградите Божието царство и да установите Неговата праведност, и всичко това ще ви се прибави” (Преводът на Джозеф Смит, Матей 6:38, Ръководство към Писанията, стр. 246).

Търсете ...първо да изградите царството Божие” означава да поставим на първо място Бог и делото Му. Делото на Бог е да се осъществи вечния живот на Неговите деца (вж. Моисей 1:39) и всичко, свързано с раждането, отглеждането, обучението и запечатването на децата на нашия Небесен Отец. Всичко друго е по-маловажно... Както вече е казано, ако не сложим на първо място царството Божие, в крайна сметка няма да има особено значение какво сме избрали вместо него...

Нашите приоритети са най-явни от начина, по който използваме времето си... С течение на времето ни се дава само една възможност за избор, след което тя отминава завинаги” (в Conference Report, апр. 2001 г., стр. 108–9; или *Лиахона*, май 2001 г., стр. 83–84).

■ Когато мисионерите правят оценка на своя график и дейности, те следва да си задават въпроса, “Колко ефективна мисионерска работа всъщност е била извършена?” Старейшина Оукс обяснява:

“Никой от нас не трябва да бъде като рибаря, който си мислел, че е ловувал цял ден, когато в действителност прекарвал по-голямата част от времето си да отиде до водоема и да се върне от него, да яде обяда си и да се мотае с оборудването си. Успехът при риболова е свързан с това, колко дълго въдицата ви е във водата, а не колко дълго сте били извън апартамента си. Някои рибари са извън дома си дванадесет часа и държат въдицата във водата десет часа. Други рибари са извън дома си дванадесет часа, а държат въдицата във водата само два часа. Последният тип рибари може и да се чудят защо не постигат същият успех като другите.

Същият принцип важи и за мисионерите, които са наречени от Учителя “ловци на човеци”. Въдицата на мисионера трябва да бъде пусната във водата от момента, в който той или тя напусне апартамента” (*Introduction*, обръщение на семинар за нови президенти на мисия, 20 юни 2000 г., стр. 6).

■ Усилията, които водят хората до вяра в Исус Христос и Неговото Единение, покаяние, кръщение, дара на Светия Дух и устояване до края, ще изпълнят призованието, което сте получили от Господ. Църковните ръководители са определили някои ключови индикатора, за видят как помагат на хората в тяхното обръщане във вярата. Ще записвате и отчитате своя напредък на вашия президент на мисия чрез следните индикатори:

- Препоръки за контакт – получени и осъществен контакт
- Нови проучватели
- Уроци, преподадени на проучвателите в присъствието на член
- Други преподадени уроци
- Напредващи проучватели (онези, на които е било преподавано два или повече пъти и които спазват своите ангажименти за четене, молитва и т.н.)
- Проучватели, които са посетили събранието за причастие
- Проучватели с дата за кръщение
- Кръстени и потвърдени проучватели
- Уроци, преподадени на новопокръстени и слабо активни членове

■ Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли учи за важноста на всекидневното планиране и поставяне на цели заедно с колегата: “Мисионерите не могат да вършат това дело, като си задават въпроса, “Добре, какво ще правим сега?” Мисионерите трябва да си поставят цели. В изучаване с колегата двама мисионери определят своите цели. Те осъзнават, че ако имат добри цели, ще имат много повече успех при намирането, при проповядването, при напредващите проучватели и при тяхното кръщаване, така че те да бъдат потвърдени и да получат дара на Светия Дух” (*Planning*, обръщение на семинар за нови президенти на мисия, 25 юни 2003 г., стр. 2).

■ Старейшина Нийл А. Максвел, който бил член на Кворума на дванадесетте апостоли, насърчава да поставяме целите си отвъд онова, което мислим, че можем да постигнем:

“Нашите цели следва да се разширяват малко по малко. Толкова често, когато си мислим, че сме

стигнали “тавана”, това всъщност е психологична или експериментална бариера, която сами сме си поставили. Ние сме я изградили и ние можем да я премахнем...

Не трябва да очакваме личен растеж без известна болка или “преустройство” (*Deposition of a Disciple*, 1976 г., стр. 33–34).

■ “Целите отразяват желанието на нашите сърца и визията ни за това, което можем да постигнем. Посредством цели и планове нашите надежди се обръщат в действия. Поставянето на цели и планирането са действия на вяра. С молитва си поставяйте цели, които са в хармония със заповедта на Спасителя “научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух” (Матей 28:19).

Направете всичко по силите си да постигнете вашите цели, като уважавате свободата на избор на другите. Основното мерило на успеха не е в самото постигане на целите, а е в службата, която сте извършили и в напредъка на другите. Целите са средството, което да ви помогне да допринесете за повече добро сред децата на Небесния Отец. Те не трябва да се използват, за да се получи признание.

Внимателно определените цели ще ви дадат ясна насока и ще ви помогнат да изпълните дните си с дейности, които помагат на хората да укрепват вярата си в Спасителя и да напредват към кръщение, потвърждаване и пълна активност в Църквата. Изпълнените с предизвикателство цели ще ви помогнат да работите ефективно и да се усъвършенствате” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., стр. 166).

■ Президент Томас С. Монсън, съветник в Първото Президентство, цитира важен принцип, когато учи за въздействието на докладването на постиг-

ПОДГОТОВКА НА ПРОУЧВАТЕЛИТЕ ЗА КРЪЩЕНИЕ И ПОТВЪРЖДАВАНЕ

ВЪВЕДЕНИЕ

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни има Божията свещеническа власт да отслужва обвързващите на земята и в небесата обреди. Чрез тези обреди ние склучваме завети с Господ, които могат да ни отведат до спасение и възвисяване. Когато бъдат приети с вярност, тези завети и обреди ни позволяват да бъдем пречистени от греховете си чрез Единението на Исус Христос и да станем членове на Господната Църква на земята. Като склучваме и спазваме тези завети, ние защитаваме себе си от нечестията на света и получаваме благословиите, запазени за онези, които избера да следват Господ.

На мисионерите им е дадена свещената задача да подготвят проучвателите за кръщение и получаване на дара на Светия Дух. Мисионерите също следва да разбират, че кръщението и потвърждаването на техния проучвател не е крайната цел. Новопокръстените членове следва да започнат да се подготвят да получат храмовите обреди.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Когато проучвателите идват в Христа и се подготвят да станат членове на Църквата, те трябва да разберат заветите, свързани със свещените обреди и да имат желанието да поемат и спазват тези свещени задължения.

- Мисионерите помагат на обърнатите да се подготвят за кръщение, потвърждаване и членство в Господната Църква.
- Необходимите за възвисяване завети и обреди се получават в дома Господен.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Когато проучвателите идват в Христа и се подготвят да станат членове на Църквата, те трябва да разберат заветите, свързани със свещените обреди и да имат желанието да поемат и спазват тези свещени задължения.

- Един от определящите моменти в процеса на подготовка е когато вие, мисионерът, поканите проучвател да бъде кръстен. Когато проучвателят извършва прехода между проучвател и обърнат във вярата, той или тя трябва да разбере свещеното естество на склучването на завет с Господ, както и да има желание да поеме лична отговорност при склучване и спазване на завети. Благословиите на Евангелието не могат да бъдат получени в своята пълнота без получаване на спасителните обреди на възстановеното Евангелие на Исус Христос. Обърнатите склучват първите си завети, когато получават обредите на кръщение с вода и с Духа. Тези завети, редом с останалите, носят благословии и отварят вратите за спасение в Божието царство.

Стихове за изучаване и размишление

- Мороний 6:1–4
- Учение и Завети 20:37
- Учение и Завети 42:78
- Учение и Завети 45:9

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ “(Заветът е) споразумение между Бог и човек, при което те не са равни. Бог поставя условията, а хората се съгласяват да изпълнят това, което Той иска от тях. При това Бог им обещава определени благословии за тяхното послушание.

Чрез завета се получават принципи и обреди. Членове на Църквата, които сключват такива завети, обещават да ги изпълняват. Например, членовете сключват завет с Господа при кръщението и го подновяват, като вземат от причастието. Те сключват по-нататъшни завети в храма. Хората на Господ са хора на завета и са много благословени, когато спазват заветите с Господ” (Ръководство към Писанията, “Завет”, стр. 66).

Господ винаги спазва Своите завети. Единственият начин заветът да бъде анулиран е ако мъжът или жената не успее да изпълни своята част от него.

■ Президент Джеймс Е. Фауст, съветник в Първото Президентство, определя основната цел на заветите: “Заветите не са просто външни ритуали, те са истински и ефективни средства за промяна. “Раждането отново идва чрез Духа Божий при сключването на завети” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, избр. Джозеф Фийлдинг Смит, 1976 г., стр. 162). Трябва винаги да почитаме и да спазваме светите завети, които сключваме с Господ. Ако направим това, Той обещава, “Ако поискаш, ще получаваши откровение след откровение, знание след знание, та да може да узнаеш тайнствата и миролюбивите неща, това, което носи радост, това, което носи живот вечен” (У. и З. 42:61)” (в Conference Report, апр. 1998 г., стр. 19; или *Лиахона*, май 1998 г., стр. 17).

■ Старейшина Хенри Б. Айринг от Кворума на дванадесетте апостоли учи: “Светиите от последните дни са заветен народ. От деня на своето

кръщение и през най-важните духовни моменти на живота си ние даваме обещания на Бог и Той ни дава обещания. Той винаги спазва Своите обещания, дадени чрез Неговите упълномощени служители, но най-голямото изпитание на живота ни е да се види дали ще спазим заветите си с Него” ((в Conference Report, окт. 1996 г., стр. 40; или *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 30).

“Чрез завета се получават принципи и обреди”.

■ Старейшина Ф. Бъртън Хауърд от Седемдесетте описва какво означава сключването и спазването на завети: “Ние сме хора, сключващи завети. Ако има нещо, което ни определя като членове на Църквата, това е сключването на завети. Но също така трябва да бъдем известни като хора, *спазващи* завети. Даването на обещания е лесно, но да изкараме нещата докрай и да изпълним обещаното е друго нещо. То включва да запазим курса, да бъдем постоянни и непоколебими. Това означава да опазим вярата и да бъдем верни до края въпреки успехите или провалите, съмнението или обезсърчението. Означава да се приближаваме до Господ с цялото си сърце. Означава да изпълним обещаното с цялата си сила – дори когато не ни се иска да го направим” (в Conference Report, апр. 1996 г., стр. 38; или *Ensign*, май 1996 г., стр. 28).

■ Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява, че сключването на завети е повече от познаване и разбиране на ученията: “Нашето задължение е да помагаме на другите, чрез силата на Духа, да *опознаят* и да *разберат* ученията и принципите на Евангелието. Всеки един трябва да *почувства*, че ученията за Възстановяването са истинни и имат голяма стойност. Всеки, който приеме посланието, трябва да се старае да *живее* според Евангелието, като сключва и спазва свещени завети и като участва

във всички обреди за спасение и възвисяване” (в Conference Report, окт. 2000 г., стр. 97; или *Лиахона*, ноем. 2000 г., стр. 75).

■ Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли учи защо е важно да живеем така, че Светият Дух да потвърди нашите завети: “Нашият Спасител е светлината на света. Ние следва да живеем по начин, по който да бъдем осветени от Неговия Дух, и така да чуем и да обърнем внимание на потвърждаващия печат на Светия Дух, Който свидетелства за Отца и Сина (вж. У. и З. 20:26)... Ние следва да сме верни на заветите, които сме сключили в името на Исус Христос” (в Conference Report, окт. 1987 г., стр. 79; или *Ensign*, ноем. 1987 г., стр. 66).

Мисионерите помагат на обърнатите да се подготвят за кръщение, потвърждаване и членство в Господната Църква.

■ Мисионерите учат проучвателите на Господните заповеди, след което ги канят да действат според наученото. Проучвателите са канени да имат вяра в Господ, да се покаят и да сключат завети да спазват заповедите. Това им помага да се подготвят за своите интервюта за кръщение, по време на които ще бъдат попитани за тяхната ангажираност да спазват заповедите до края на живота си. Когато проучвателите пожелаят да бъдат кръстени, от тях се изисква да бъдат достойни (вж. Мороний 6:1–4).

Небесният Отец обича Своите деца и желае да ги благослови. Заповедите водят до възможности за получаване на благословии (вж. У. и З. 130:20–21). Обсъдените в този раздел заповеди са някои от заповедите, които проучвателите следва да разберат и да се ангажират да спазват, преди да бъдат кръстени. Спазването на всяка от тези заповеди представлява важна част от тяхното достойнство да бъдат кръстени. Тези заповеди са:

- Спазване светостта на Господния ден.
- Следване на пророците.
- Живот съгласно закона за целомъдрието.

“Най-голямото изпитание на живота ни е да се види дали ще спазим заветите си с (Бог)”.

- Спазване на Словото на мъдростта.
- Живот съгласно закона за десетъка.

Спазване светостта на Господния ден

Действията ни през Господния ден отразяват нашата отдаденост в почитането и поклонението на Бог. Като спазваме свят Господния ден, ние показваме на Бог своето желание да

спазваме заветите си. Светиите от последните дни следва да отделят този ден от дейностите на света и да се отдават на дух на поклонение, благодарност, служба и дейности, съсредоточени върху семейството, подходящи за Господния ден. Когато членовете на Църквата полагат усилия да направят неделните си дейности съответстващи на намерението и Духа на Господ, животът им ще бъде изпълнен с радост и мир.

Стихове за изучаване и размишление

- Изход 20:8–11
- Учение и Завети 59:9–10

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли дава следния съвет относно правилното осветяване на Господния ден: “Няма нужда хората да пазаруват и да оскверняват Господния ден, като купуват разни неща в неделя. Това не е време за пазар. Разполагате със шест дни от седмицата... Не е нужно да пазарувате в неделя... Нищо няма да изгубите, ако пазарувате през другите дни, а не в неделя. Нека този ден бъде ден на размисъл, четене на Писанията, разговор със семейството и съсредоточеност върху Божиите неща. Ако правите това, ще бъдете благословени” (“Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, апр. 1998 г., стр. 74).

Когато проучвателите пожелаят да бъдат кръстени, от тях се изисква да бъдат достойни.

■ Старейшина Ръсел М. Нелсън от Кворума на дванадесетте апостоли обяснява как Господния ден се е почитал в минали диспенсации: “Вечните истини и принципи на Евангелието били и все

още са важни за хората от древния и съвременния Израил. Господният ден например бил почитан по различни причини през поколенията. За периода от време между Адам и Моисей Господният ден бил освещаван като ден на почивка от трудовете на сътворението (вж. Изход 20:8–11; 31:16–17). От времето на Моисей до Възкресението на Господ този ден отбелязвал освобождаването на израилтяните от робството им в Египет (вж. Второзаконие 5:12–15; Исаия 58:13; Езекиил 20:20; 44:24; Моисей 13:19). В последните дни светиите освещават Господния ден в памет на Единението на Исус Христос (вж. Деяния 20:7; 1 Коринтяните 16:2; Откровението 1:10; У. и З. 59:9–19) (“The Exodus Repeated”, *Ensign*, юли 1999 г., стр. 10–11).

Следване на пророците

Христос изградил Своята Църква на основата на апостоли и пророци. Тези пророци и апостоли водят Църквата чрез откровение. Господ призовава Джозеф Смит като първия пророк, който да води Църквата в тази последна диспенсация. Онези, които днес ръководят Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, също са пророци и апостоли. Президентът на Църквата е жив пророк. Ние имаме вяра в Божиите избрани пророци и следваме техния съвет и учения.

Стихове за изучаване и размишление

- Амос 3:7
- Учение и Завети 1:38
- Учение и Завети 21:4–6

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Джеймс Е. Фауст описва благословиите, които идват от подкрепянето на Божии пророк:

“Онези, които желаят да възлязат от тъмнината в светлината, трябва да се погрижат да бъдат в хармония с вдъхновението и откровението, идващи чрез нашите пророци, гледачи и откровители... Това са пророци, които през вековете са общували със селестиалните сфери, носейки отговорността да предадат Господните слова на други.

Най-добрият начин да бъдете в хармония със Спасителя за вас, млади хора, е да подкрепят Неговия жив пророк на земята, президентът на Църквата – в наше време президент Гордън Б. Хинкли. Ако не следваме живия пророк, който и да е той, има опасност да умрем духовно...

Мога да свидетелствам, че процесът на продължаващо откровение често се проявява в Църквата. Проявява се всеки ден” (*Come out of the Darkness into the Light*, среща край огнището на ОСЦ за пълнолетни младежи, 8 септ. 2002 г., стр. 4).

■ Старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли обсъжда важноста на това да се следва живия пророк:

“Живи пророци водят тази Църква днес. Най-много сигурност в живота на членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни идва, когато те се научат да се вслушват в словата и да се подчиняват на заповедите, дадени от Господ чрез живите пророци...

... Нашата духовна сигурност се корени в това да се обърнем към ясният глас на живия пророк. Ако се вслушваме в неговия глас и се подчиняваме на съвета му, ние ще можем да живеем така, както Христос желае да живеем, и да устоим докрай, така че заедно със семействата си да се завърнем в присъствието на нашия Небесен Отец и на нашия Спасител Исус Христос” (в *Conference Report*, апр. 1995 г., стр. 19, 21; или *Ensign*, май 1995 г., стр. 17).

Живот съгласно закона за целомъдрието

Бог се радва на целомъдрието на Неговите синове и дъщери и мрази сексуалния грях. Целомъдрието е сексуална чистота. За да бъдем целомъдрени, ние трябва да бъдем морално чисти в своите мисли, слова и действия. Не трябва да има сексуални взаимоотношения преди законен брак. Сключилите брак следва да бъдат напълно верни на своя брачен партньор. Порнографията под каквато и да била форма трябва да бъде избягвана. На дадената от Бог сила за създаване на потомство и на нашите тела трябва да се гледа като на нещо свято. Кандидатите за кръщение трябва да живеят според закона за целомъдрието, който забранява сексуалните взаимоотношения извън законния брак, включително хомосексуалните взаимоотношения. Те не трябва да правят аборти или да

съдействат за тях. Ако са извършени сексуални грехове, те трябва да се покаят за тях, преди Господ да може да предложи Своето опрощение.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 42:22–25
- Учение и Завети 63:16

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Членовете на Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли заявяват, “Бог е заповядал свещените сили за създаването на потомство да се използват само между мъж и жена, законно свързани като съпруг и съпруга” (“Семейството: прокламация към света”, *Лиакона*, окт. 2004 г., стр. 49).

■ Президент Джеймс Е. Фауст сравнява живота на онези, които нарушават закона за целомъдрие, с живота на хората, поддържащи морална чистота:

“Хората, които се впускат във физически интимности извън брака, по всяка вероятност ще страдат от чувство на вина и ще изпитват дълбока емоционална и физическа болка. Интимните взаимоотношения между мъже и жени извън границите, които Господ е поставил, носят голяма окаяност, срам, падение и нещастие на онези, които участват в тях.

В противоположност на това, когато тези свещени дарове се използват както Господ е определил, в рамките на брака в храма, те ни носят най-голямата радост и щастие. Ние творим заедно с Бог, като създаваме семейство и потомство. Целомъдрието преди брака, последвано от вяност след сключването му, са свещен паспорт към самоуважението и щастията на всеки човек” (“The Virtues of Righteous Daughters of God”, *Ensign*, май 2003 г., стр. 109).

■ Старейшина Далин Х. Оукс говори за закона за целомъдрието:

“Силата да се създава смъртен живот е най-възвишената сила, която Бог е дал на Своите деца. Нейното приложение било постановено с първата заповед, обаче била дадена друга важна заповед, за да забрани злоупотребата с нея. Важността,

която поставяме върху закона за целомъдрието, се обяснява от разбирането ни за целта на нашата сила за създаване на потомство в изпълнението на Божия план.

Проявата на нашата сила за създаване на потомство е угодна на Бог, но Той е заповядал това да става в рамките на брачните взаимоотношения. Президент Спенсър У. Кимбъл учи че “в условията на законния брак интимността на сексуалните взаимоотношения е правилна и одобрена от Бог. Няма нищо несвято или унизяващо в самата сексуалност, защото по този начин мъжете и жените се обединяват в процес на съзидание и израз на любов” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Едуард Л. Кимбъл (Salt Lake City: Bookcraft, 1982 г.), стр. 311).

“Извън рамките на брака всяка употреба на силата за създаване на потомство в една или друга степен е нещо грешно и унижително, извращаващо най-божествената дарба на мъжете и жените” (в Conference Report, окт. 1993 г., стр. 99; или *Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 74).

Спазване на Словото на мъдростта

Словото на мъдростта ни учи да се грижим за физическите си тела. Съвсем недвусмислено то ни учи да избягваме

вредни вещества като алкохол, тютюн, чай и кафе. Трябва да избягваме вредни вещества под всякаква форма. Проучвателите трябва да се подчиняват на Словото на мъдростта преди и след като бъдат кръстени. Онези, които се подчинят на този глас, получават като благословия здраве, сила и защита срещу злото.

Стихове за изучаване и размишление

- 1 Коринтяните 6:19–20
- Учение и Завети 89:18–21

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли предупреждава за нарушаването на Словото на мъдростта: “Тялото, което притежавате, е храм Божий. То е свято. То е творение на Бога. Вие и аз не можем да

си позволим при каквото и да било обстоятелства да се отдаваме на употребата на наркотици. Те ще ви унищожат напълно. Ще отнемат вашия самоконтрол. Ще ви карат да правите непочтени неща, за да се сдобиеете с парите, необходими за закупуването им. Стойте далеч от нещата, забранени в Словото на мъдростта – без алкохол, без бира, без тютюн. Каква благословия! Каква благословия е Словото на мъдростта; благословени сме, че Господ е дал на Своята Църква модел на живот, който да благослови живота ни” (“Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, март 1999 г., стр. 73).

Живот съгласно закона за десятъка

Една от най-големите благословии на членството в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е привилегията да се допринася за растежа на Царството чрез плащане на десятък. Десятъкът е древен и божествен закон. Например старозаветният пророк

Авраам платил десятък на всичко, което притежавал (вж. Алма 13:15).

Господ ни е заповядал да даваме една десета от годишното си увеличение, за да подпомогнем изграждането на Неговото Царство. Нашите десятъци са свещени за Господ и ние Го почитаме, като плащаме десятък. Бог обещава изобилно да благослови онзи, който плаща честен десятък (вж. Малахия 3:10–12).

Парите, получени като десятък, се използват за поддържане на дейностите на Църквата, като изграждане и поддръжка на храмове и сгради за събрания, подкрепа на мисионерската работа, извършване на работа в храма и работа по семейна история, както и множество други достойни дейности. Десятъкът не се използва за заплащане на местните църковни ръководители; всички местни единици се председателстват от свещеници, които не получават пари за тяхната служба в Църквата.

Стихове за изучаване и размишление

- Малахия 3:10–12.
- Учение и Завети 119:4

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Гордън Б. Хинкли споделя защо плаща десятък: “Винаги е било благословия да се върне на Господ само една десета от онова, което Той ни е дал. Имам голямо свидетелство за десятъка, мои братя и сестри. Никога не ми е било трудно да плащам своя десятък, дори в моменти на финансова несигурност, защото Господ е обещал, че ще ни благослови, ако правим това. Не аз съм обещал това. Не епископът е обещал това. Господ го е обещал и Той има силата да спази това обещание” (*Ensign*, апр. 1998 г., стр. 74,).

■ Президент Джеймс Е. Фауст обяснява, че плащането на десятък не е въпрос на бедност или богатство:

“Законът за десятъка е прост: ние плащаме една десета от личното си годишно увеличение. Първото Президентство тълкува увеличение като доход. Това, което възлиза на 10 процента от личния ни доход, е между всеки от нас и нашия Създател. Няма усложнени правила за това. Един обърнат във вратата от Корея веднъж каза: “При десятъка няма значение дали сте богат или беден. Плащате 10 процента и не трябва да се срамувате, ако не сте спечелили твърде много. Ако изкарвате много пари, плащате 10 процента. Ако изкарвате много малко, пак плащате 10 процента. Небесният Отец ще ви обича поради това. И можете да вървите с високо вдигната глава”. ...

“На някои може да им се струва, че не могат да си позволят да плащат десятък, но Господ обещава, че ще приготви път за нас да спазваме всичките Му заповеди (вж. 1 Нефи 3:7). В началото е нужна малко повече вяра, но, както казва Исус, “ако върши Неговата воля, ще познае... учението” (Иоана 7:17). Научаваме за десятъка, като го плащаме. Наистина, вярвам, че е възможно да се

измъкнем от бедността, като имаме вяра да даваме обратно на Господ част от онова малко, което имаме” (в Conference Report, окт. 1998 г., стр. 73–74; или *Ensign*, май 1998 г., стр. 59).

Необходимите за възвисяване завети и обреди се получават в дома Господен.

■ Храмовите обреди са необходими за възвисяване. Мисионерите подготвят проучвателите да приемат първите принципи и обреди на възстановеното Евангелие. Верните членове на Църквата продължават своя напредък, за да могат да бъдат възвисени в селестиалното царство. Не само ни е заповядано да бъдем кръстени и да получим дара на Светия Дух – ако искаме да получим всички благословии на Небесния Отец, ние трябва да приемем обредите, които са на разположение единствено в дома Господен.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 131
- Учение и Завети 132:15, 18–19

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Президент Хауърд У. Хънтър обяснява нуждата за храмови обреди: “Храмовите обреди са абсолютно необходими; не може да се завърнем в Божието присъствие без тях. Насърчавам всички ви достойно да посещавате храма или да полагате необходимите усилия, така че един

ден да можете да влезете в този свят дом и да получите своите завети и обреди” (“A Temple-Motivated People”, *Ensign*, фев. 1995 г., стр. 5).

■ Президент Хънтър обръща внимание, че кръщението не е крайната цел за проучвателите: “Всички наши усилия да провъзгласяваме Евангелието, да усъвършенстваме светиите и да изкупваме мъртвите водят към светия храм. Това е, защото храмовите обреди са абсолютно необходими; не може да се завърнем в Божието присъствие без тях” (в Conference Report, окт. 1994 г., стр. 118; или *Ensign*, ноем. 1994 г., стр. 88).

■ Старейшина М. Ръсел Нелсън обяснява как провъзгласяването на възстановеното Евангелие води към храма по пътеката на вечен живот:

“Храмът е дом на Господ. В основата на всеки храмов обред и завет – сърцевината на плана на спасение – е Единението на Исус Христос. Всяка дейност, всеки урок, всичко, което правим в Църквата, е насочено към Господ и Неговия свят дом. Нашите усилия да провъзгласяваме Евангелието, да усъвършенстваме светиите и да изкупваме мъртвите всички водят към светия храм...

“Храмовите обреди са абсолютно необходими; не може да се завърнем в Божието присъствие без тях”.

Храмовите обреди, завети, надарвания и запечатвания дават възможност на хората да се помирят с Бог, а на семействата да бъдат запечатани отвъд завесата на смъртта. Подчинението на храмовите завети ни прави достойни за вечен живот, най-великият Божий дар за човека (вж. У. и З. 14:7). Вечният живот е повече от безсмъртие. Вечният живот е възвисяване в най-висшето небе – животът, който води Бог” (в Conference Report, апр. 2001 г., стр. 40; или *Лиахона*, май 2001 г., стр. 32–33).

■ Президент Джозеф Фийлдинг Смит учи, че пълнотата на свещеничеството е необходима за възвисяване:

“Няма възвисяване в царството Божие без пълнотата на свещеничеството... Тези благословии се получават чрез подчинение на обредите и заветите на дома Господен...

ХРИСТОВИ КАЧЕСТВА

ВЪВЕДЕНИЕ

Като синове и дъщери на Бог ние сме наследили божествени качества. Опитът в доземния живот ни е подготвил за земния, където продължаваме да се учим и да израстваме. Мисията е прекрасна възможност да продължим да се развиваме и да работим върху своите божествени качества, като се стремим да станем по-подобни на Спасителя.

Исус Христос ни е показал как да живеем. “Ето, аз съм светлината. аз ви дадох пример” (3 Нефи 18:1). Да живеем живот, подобен на Христовия, е идеалът, към който се стремим (вж. Матей 5:48; 3 Нефи 12:48). Един от най-добрите начини да придобием Христови качества е да изучаваме живота на Спасителя и да се опитваме да станем като Него. Христовите качества на ефективните мисионери позволяват на проучвателите да станат свидетели на красотата на възстановеното Евангелие в живота на мисионерите. Проучвателите пожелават да имат качества на мисионерите и започват да жадуват за пълнотата на Евангелието. Ако сме верни, Исус Христос ще продължава да увеличава нашите таланти и умения и да ни помага да станем по-подобни на Него. Президент Гордън Б. Хинкли казва, “Най-убедителното евангелско послание е примерния живот на един светия от последните дни” (в Conference Report, апр. 1982 г., стр. 68; или *Ensign*, май 1982 г., стр. 45).

“Най-убедителното евангелско послание е примерния живот на един светия от последните дни”.

УЧЕНИЯ И ПРИНЦИПИ ЗА РАЗБИРАНЕ

- Мисионерите се стремят да развиват Христови качества.
- На мисионерите е заповядано да служат на Бог с цялото си “сърце, мощ, разум и сила” (У. и З. 4:2).
- Послушанието е жизненоважно качество в мисионерската работа.

ПОДКРЕПЯЩИ СТИХОВЕ И ЗАЯВЛЕНИЯ

Мисионерите се стремят да развиват Христови качества.

■ Като посланици на Господ Исус Христос мисионерите следва да дават пример за Неговите качества на всички, на кои-

то преподават. Проучвателите често откликват положително на мисионери и членове, които подражават на Спасителя. Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли описва силата на примера на членове, които имат Христови качества: “Със сигурност няма по-силно мисионерско послание, което да изпратим към този свят от примера на изпълнен с обич

и щастие живот на светия от последните дни. Маниерът и държането, усмивката и добротата на верния член на Църквата носят топлина и загриженост, които не могат да бъдат предадени и от най-добрата брошура или видеокасета. Хората не се присъединяват към Църквата заради онова, което знаят. Те се присъединяват заради онова, което чувстват, онова, което виждат и духовно желаят. Нашият дух на свидетелство и щастие в това отношение ще докосне околните, ако му позволим. Както Господ казва на Алма и на синовете на Мосия, “Идете... та да можете да им покажете добър пример за Мене, и Аз ще направя от вас оръдие в ръцете Ми за спасението на много души” (Алма 17:11)” (в Conference Report, март-апр. 2001 г., стр. 16; или *Лиахона*, май 2001 г., стр. 14).

Стихове за изучаване и размишление

- Матей 25:40
- Лука 10:30–37
- Иоана 13:4–17
- 2 Нефи 31:9–10
- 3 Нефи 18:24
- Учение и Завети 4:5–6

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Джозеф Б. Уъртлин от Кворума на дванадесетте апостоли ни насърчава да развием Христови качества, за да станем по-ефективни мисионери: “Ако искаме да изпълним Господната заповед да разкрием небесните отвори на всички наши братя и сестри, ние трябва да се подготвим да проповядваме Евангелието. С изучаване на Писанията, пост и молитва ние укрепваме своите свидетелства. Ние развиваме Христови качества като “вяра, добродетел, знание, въздържаност, търпение, братска благост, благочестие, милосърдие, смирение (и) усърдие” (У. и З. 4:6)” (в Conference Report, септ.-окт. 1995 г., стр. 102; или *Лиахона*, ноем. 1995 г., стр. 76).

Тези Христови качества се обсъждат в останалата част на раздела.

Вяра (вж. и глава 10, “Вяра и обръщане във вярата”)

■ Вярата води до знание и разбиране. Президент Бойд К. Пакър, действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли, обяснява:

“Когато проверявате евангелските принципи, като вярвате без да знаете, Духът ще започне да ви учи. Постепенно вашата вяра ще бъде заменена със знание.

Вие ще можете да различавате, или да *виждате*, с духовни очи” (в Conference Report, окт. 1994 г., стр. 78; или *Ensign*, ноем. 1994 г., стр. 60).

■ Ръководството за мисионери *Проповядвайте Моето Евангелие* обяснява връзката между вярата в Исус Христос и начина ни на живот: “Вярата води до действие, включително покаяние, послушание и отдадена служба. Когато имате вяра в Исус Христос, вие се доверявате на Господ дотолкова, че следвате

Неговите заповеди – дори тогава, когато не напълно разбирате причините зад тях. Постигате онова, което Господ желае от вас да постигнете. Допринасяте за доброто в собствения ви живот и в живота на другите. В състояние сте да вършите чудеса, съгласно волята на Господ. Вашата вяра ще се прояви чрез усърдие и работа” (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., стр. 132).

■ Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли набляга върху важноста на вярата: “Нуждата да *упражняваме вяра в Исус Христос* е абсолютно необходима. Тя е основата на плана на спасението. Когато това упражняване на вяра се съчетае с искрено усилие, основано на желанието да са *вслушаме в Неговия съвет*, следват значителни личен растеж и благословия” (в Conference Report, окт. 1993 г., стр. 119; или *Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 87–88).

Добродетел

■ Президент Езра Тафт Бенсън описва някои от характеристиките на добродетелта:

“Добродетелното поведение предполага, че (един носител на свещеничеството) има чисти мисли и непорочни действия...”

Добродетелта е сродна със светостта, характеристика на божествеността. Един носител на свещеничеството следва да се стреми към онова, което е добродетелно и възхитително, а не което е унижително и нечестиво. Добродетелта непрестанно ще украсява мислите му (вж. У. и З. 121:45). Как може един мъж да се отдава на нечестията на порнографията, грубия език или вулгарността и да смята себе си за напълно добродетелен?” (в Conference Report, окт. 1986 г., стр. 60; или *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 46).

■ Президент Джеймс Е. Фауст, съветник в Първото Президентство, обяснява: “Много хора не разбират напълно смисъла на думата *добродетел*. Едно общоприето значение е да бъдеш непорочен или морално чист, но *добродетелта* в по-пълния ѝ смисъл обхваща всички черти на праведността, които ни помагат да оформим характера си. На една стара бродерия, която се намира в музей в Нюфаундленд, избродирана през 1813 г., пише: “Добродетелта е най-висшата красота на ума, най-благородната украса на човешкия род. Добродетелта е нашата защита и нашата пътеводна светлина, която пробужда разума, когато сетивата ни отклонят от пътя” (“The Virtues of Righteous Daughters of God”, *Ensign*, май 2003 г., стр. 108).

Знание

■ Нужно ни е равновесие при търсенето на знание. Президент Спенсър У. Кимбъл набляга на нуждата внимателно да подбираме знанието, което търсим:

“Съкровищата както на светското, така и на духовното познание, са скрити – скрити от онези, които не ги търсят и не се стремят да ги открият по правилния начин... Духовното знание не идва единствено с питане; дори молитвите не са достатъчни. За него трябва постоянство и отдаденост в живота. Знанието за нещата в светския живот е

за времето и е ограничено; знанието за вечните истини е за времето и вечността.

От всички съкровища от познание най-важно е знанието за Бог: за Неговото съществуване, сили, любов и обещания...

“Добродетелта... обхваща всички характеристики на праведността”.

Светското знание, колкото и да е важно то, никога няма да може да спаси една душа, нито да разтвори вратите на селестиалното царство, нито да създаде свят, нито да прави човека бог, но може да бъде от най-голяма полза за онзи човек, който, поставил най-важните неща на първо място, е открил пътеката към вечния живот и тогава може да приложи всяко знание, така че то да бъде негов инструмент и слуга” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Едуард Л. Кимбъл, 1982 г., стр. 389–391).

Въздържаност

■ Старейшина Ръсел М. Нелсън от Кворума на дванадесетте апостоли учи:

“Въздържаността предполага здравомислие и обузданост. Напомня за сключените завети...

Писанията отново и отново учат да бъдем въздържани във всичко (вж. 1 Коринтяните 9:25; Алма 7:23; 38:10; У. и З. 12:8). Въздържаността може да защити всеки от нас от последиците на прекаляването” (в Conference Report, окт. 1991 г., стр. 81; или *Ensign*, ноем. 1991 г., стр. 60).

■ Президент Езра Тафт Бенсън описва въздържания човек: “Носителят на свещеничеството е *въздържан*. Това означава, че той контролира своите емоции и словесни изрази. Той е умерен в действията си и не прекалява. С една дума, има самоконтрол. Той е господар на емоциите си, а не обратното” (в Conference Report, окт. 1986 г., стр. 62; или *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 47).

Търпение

■ Съществува едно голямо предимство да гледаш на живота с търпение. Старейшина Джозеф Б. Уъртлин учи:

“Ще бъдем наистина радостни и щастливи единствено когато се научим на търпение.

“От всички съкровища от познание най-важно е знанието за Бог”.

Речниците определят търпението като спокойно понасяне на болка или тъга, без оплакване; да не се действа прибързано или необмислено; непоколебимост въпреки противопоставяне, трудност или несгода...

... Вярвам, че липсата на търпение е основна причина за трудностите и нещастieto в днешния свят. Твърде често нямаме търпение със себе си, с членовете на нашите семейства и приятелите си и дори с Господ. Изглежда изискваме на секундата онова, което желаем, независимо дали сме си го спечелили, дали то ще бъде добро за нас или дали то е правилно...

Трябва да се научим да бъдем търпеливи със себе си. Разпознавайки нашите силни и слаби страни, ние следва да се стремим към добра преценка във всички наши избори и решения, добре да използваме всяка възможност и да полагаме най-добри усилия във всяка предприета задача. Ние не трябва да се обезсърчаваме, нито да се отчайваме, когато даваме най-доброто от себе си. По-скоро трябва да сме доволни от напредъка си, дори когато понякога той може да е бавен" (в Conference Report, апр. 1987 г., стр. 35–37; или *Ensign*, май 1987 г., стр. 30, 32).

Братска благост

■ Президент Езра Тафт Бенсън казва: "Благият човек е отзивчив и деликатен към околните. Той е внимателен към чувствата на другите и възпитан в държанието си. Има услужлив характер. Благостта опрощава слабостите и недостатъците на околните. Благостта се разпростира над всички – млади и стари, животни, хора с ниско положение и хора със високо" (в Conference Report,

окт. 1986 г., стр. 62; или *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 47).

Благочестие

■ Старейшина Ръсел М. Нелсън казва:

"Благочестието е качество, което изглежда е толкова трудно да се определи, колкото да се придобие. Писанията споменават за "тайната на благочестието" (1 Тимотея 3:16; У. и З. 19:10)...

Симон Петър ни съветва да бъдем в "свето живееене и в благочестие, като очаква(ме) и очига(ме) дохождането на Божия ден" (2 Петрово 3:11–12).

"Силата на божествеността" е видна в обредите на свещеничеството (У. и З. 84:20). Благочестието не е продукт на съвършенството; то идва чрез концентрация и посвещаване.

Благочестието е характерно за онези от вас, който наистина обичате Господ. Вие винаги си спомняте за Единението на Спасителя и се радвате в Неговата безусловна обич. В същото време вие покорявате личната гордост и суетната амбиция. Смятате постиженията си за важни само ако те помагат за установяването на Неговото царство на земята" (в Conference Report, окт. 1991 г., стр. 83; или *Ensign*, ноем. 1991 г., стр. 61).

■ Благочестието може да бъде описано като отдадено съгласие с Божията воля. Започвайки с цитат от Мороний, президент Гордън Б. Хинкли казва:

"Да, елате в Христа и станете съвършени в Него, и отречете се от всякакво безбожие; и ако се отречете от всякакво безбожие и заобичате Бога с цялата си мощ, ум и сила, тогава Неговата благодат е достатъчна за вас и ще може да бъдете съвършени в Христа, чрез Неговата благодат; и ако чрез благодатта Божия сте съвършени в Христа, вие не можете по никакъв начин да отречете силата (Христовата)" (Мороний 10:32)...

Моля се всеки един от нас да бъде малко по-любезен, загрижен и вежлив. Моля се да внимаваме какво говорим и да не позволяваме на гнева си да ни подтиква да казваме думи, за които после да съжаляваме. Моля се да можем да имаме силата и волята да обърнем и другата буза, да изминем допълнително разстояние, за да подкрепим немощните колена на тези в беда...

Нека Бог ви благослови, мои чудесни, верни съмишленици в това велико дело. Нека Неговият мир и Неговата любов бъде върху вас и да

освети вашия живот с божествен смисъл” (в Conference Report, окт. 2003 г., стр. 109–10; или *Лиахона*, май 2003 г., стр. 103).

Милосърдие

■ Президент Езра Тафт Бенсън съветва как се учим на милосърдие, следвайки примера на Спасителя: “Окончателната най-висша благодетел на божествения характер е *милосърдието* или чистата любов Христова (вж. Мороний 7:47). Ако наистина се стремим да бъдем по-подобни на Спасителя и Учителя, тогава да обичаме така, както Той обича следва да бъде най-висшата ни цел. Мормон нарича милосърдието “най-великото от всичко” (Мороний 7:46).

Светът днес много говори за любовта и тя е търсена от мнозина. Но чистата любов Христова е много различна от онова, което светът мисли за любов. Милосърдието никога не се стреми към себелюбиво удовлетворение. Чистата любов Христова се стреми единствено към вечното израстване и радост на другите” (в Conference Report, окт. 1986 г., стр. 62; или *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 47).

■ Милосърдието трябва да бъде мотивът на нашите действия, ако желаем да станем подобни на Христос. Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на Дванадесетте апостоли обяснява: “Отправено ни е предизвикателство да преминаем през процеса на обръщане към положението и състоянието, наречено вечен живот. Това се постига не само когато вършим онова, което е правилно, но когато правим това поради правилната причина – поради чистата любов Христова. Апостол Павел описва това в известното си учение относно важността на милосърдието (вж. 1 Коринтяните 13). Причината, поради която

милосърдието никога не отпада и е по-велико дори и от най-значителното деяние на доброта, както той цитира, е самото милосърдие, “чистата любов Христова” (Мороний 7:47). Това не е *постъпка*, а е *състояние* или положение на даден човек. Милосърдието се постига чрез извършването на постъпки, които водят до обръщане. Милосърдието е нещо, в което някой се превръща. Затова Мороний заявява: „Ако човешките *нямат* милосърдие, те не могат да наследят мястото, приготвено за тях в обиталищата на Отца (Етер 12:34; курсив добавен)” (в Conference Report, окт. 2000 г., стр. 43; или *Лиахона*, ноем. 2000 г., стр. 34).

■ “Исус Христос е съвършеният пример за милосърдие. По време на Своето земно служение Той винаги “обикаляше да прави благодетание”, проповядвайки Евангелието и показвайки нежно състрадание към бедните, опечалените и нещастните (вж. Матей 4:23; Марка 6:6; Деяния 10:38). Венец на Неговата проява на милосърдие бе безпределното Му Единение. Той казва, “Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си” (Йоана 15:13). Това бил най-великият акт на дълготърпение, доброта и безкористност, които някога ще познаем...

Като продължавате да получавате съвършената любов на Спасителя и демонстрирате към другите любов, подобна на Христовата, ще откриете, че вашата обич расте. Ще изживеете радостта да служите на Господ. Светият Дух ще бъде ваш постоянен спътник, който ви напътства във вашата служба и в отношенията ви с околните” (*Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник*, 2004 г., стр. 78–79).

Смирение

■ Старейшина Ричард Г. Скот учи: “*Смирението* е жизнено необходимо за придобиването на духовно знание. Да бъдеш смирен е да можеш да бъдеш поучаван. Смирението позволява да бъдете обучавани от Духа и поучавани от източниците, вдъхновени от Господ, като Писанията. Семената на личния растеж и разбирането покълват и разцъфтяват на плодородната почва на смирението. Техният плод е духовното знание, което да ви води тук и в идния живот” (в Conference Report, окт. 1993 г., стр. 118; или *Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 87).

■ Като член на Седемдесетте старейшина Марлин К. Дженсън говори за връзката между смиреннието и нашата покорност на Божията воля: “Истинското смирение неизбежно ще ни кара да кажем на Бог, “Да бъде Твоята воля”. И защото онова, което *сме*, непременно влияе на онова, което *правим*, нашата покорност ще бъде явна в нашето благоговение, благодарност, желание да приемаме призования и да бъдем съветвани и поправяни от страна на нашите ръководители” (в Conference Report, март-апр. 2001 г., стр. 10; или *Лиахона*, май 2001 г., стр. 10).

Усърдие

■ “Усърдието е постоянно, систематично, искрено и активно усилие да се върши Господното дело. Господ очаква от вас да работите усърдно – настойчиво и с големи усилия и загриженост. Усърдният мисионер работи ефективно и продуктивно. Усърдието в мисионерската дейност е израз на вашата любов към Господ и Неговото дело. Когато сте усърдни, намирате радост и удовлетворение в своята работа.

Вършете много неща по собствено желание (вж. У. и З. 58:27). Не чакайте вашите ръководители да ви кажат какво да правите. Продължете, докато направите всичко, дори когато сте уморени. Фокусирайте се върху най-важните неща и не губете времето си. Молете се за напътствие и сила. Планирайте редовно и ефективно. Избягвайте всичко, което разсейва мислите или действията ви” (*Проповядвайте Моего Евангелие*, стр. 138).

■ Президент Томас С. Монсън, съветник в Първото Президентство, обяснява защо мисионерите следва да работят усърдно:

“Мисионерската работа е трудна. Тя ще ви струва много енергия. Ще изиска всички ваши способности. Ще има нужда от най-доброто ви усилие – често последвано от друго такова. Помнете, че “надтичането не е на леките, нито боят на силните” (Еклизиаст 9:11) – а на онзи, който устои до края. Вземете твърдо решение да изпълните следната препоръка:

“За работата се захвани, докато тя за теб се залови.

Тръгват мнозина, малцина пристигат.

Чест, слава, почит и възхвала

чакат онзи, който на пътя остава.

За работата се захвани, докато тя за теб се залови

Усърдно работи, усмивката не забравяй –

защото с усилие и настроение, помни

в живота всичките победи жънем ние. (автор

неизвестен)” (в Conference Report, март-апр.

1979 г., стр. 53; или Ensign, май 1979 г., стр.

36–37).

На мисионерите е заповядано да служат на Бог с цялото си “сърце, мощ, разум и сила” (У. и З. 4:2).

■ Мисионерите, които служат на Бог с цялото си “сърце, мощ, разум и сила” (У. и З. 4:2), са

способни да отдават постоянни, искрени и енергични физически, умствени и духовни усилия, за да изпълнят целта си да канят “другите да дойдат в Христа, като им помага(т) да приемат възстановеното Евангелие чрез вяра в Исус Христос и Неговото Единение, покаяние,

кръщение, получаване на дара на Светия Дух и устояване до края” (*Проповядвайте Моего Евангелие*, стр. 1). Усърдният мисионер не пилее времето си, а гледа на всеки един ден като възможност да служи на Господ.

Мисионерската работа може да бъде монотонна и трудна. През някои дни изглежда няма много успехи, обаче други, по-плодотворни дни, навакват за трудните. Не броят на кръщенията определя успеха на един мисионер. Ефикасната работа и служба с Духа е жизнено необходима за щастие в мисионерската служба.

“Усърдието в мисионерската дейност е израз на вашата любов към Господ”.

Стихове за изучаване и размишление

- Учение и Завети 4:2–5
- Учение и Завети 18:15–16
- Учение и Завети 88:84

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Старейшина Джефри Р. Холанд обсъжда връзката между това да се изправиш пред трудностите на мисионерската работа и да помниш Единението на Спасителя:

“Всеки, който участва в каквато и да било мисионерска работа, ще има повод да попита: Защо е толкова трудно? Защо не върви по-добре? Защо успехите не идват по-бързо? И защо към Църквата не се присъединяват повече хора? Това е истината. Ние вярваме в ангели. Уповаваме се на чудеса. Защо хората не се тълпят пред басейна за кръщение? Защо единствената опасност от мисионерската работа да не бъде пневмонията, от това че ден и нощ си в басейна за кръщения, мокър до кости?

Ще имате повод да си задавате тези въпроси. Мислил съм доста за това. И предлагам следното като лично чувство за това. Убеден съм, че мисионерската работа не е лесна, защото *спасението струва скъпо*. Спасението *никога* не е било лесно. Ние сме Църквата на Исус Христос, това е истината и Той е нашият Велик Вечен Ръководител. Как можем да повярваме, че ще ни бъде лесно на нас, когато на Него изобщо *никога* не Му е било лесно? ...

... Когато изпитвате трудности, когато ви отхвърлят, когато ви заплъват и гонят и ставате за смях и подигравка, вие заставате заедно с Онзи, водил най-добрия живот, който света е познавал, единствения непорочен и съвършен живот, който някога е живял. Имате причина да вдигнете високо глава и да бъдете благодарни, че живеят Син на живия Бог е запознат с всички ваши скърби и страдания” (“Missionary Work and the Atonement”, *Ensign*, март 2001 г., стр. 14–15).

■ Президент Томас С. Монсън обяснява защо за мисионерската работа е нужно да положим всички сили и умения: “Мисионерската работа е трудна. Мисионерската служба е тежка и изисква дълги часове на изучаване и подготовка, така че самият мисионер да може да пасне на божественото послание, провъзгласявано от него. Това е труд, изпълнен с обич, но също и с жертва и отдаденост към дълга” (в *Conference Report*, септ.–окт. 1995 г., стр. 66; или *Ensign*, ноем. 1995 г., стр. 49).

Послушанието е жизненоважно качество в мисионерската работа.

■ На послушните мисионери им се дава сила. Ръководителите на мисия наблягат колко е важно да се спазват заповедите и правилата в мисията. От мисионерите не се очаква съляпо подчинение, а по-скоро да се подчиняват с вяра. Чрез подчинението с вяра се получава голям мир.

Стихове за изучаване и размишление

- Иоана 14:15
- 1 Нефи 3:7
- Алма 37:35
- Учение и Завети 82:10
- Учение и Завети 130:20–21

Напишете вашите впечатления от тези стихове в своя дневник за изучаване.

■ Редом с правилата в мисията мисионерите имат възможността да следват конкретни напътствия, дадени от техните ръководители. Президент Гордън Б. Хинкли дава пример за силата, която мисионерът получава, когато се вслушва в напътствията на своя президент на мисия:

“Преди години бях на мисия в Англия. Бях призован да работя в офиса на Европейска мисия в Лондон, ръководена от президент Джозеф Ф. Мерил от Съвета на дванадесетте, тогава президент на Европейска мисия. Един ден три или четири лондонски вестника публикуваха прегледи на ново издание на стара книга, написана с злонамерен и грозен тон, които коментираха, че книгата представлява история на мормоните. Президент Мерил ми каза, “Искам да отидеш

при издателя и да протестираш относно това". Аз го погледнах, като исках да кажа, "Аз не ставам за това". Но смирено казах, "Да, господине".

Не се колебая да кажа, че бях уплашен. Отидох в стаята си и се чувствах така, както мисля, че се е чувствал Моисей, когато Господ му заповядал да отиде и да говори с фараона. Казах молитва.

Стомахът ми бе станал на топка, когато отидох до станцията на улица Гуудж, за да взема метрото до Флийт стрийт. Открих офиса на директора на издателството и представих картичката си на секретарката. Тя я взе и отиде във вътрешния офис, след което скоро се върна и каза, че директорът бил твърде зает да ме приеме. Отговорих, че бях дошъл от пет хиляди мили и че щях да чакам. В рамките на час тя влезе два-три пъти в неговия офис и той накрая ме покани да вляза. Никога няма да забравя гледката при моето влизане. Той пушеше дълга пура израз на лицето, който сякаш казваше, "Не ми досаждай".

В ръка носех прегледите. Не си спомням какво казах след това. Една друга сила сякаш говореше чрез мен. В началото той се защитаваше и репликите му бяха враждебни. След това започна да омеква. Завърши, като обеща, че ще направи нещо. В рамките на един час всеки разпространител на книги в Англия получи известие да върне книгите на издателя. С цената на много средства той напечата и вложи в началото на всяка книга изявление, гласящо, че това не е историческа книга, а художествена проза, и че публикуването ѝ е нямало за цел да обиди мормоните. Годици по-късно той направи друга значителна услуга на Църквата, и всяка година до неговата смърт аз получавах коледна картичка от него.

Разбрах, че когато с вяра полагаме усилия да изпълняваме поисканото от носителите на свещеничеството, Господ осигурява начин то да бъде изпълнено, дори когато изглежда, че няма начин" ("If Ye Be Willing and Obedient", *Ensign*, юли 1995 г., стр. 4–5).

■ Мисионерите, които се научат да се подчиняват с вяра, са благословени със сила. Президент Езра Тафт Бенсън обръща внимание на разликата между неохотното послушание и послушанието с желание: "Когато послушанието престане да бъде нещо, което ни дразни, и стане нещо,

към което се стремим, в същия момент Бог ще ни надари със сила" (в Donald L. Staheli, в Conference Report, апр. 1998 г., стр. 108; или *Ensign*, май 1998 г., стр. 82).

■ Старейшина Денис Б. Нюншуондър от Седемдесетте говори за важността на това да се подчиняваме на правилата в мисията: "Правилата в мисията са важни така, както са важни заповедите. Всички ние следва да ги спазваме с разбирането, че те ни дават сила, напътствие и граници. Умният мисионер научава целта на правилата и ще направи така, че те да работят за него. Вашата мисия е време за дисциплина и съсредоточаване на ума върху едно нещо. От вас ще се иска да живеете без някои от нещата, които в момента са част от живота ви: музика, телевизия, книги и дори момичета. Няма нищо лошо в което и да било от тези неща... но също така няма нищо лошо в храната, освен когато постите, в който случай дори лъжичка вода е неуместна" (в Conference Report, окт. 1991 г., стр. 59; или *Ensign*, ноем. 1991 г., стр. 43).

■ Старейшина Ричард Г. Скот обяснява как личното послушание може да помогне на мисионера да свидетелства със сила: "Мисионер, който е плащал десетък например, може да даде свидетелство за обещаните Господни благословии, давани в резултат на послушание. Мисионер, който е живял праведен живот, може да даде силно свидетелство, защото е имал духовни преживявания в живота си. Такива преживявания се дават в условията на достойнство и вяра в Спасителя" (в "Teaching from the Heart", *Ensign*, юни 2004 г., стр. 9).

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

